

НОРА РОБЪРТС ВЪВ ВИХЪРА НА ТАНЦА

Част 2 от „Сестрите О’Хърли“

Превод от английски: Здравка Славянова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

По време на кратката почивка между обяда и коктейлите клубът беше безлюден. Подът бе изподраскан, но поне достатъчно чист, а боята по стените сивееше поради неуспешния опит да надвие цигарения дим. Наоколо витаеше характерният за подобни места тръпчив аромат — мирис на отлежал алкохол и стар парфюм, примесен с този на кафе, което отдавна вече не е прясно. За определен тип хора всичко това представляваше уют, не по-малко желан от бумтящ в камината огън и пръснати тук-там меки възглавници. Семейство О'Хърли се чувстваха у дома си навсякъде, където имаше публика.

С прииждането на следобедната тълпа под приглушеното осветление обстановката нямаше да изглежда толкова потискаща. В момента лъчите на яркото слънце струяха през двата малки прозореца и безпощадно осветяваха праха и петната. Огледалото зад бутилките на бара отразяваше част от светлината и най-вече малката сцена в центъра на помещението.

— Хайде, Аби, усмихни се, момичето ми.

Франк О'Хърли репетираше с трите си дъщери близначки краткия танц, който искаше да включи в тазвечерното представление пред курортистите в Поконос. И се надяваше, че гостите на хотела ще се разнежат от гледката на трите малки момиченца.

— Ще ми се да избираш по-подходящи моменти за изблиците на вдъхновение Франк.

Съпругата на О'Хърли, Моли, седнала край една от ъгловите маси, бързаше да пришие панделките на белите роклички, които момиченцата трябваше да облекат само след няколко часа.

— Знаеш, че не съм шивачка, трябваше по-рано да ме посветиш в плановете си.

— Сигурен съм, че ще се справиш, съкровище мое.

— Хич не ми се подмазвай — промърмори жената и се усмихна.

— Хайде, пиленца, нека опитаме отново! — бащата възторжено огледа трите малки ангелчета, с които Господ го бе дарил и то наведнъж. Щом Всевишният бе решил да отвърне на молитвите му в троен размер, това неизбежно навеждаше на мисълта, че не е лишен от чувство за хумор.

Шантел бе вече мъничка красавица с ангелско лице и тъмносини очи. Бащата и намигна съучастнически — за него не бе тайна, че повече я интересуват панделките по роклята, отколкото танцът, който трябваше да се разучи. Аби пък бе възпламенение на неподправена доброта. Тя бе готова да танцува, защото баща ѝ искаше това от нея, а и защото смяташе, че ще е много забавно да се появи на сцената заедно със сестрите си. Франк ѝ се усмихна окуражително и показа как да изпълни поклона в края на танца.

Мади, с лице на горска фея и коса, която вече добиваше медено червеникав оттенък, направи съвършено повторение на показаното, без да откъсва очи от тези на баща си. Франк почувства как сърцето му прелива от любов към трите малки създания.

— Хайде, Трейс — потупа той сина си по рамото, първите два такта от въведението. И ускори темпото.

Момчето послушно прокара пръсти по клавишите. За жалост, бащата не можеше да си позволи да му вземе учител. И онова, което Трейс знаеше, бе научил само с гледане и слушане. Прозвуча весела, игрива мелодия.

— Така добре ли е, татко?

— Страхотно! — Франк не се сдържа и отново го потупа по рамото. — Хайде, момичета, започваме отначало.

Репетицията продължи още петнайсетина минути, при което бащата наставляваше невръстните изпълнителки с огромно търпение и ги караше сами да се присмиват на грешките си. Краткото изпълнение съвсем не бе съвършено, ала той съзираше огромното очарование, което излъчваха мъничките танцьорки. Планираше постепенно да увеличи продължителността. Сезонът бе преминал, но ако успееш да направят добро впечатление, по всяка вероятност щяха да получат покана за по-дълготраен ангажимент. Така протичаше животът на семейството — хрумване, репетиция, първо представление и сетне очакване на покани за повече или по-малко дълготрайно изпълнение. И бащата не смяташе, че близките му имат причини да се оплакват.

И все пак, щом видя, че Шантел губи интерес, той прекрати репетицията, защото от опит знаеше, че сестрите й скоро ще се заразят от нейното настроение.

— Бяхте чудесни, деца мои! — наведе се и ги целуна една по една, като съжали, че не разполага с достатъчно пари да изрази любовта и грижата за тях, които изпълваха сърцето му. — Бас държа, че ще пожънем невероятен успех!

— Ще запишат ли името ни на афиша? — поиска да знае Шантел.

— Ти какво, хонорар ли искаш, птиче мое? — прихна да се смее Франк. — Чуваш ли какво става тук, Моли?

— Съвсем не се учудвам — рече съпругата и остави иглата да й отпочинат пръстите.

— Чуй какво ще ти кажа, Шантел, пари ще получиш, когато се научиш да правиш ето това — и Франк изтанцува няколко наглед прости такта степ, като протегна ръка към жена си. Моли се изправи и тутакси поде ритъма. Повече от десет години бяха танцова двойка, тъй че за тях не представляваше никаква трудност да влязат в синхрон още с първата стъпка.

Аби седна на пейката пред пианото до Трейс и се загледа в импровизацията. Усмивка озари лицето й.

— Шантел ще се упражнява, докато го научи — промърмори Трейс.

Аби му се усмихна.

— И после на всички ще напишат имената на афиша.

— А аз ще ти покажа как — прошепна брат й, заслушан в отчетливите стъпки на родителите им по дървения под на сцената.

— На всички ли ще покажеш?

Макар да беше само на десет години, Трейс често-често приемаше ролята на възрастен. Ето и този път му достави огромно удоволствие констатацията, че малките му сестрички неизменно се поддържаха. От всяка една би получил същия отговор.

— Може и така да стане — отвърна той.

Доволна от отговора, тя отново се подпря на рамото му. Родителите й се разсмяха, насладиха се на раздвижването, на неповторимото усещане, че ги носи приятен ритъм. На Аби й се струваше, че мама и татко постоянно се смеят. Дори когато на лицето

на мама се появи онази сърдита гримаса, татко успяваше да я развесели. Присвила очи, Шантел наблюдаваше, имитираше и повтаряше движенията, макар да не успяваше да постигне съвършенство. Страшно ще се ядоса, рече си Аби. Но все пак ядоса ли се, успява да постигне своето.

— Искам да опитам — обади се Мади от края на сцената.

Франк прихна да се смее. Обгърна талията на Моли и двамата направиха кръг по сцената, като ту потропваха, ту провлачваха крака, без да губят ритъма.

— Готова ли си, тиквичке?

— Вече и аз мога — настоя детето, смръщи инатливо вежди и се впусна във вихрен степ — отначало по-бавно, удар с пръстите, удар с петата, додето се озова в самия център.

Загубил равновесие, Франк внезапно спря и Моли се блъсна в него.

— Но, Моли, скъпа, виждаш ли това?

Моли отметна коси от челото си и се загледа как дъщеричката повтаряше току-що изпълнения танц. При това се справяше завидно добре. Усети гордост и съжаление, чувства, които само една майка бе в състояние да разбере.

— Май ще купуваме нов чифт обувки за степ, Франк.

— Нищо чудно — радостно отвърна Франк.

Бащата изпита двойно повече гордост и никакво съжаление. Той пусна жена си, за да се съсредоточи изцяло върху изпълнението на малката.

— Почакай, опитай ето така.

И повтори движенията много по-бавно. Подскок, провлачване, трак-трак. Стъпка напред, назад, после встрани. Подхвана ръката на Мади и като внимаваше да прави крачки не по-големи от нейните, отново поде танца. Детето тутакси го последва.

— А сега да опитаме ето това — с нарастващо вълнение, той даде знак на сина си. — Слушай такта, Мади. Раз-два, три-четири. Троп. Но без да преместваш тежестта на тялото. Замах с пръстите, после с петата — показва ѝ и тя отново повтори всяко движение. — Сега ще изпълним целия ти танц, накрая завършваш с приплъзване и разтваряш ръце. Ясно ли е? — бащата направи пирует, с последния

акорд разпери ръце и намигна игриво. — Ангажиментът ти е в кърпа вързан, детето ми!

— В кърпа вързан — повтори малката, съсредоточена върху поредното повторение.

— Хайде отначало, Трейс! — Франк хвана малката ръчичка, увлечен в удоволствието от синхрона с малката си партньорка. — Хей, Моли, та сред нас имало още една танцьорка! — Франк подхвърли детето във въздуха. Мади изписка, но не от страх, че баща ѝ ще я изпусне, а защото чудесно знаеше какво ще последва.

Чувството, че пада сякаш от огромна височина, бе не по-малко опияняващо от вълнението в ритъма на вихрения танц. А тя искаше още и още.

ПЪРВА ГЛАВА

Пет, шест, седем, осем!

Дванайсет чифта крака се движеха в съвършен синхрон. Ехото от ударите по дървения под бе невероятно. Дванайсет тела се извиваха, накланяха и подемаха ритъма, като да бяха едно. Огледалата отразяваха движенията на изпълнителите като някакъв вид предизвикателство. Ръцете се разперваха като по даден сигнал, краката се отделяха от пода, главите се накланяха ту на една, ту на друга страна, сетне се отмятаха назад.

Пот се лееше като из ведро. И с нейния мирис бе пропито всичко наоколо.

Пианото свиреше, мелодията изпълваше салона за репетиции от край до край. Музиката и преди бе ехтяла тук, краката се бяха подчинявали на ритъма, сърцата бяха туптели до изнемога, мускулите бяха тръпнали от умора. Щеше да се случва още много, много пъти, година след година, докато театърът си е на мястото.

Много прочути звезди бяха репетирали в тази зала. Тук се бяха родили не една и две легенди от света на шоубизнеса. Безброй никому неизвестни танцьорки бяха работили тук, докато мускулите им изтръпнат от умора. Това бе едно от лицата на Бродуей, което публиката, пълнеща салоните, рядко успяваше да зърне.

Асистент-хореографът, с изпотени от горещината очила, не преставаше да отмерва такта, като пляскаше с ръце и в същото време диктуваше отделните движения. До него хореографът наблюдаваше всички на сцената.

— Спрете!

Пианото престана да свири. Телата спряха да се движат. Танцьорите се отпуснаха от изнемога и облекчение.

— Почвате да влачите!

Танцьорите, все още едно неразпаднало се цяло, завъртяха очи и направиха усилие да забравят болките в мускулите. Хореографът ги огледа и даде знак за петминутна почивка. Дванайсетте тела

приседнаха покрай стената, близо едно до друго, за да се подпрат кой на рамото на този до него, кой направо полягаше в скута на най-близкия. Започнаха да масажират прасците си, да свиват и отпускат схванатите мускули. Почти не разговаряха. Дишането бе едва ли не лукс и те пестяха излишните усилия. Подът под тях бе поразен като след тежка битка, запазил бе следите от десетки подобни репетиции. Ала в момента бе важно едно-единствено представление: тяхното представление.

— Искаш ли да хапнеш?

Мади О'Хърли понадигна глава и изгледа предложеното ѝ парче шоколад. Огледа го, порадва му се, после поклати глава. Изкушиш ли се, трудно ще спреш.

— Не благодаря. Когато танцувам, не смея да ям захар, защото ми се замайва главата.

— Аз пък имам нужда да се подкрепя — младата жена, чиято кожа имаше цвета и лъскавината на шоколад, лакомо отхапа. — На този тип му липсва само камшик и верига.

Мади погледна към хореографа, приведен над корепетитора.

— Бива си го — заключи тя. — Много скоро ще бъдем благодарни, че сме попаднали тъкмо на него.

— И така да е, в момента ми иде да...

— Да го удушиш? — подхвърли Мади, на което чернокожата хубавица отвърна с бурен кикот.

Мади усещаше как силите и се възвръщат. И тялото си не усещаше толкова мокро. Миризмата на пот изпълваше цялото помещение, независимо от опитите на мнозина да го потушат с подръчните спрейове.

— Гледала съм те по разни прослушвания — подхвърли Мадил — Много си добра.

— Благодаря ти — младата жена грижливо уви със станиола остатъка от своето лакомство и го прибра в сака си. — Уонда Стар, приятно ми е.

— Мади О'Хърли.

— Да, зная.

Името на Мади действително бе вече добре известно в театралните кръгове. Циганчетата — танцьорите, които скитаха от представление в представление, от един към друг ангажимент — я

смятаха за свой човек, една от малцината, успели да постигнат успех. Уонда ѝ призна, че отдавна я е забелязала, а при това се и радвала, че Мади не забравя корените си.

— Това ми е първият бял договор — снишавайки глас, добави Уонда.

— Наистина ли?

Бял договор означаваше една от главните роли, розов — хористка. И това не бе единственото значение на цветовата дискриминация. Все още недоумяваща, Мади се отдръпна, за да я огледа по-добре. Младата жена пред нея имаше загадъчно екзотично лице с едри черти, изящна дълга шия и силните рамене на танцорка. Беше по-висока от Мади. Дори като се проснеха една до друга на пода, нямаше начин да не се забележат десетте сантиметра разлика в ръста.

— За пръв път ли се измъкваш от състава на хористките?

— Ами, да — Уонда хвърли поглед към другите танцори, които си отпочиваха и отпускаха. — Умирам от страх.

Мади изтри лицето си с хавлиена кърпа.

— Мен също ме е страх — призна тя.

— Не може да бъде. Ти вече си била звезда в един хит.

— Но в тази постановка още не съм станала звезда. А и не съм работила с Маки — тя често-често хвърляше поглед към хореографа, жилав шейсетгодишен мъж, който в момента удари с ръка по пианото в знак, че почивката е свършила. — Хайде на работа — промърмори Мади.

Танцорите се надигнаха и изслушаха наставленията. Още два часа изпълняваха движенията, търсеха да налучкат подходящото настроение, усъвършенстваха детайлите. Когато освободиха другите, на Мади дадоха десет минути почивка, след което тя се върна да репетира соловото си изпълнение. Тъй като ѝ бе поверена главната роля, щеше да танцува с хористките, после сама, с изпълнителя на главната роля, както и с другите по-значителни персонажи. Предстоеше ѝ подготовка, която твърде много наподобяваше подготовката на атлет преди маратон. Тренировка, кратка почивка в определен час и отново тренировка. Представлението траеше два часа и десет минути, като през две трети от времето тя щеше да бъде на сцената. Всеки елемент от танца щеше да бъде запометен от разума,

мускулите и крайниците ѝ. И всяка частица от тялото ѝ щеше да се приучи да реагира на съответния акорд.

— Опитай сега с разперени ръце — провикна се Маки.

Асистент-хореографът взе да отмерва такта и Мади поде вихрен танц, който траеше само две минути, ала би оставил без дъх всеки новак.

— По-добре е — Мади от опит знаеше, че от устата на Маки тези думи могат да се приемат като истинска похвала. — Сега опитай да отпуснеш раменете — мъжът приближи и постави грозните си ръце с къси пръсти върху влажните ѝ рамене. — След обръщането отстъпваш вляво. Искam движенията да са отсечени; не е нужно да ги завършваш докрай, просто спираш. Ти си стриптийзърка, а не балерина.

Мади му се усмихна, защото както сипеше упреци, в същото време разтриваше уморените мускули на раменете ѝ. За Маки говореха, че бил мърморко, но без съмнение имаше душа на танцър.

— Ще гледам да го запомня.

Започна отначало този път остави тялото ѝ да мисли вместо нея. Агресивно, предизвикателно, страстно. Щом ролята го изискваше, тя бе готова да го направи. Лишена от възможността да използва гласа си, трябваше да си послужи с тялото. Ръцете се отметнаха встрани, веднага след това се прибраха, сякаш да прегърнат тялото сетне се изстреляха нагоре, докато в същото време стъпалата по памет следваха ритъма.

Късата ѝ червеникаво руса коса току падаше над лентата, която вече бе почти мокра. За този танц щяха да ѝ нахлупят допълнителната тежест на дълга до раменете перука, цялата на букли, ала Мади не желаше да мисли за това. Лицето ѝ лъщеше като мокър порцелан, ала тя не разкриваше нито частица от усилията, които влагаше. Имаше изящни черти, ала умееше да използва лицето си, за да изрази определено състояние, нюанс или чувство. А в театъра тази изразителност трябваше да е още по-въздействаща. По горната ѝ устна избиха ситни капчици пот, ала тя се усмихваше, ту леко, ту широко, ту иронично, както изискваше настроението, вложено в танца.

Без грим лицето ѝ бе привлекателно — по-скоро интригуващо, отколкото красиво, както признаваше Мади само пред себе си — сърцевидно лице с нежни черти и големи очи с цвят на отлежал коняк. За ролята на Мери Хауърд, по прякор Веселата вдовица, Мади щеше да

разчита на майсторството на гримьора, за да се превърне в изкусително създание. Засега обаче разчиташе само на собствената си дарба — съчетание от изразителност и движения, за да наподоби характера на отегчената стриптийзърка, която търси начин да се измъкне.

В известен смисъл, мислеше си тя, цял живот се бе подготвяла за тази роля — пътуванията с влак и автобус като част от голямото семейство, което се придвижваш от град на град, от един клуб в друг, за да изнася представления срещу нищожно заплащане и едно прилично ядене. На петгодишна възраст вече имаше своя преценка за публиката: дали реагира враждебно, с досада или откликва с най-добро чувство. Да разпознаваш настроенятия на публиката — тъкмо това можеше да превърне провала в бурен успех. Мади отрано бе открила как да променя изпълнението си, така че да получи максималното от своята публика. Откакто бе проходила, животът ѝ почти изцяло протичаше на сцената. И за двайсет и шест години не бе имала повод да съжалява за това.

Беше взимала уроци, безброй часове. Имената и лицата на преподавателите не бяха съвсем ясни в паметта ѝ, ала всяко движение, всяка характерна поза, всяка стъпка се бяха запечатали в съзнанието ѝ. Винаги когато не достигаше време или пари за професионална школа, можеше да разчита на баща си, който все намираще начин да инсталира помощна гредка в поредната мотелска стая, за да обучава децата си.

Мади беше роден скитник, същинско циганче, появило се на бял свят едновременно с две сестричета в момент, когато родителите им пътували към поредния си ангажимент. Ето защо бе неизбежно при появата ѝ на Бродуей тя да запази скитническия си нрав. Явяваше се на безброй прослушвания, търпеше провали, преглъщаше мъката и разочарованието. Имаше и други прослушвания, на които успяваше, след което започваше борбата със страха до деня на премиерата. За щастие поради особеностите на характера и възпитанието си поне от ниско самочувствие никога не бе страдала.

Вече шест години сама си пробиваше път, без закрилата на своите родители, на брат си или сестрите си. Танцуваше в масовките и вземаше уроци. В свободното от репетиции време работеше като сервитьорка, за да плаща обучението си и танцувалните пантофки,

които все се късаха. Веднъж беше успяла да пробие, ала продължаваше да се усъвършенства. Усилията ѝ бяха възнаградени с гората главна роля в една постановка, ала това не означаваше край на уроците. Поне засега беше се отказала от сервитьорството.

Най-значителната ѝ роля бе Сузана от „Паркът“ и тя ѝ се наслади, докато в един момент установи, че ѝ е омръзнала и повече нищо не може да направи. Отказът ѝ бе един вид риск, ала скитническият ѝ дух я караше да търси ново приключение.

Сега пък играеше ролята на Мери, която бе по-трудна по-сложна и изискваше от нея много повече от всички предишни.

Когато музиката спря, Мади застана в центъра на залата, с ръце на кръста, а ускореното ѝ дишане отекваше в стените. Тялото ѝ молеше за позволение да се отпусне на земята, ала при първия сигнал от страна на Маки тя бе готова да започне отначало.

— Не беше зле, малката — и с тези думи ѝ подхвърли хавлията.

Мади зарови лице в кърпата и се усмихна.

— Не било зле, казваш. А чудесно знаеш, че беше страхотно.

— Добре беше — ъгълчетата на устните му потрепнаха, а Мади от опит знаеше, че това трябва да се тълкува най-малко като окуражителна усмивка. — Не понасям фуклите! — макар да се стараеше да говори строго, продължи да я наблюдава, доволен и благодарен на пламенната енергичност, с която бе заредено тялото ѝ. Тя бе неговият инструмент, неговото платно. И двамата еднакво разчитаха един на друг, за да успеят.

Момичето сложи кърпата на врата си и приближи към пианото, където корепетиторът вече събираше партитурите.

— Мога ли да попитам нещо, Маки?

— Давай да чуем — той извади цигара от пакета навик, за който Мади искрено му съчувстваше.

— Колко мюзикъла имаш зад гърба си? Общо, искам да кажа, и като танцьор, и като хореограф.

— Вече не знам. Но не са малко.

Тя прие отговора, макар да бе готова да се обзаложи на най-новите си танцувални обувки, че Маки много добре знае точния брой.

— А как преценяваш този път шансовете ни за успех.

— Изнервена ли се чувстваш?

— Не, луда.

— Това е добре за теб — рече той, като смукна от цигарата.

— Да, но изпадна ли в това състояние, не мога да спя добре. А имам нужда от почивка.

Тгълчетата на устните му отново потрепнаха.

— В мое лице разполагаш с най-добрия наставник. Ролята ти е хубава, либретото и пиесата също. Какво още искаш?

— Пространство — отвърна тя, като прие чаша вода от асистента на Маки и внимателно отпи.

Беше ѝ отговорил, защото я ценеше. Не защото помнеше какво е постигнала с ролята на Сузана; по-скоро се възхищаваше на онова, което тя и момичетата като нея постигаха с всеки изминал ден. Тя беше двайсет и шест годишна, а танцуваше вече цели двайсет.

— Знаеш ли кой ни финансира?

Мади кимна и отново отпи, като задържа водата в устата си.

— „Валънтайн Рекърдс“.

— А имаш ли представа защо една звукозаписна компания ще настоява никой друг да не финансира постановката на един мюзикъл?

— За да получи изключителните права върху албума.

— Добре се ориентираш. — Маки загаси цигарата, но сякаш пръстите го сърбяха веднага да посегне за следващата. Отдаваше се на този порок само когато не звучеше музика от пианото или в главата му. Кое то за щастие се случваше много рядко. — Рийд Валънтайн е нашият ангел-хранител, второ поколение управител и собственик на компанията, а хората разправят, че бил още по-опак и баща си. И не бива да се залъгваме, той не проявява и най-малък интерес към нас. За него е важно само едно: печалбата.

— Струва ми се много справедливо — реши Мади след миг. — Искам да бъда свидетел на неговия успех. На големия му успех!

— Чудесно хрумване! А сега бягай под душа.

Тръбите дрънчаха оглушително, водата прииждаше на неравномерни тласъци, ала толкова приятно охлаждаше тялото ѝ. Мади подпря ръце на стената и остави струята да я облива от глава до пети. Деня си бе започнала с урок по балет рано сутринта, а оттам бе пристигнала право тук, в залата за репетиции, за да разучи две от песните с композитора. Пеенето не я притесняваше — тя имаше ясен

глас, не се затрудняваше да взима високите тонове, а притежаваше и добър диапазон. И най-важното — гласът ѝ бе достатъчно силен. В театъра не приемаха пискливи певици.

Като малка бе част от триото „Близначките О’Хърли“. А който от малък е свикнал да пее по кафенета и клубове с лоша акустика и съмнително озвучаване, е свикнал да не щадя дробовете си.

Репликите си вече знаеше наизуст. Утре ѝ предстоеше да репетира с останалите актьори — между урока по джаз и репетицията на танците. Словесната част и създаваше известно притеснение. Всъщност Шантел бе родената актриса в семейството, а Аби бе надарена с най-прекрасния глас. Мади просто разчиташе, че образът на Мери е достатъчно въздействащ, за да ѝ осигури успех.

Сърцето си тя влагаше в танца. И това ѝ се струваше напълно естествено. Танцът носеше най-високо творческо напрежение, най-много изискваше дори в чисто физически смисъл. Тази форма за изразяване я беше завладяла изцяло ума, тялото ѝ, душата ѝ — още в мига, когато баща ѝ беше я научил да изпълнява онзи простиച്ък танц в мрачното салонче в Пенсилвания.

Виж ме сега, татко, рече си Мади и спря душа. Та аз съм на Бродуей!

Набързо се избърса с хавлията и облече дрехите, наредени преди толкова часове на дъното на сака.

В голямата зала се носеше нестройна мелодия. Композиторът и авторът на стиховете правеха промени в песните. И на следващия ден щяха да се правят промени, които тя и другите актьори трябваше да заучат. И това бе в реда на нещата. Маки също навярно щеше да внесе поне десетина нови, едва забележими детайла в танца, който току-що бяха репетирали. Това също бе нещо обичайно.

Мади долови тропота на танцувални обувки, които удряха по пода. Един и същи пасаж, който повтаряха отново и отново. Някоя от хористките припяваше полугласно. Отчетливо се чуваха само най-високите и най-ниските тонове.

Мади метна чантата си на рамо и се спусна по стълбите с едина-единствена мисъл в главата: храна. Енергията и калориите, които бе изразходвала през този напрегнат ден, трябваше да бъдат възстановени — но възстановени по разумен начин. Отдавна се беше научила да приема чаша кисело мляко и връзка банани с еднакъв ентусиазъм.

Днес щеше да вечеря кисело мляко, пресни плодове, супа от ечемик и салата от спанак.

Преди да прекрачи навън, спря за миг и отново се послуша. Гласът на певица все още ехтеше, някой свиреше на пианото, заглушавано от ритмично потропващи стъпки. Тези звуци бяха част от нея като ударите на собственото ѝ сърце.

Господ да благослови Рийд Валънтайн, реши тя и излезе в блажения вечерен здрач.

Не беше направила и две крачки, когато някой дръпна спортния ѝ сак и тя неволно се завъртя. Нападателят се оказа невръстен младеж, най-много шестнайсет-седемнайсет годишен. Ала в очите му гореше неистово отчаяние. Внезапно си спомни няколкото случая, когато тя самата бе изпадала падала в отчаяние.

— Би трябвало да съм на училище — подхвърли Мади, когато се сборичкаха за сака.

Сигурно я бе взел за лесна плячка. Слабичко момиче, от което като нищо щеше да дръпне сака и да побегне. Силата ѝ предизвика учудването му и в същото време затвърди решителността му да ѝ отнеме парите до последния цент, а и чантата, в която ги носеше. На мъглявата светлина пред стълбището никой не забеляза борбата. Мади понечи да извика, сетне отново ѝ се видя толкова млад, че се опита да го разубеди с разумни доводи. Неведнъж и два пъти ѝ бяха изтъквали, че не всеки човек гори от желание да бъде превъзпитан. Кое то никога нямаше да ѝ попречи да опита.

— Знаеш ли какво има вътре? — попита тя още преди да е приключила схватката. Очевидно момчето се изморяваше по-бързо от нея. — Клин и хавлиена кърпа, мокри от пот. И танцувалните ми обувки.

Мисълта за обувките я накара още по-здравео да сграбчи чантата. Ако беше професионалист, рече си, щеше да се откаже и да потърси по-лесна плячка. Момчето вече крещеше обидни думи, наричаше я какво ли не, но тя не му обръщаше внимание.

— Почти нови са, но няма да ти свършат работа — продължи с разумните си доводи. — На мен са ми нужни много повече, отколкото на теб — както се боричкаха, Мади си удари тока о металния парапет и изруга. Можеше и да се раздели с няколко долара, но в никакъв случай не биваше да допуска контузия. Ето че нападателят ѝ отказваше да

бъде превъзпитан, но може би щеше да приеме компромис. — Виж, ако ме оставиш да си отдъхна, ще ти дам половината от парите си. Не ми се ще да си губя времето да променям номерата на кредитните карти. А то става само като се обадиш на телефон осем-нула-нула. Кое то ще направя веднага щом се разделим. А други обувки трудно ще си намеря, трябва ми за утре. Добре де — взе да се примирява, като усети, че дръжката на чантата започва да ѝ се изплъзва — всичките си пари ще ти дам. Около трийсет долара са.

Рязкото дръпване накара Мади отново да загуби равновесие, но при внезапно прозвучалия крясък момчето тутакси отслаби хватката. Чантата се стовари като камък и вещите се разпиляха наоколо. Без да губи време дори да прокълне късмета си, момчето се стрелна като светкавица и след миг зави зад ъгъла. Мърморейки гневно. Мади взе да си събира нещата.

— Добре ли сте?

Мади посегна към хавлиения чорап и ето че зърна лъснати до блясък италиански обувки. Като професионална танцьорка тя обръщаше особено внимание какви обувки носят хората. В повечето случаи тази част от облеклото отразяваше самата личност, а и самочувствието на човека. Тия лъснати италиански обувки по всяка вероятност означаваха богатство, както и всички ония неща, които можеха да осигурят големите пари. Над меката кожа се спускаха бледосиви панталони с идеално изгладени ръбове. Организиран, сериозен човек, реши тя, като прибра и последните дребни монети.

Като вдигна очи още по-нависоко, тя видя, че панталоните са прилепнали върху тесни стройни бедра и са стегнати с тънък колан на малка златна тока. Стилно, но не крещящо.

Сакото беше разкопчано и отдолу се виждаше бледосиня риза и тъмна вратовръзка. От чиста коприна. Мади обожаваше усещането, което създаваше тази материя върху кожата. Но луксозните неща си струаха само ако човек умееше истински да им се наслади.

Погледът ѝ попадна върху ръката, която ѝ предлагаше помощ. Леко загоряла, с дълги изящни пръсти. На китката — златен часовник, който ѝ се видя едновременно скъп и полезен. Мади подаде ръка, сграбчена в същия миг от силни и както ѝ се стори, нетърпеливи пръсти.

— Благодаря ви — изрече, преди да е зърнала лицето му.

От продължителния оглед от долу на горе бе разбрала, че е висок и слаб. Очевидно не беше танцьор, но имаше добре тренирано тяло. И с по-малък интерес Мади разглежда лицето му. Гладко избръснато, така че не оставаше скрита нито една бръчица. Бузите му бяха леко хлътнали и това придаваше на иначе строгото изражение известна мечтателност. Устните бяха стиснати, което говореше за неодобрение или раздразнение; брадичката бе едва забележимо раздвоена от лека трапчинка. Носът беше прав, с аристократична линия. И въпреки че този непознат гледаше Мади някак отвисоко, тя не му се обиди. Очите му бяха тъмносиви, със стоманен блясък и красноречиво говореха, че не е навикнал да си губи времето, като спасява девойчета, изпаднали в беда. И все пак фактът, че е отделил скъпоценни минути, за да ѝ се притече на помощ, накара Мади да изпита благодарност.

Мъжът прокара пръсти през лъскавата си руса коса, взря се в момичето и се запита дали пък няма да изпадне в шок.

— Седнете — изрече отривисто като човек, навикнал да издава заповеди, които се изпълняват безпрекословно, още на секундата.

— Нищо ми няма — отвърна тя с непринудена усмивка.

Непознатият едва сега забеляза, че лицето ѝ не е пламнало, нито е пребледняло, а и в очите ѝ няма страх. Тя някак противоречеше на представата му за жена, която току-що е била нападната.

— Радвам се, че се появихте, и то тъкмо навреме. Хлапетото отказа да се вслуша в гласа на разума.

Мади отново се наведе да си събира нещата. Мъжът си помисли, че е крайно време да си тръгне, ала наместо това се усети как въздъхва, поглежда си часовника и се навежда да помогне.

— Винаги ли правите опити да вразумите подобни джебчии?

— Този беше още новак, струва ми се — намери си връзката с ключовете, хлътнала в дупка между плочите на тротоара. — Освен това целта ми беше да постигнем споразумение.

— И смятате, че това си струваше преговорите? — попита той, като вдигна нависоко старото ѝ протрито трико.

— Абсолютно — и най-безцеремонно издърпа дрехата от ръцете му и я напъха в чантата.

— Но той можеше да ви нарани.

— Но съществуваше и възможността да ми вземе обувките — Мади му показва балетните си пантофки. — На него нямаше да му

свършат работа, а са ми чисто нови. Моля ви, подайте ми лентата.

— Използвайте я наместо шапка под душа, предполагам.

Мади се усмихна, като пое влажната лента.

— Не, просто се бях изпотила. Извинявайте — в очите й обаче нямаше чувство на неудобство, те просто искряха засмени. — Ако съдя по облеклото ви, едва ли щяхте да се досетите сам.

Мъжът отново се запита защо продължава да стои тук. Беше закъснял с цели пет минути, но нещо в погледа, отправен към него, бликналата закачливост му пречеха да си тръгне.

— Държите се непривично за жена, която насмалко да се раздели с едно трико, поизбелял клин, разръфана хавлия, два чифта обувки и около три килограма ключове.

— За хавлията не сте съвсем прав — доволна, че е успяла всичко да събере, Мади дръпна ципа на сака. — Пък и както сам се уверихте, нищо не съм загубила.

— Жените, които познавам, не биха преговаряли с нападнал ги крадец.

Заинтригувана, тя отново го погледна. Човек би казал, рече си наум, че познава десетки жени, до една елегантно облечени и интелигентни.

— А как биха реагирали според вас?

— С писъци, предполагам.

— Ако бях похабила ценна енергия, за да крещя, той щеше да ми грабне чантата — Мади отхвърли идеята с грациозно свиване на рамене. — Още веднъж благодаря за помощта — тя отново протегна ръка — мъничка, изящна и без никакво бижу. — Приятно било да срещнеш бял рицар.

Стори му се мъничка, изоставена, а с всяка минута мракът наоколо видимо се сгъстяваше. Инстинктът да стои настрана при подобни обстоятелства се бореше със съвестта му. И в резултат го обзе раздразнение.

— Не бива да се мотае из тоя квартал, когато е тъмно.

Тя отново се засмя — открито и весело.

— Та аз живея тук. Всъщност на няколко пресечки. Казах ви, че хлапакът беше още съвсем зелен. Никой уважаващ себе си крадец не би спрял поглед на някаква си танцьорка. Защото му е добре известно колко зле сме с парите. Вие сте нещо друго... — отстъпи назад и пак го

изглежда. Струваше си. — Съвсем друго нещо, бих казала. Както сте се облекли, най-добре ще е да пхнете часовника и портфейла си в слипа.

— Ще го имам предвид.

За да отвърне на жеста, Мадри кимна приветливо.

— Позволете ми сега пък аз да ви помогна. Май не познавате района.

Всъщност защо ли се бе разтревожил за това момиче? Та хлапакът можеше като нищо да ѝ размаже лицето с юмрук, а тя очевидно нехаеше.

— Не, благодаря — отвърна кратко. — Ето тук трябваше да вляза, когато ви видях — и посочи входа на сградата.

— Тук ли? — през рамото му Мадри надзърна към порутината, приютила залите за репетиции, после отново погледна своя спасител. — Та вие не сте танцьор — каза го с абсолютна увереност. Не че бе открила недостатъци на походката му, той просто не се занимаваше с танци. — Актьор също не сте — реши след кратък размисъл. — Готова съм да се закълна, че не сте и музикант, макар да имате хубави ръце.

Май всеки път, когато той се канеше да си тръгне непознатата успяваше да го задържи.

— И защо не?

— Прекалено сте консервативен — изтърси Мадри, без да се замисля. — Просто сте напълно порядъчен. Искам да кажа, облечен сте като адвокат или банкер, или... — хрумването я осени внезапно и лицето ѝ грейна насреща му. — Истински ангел.

— Да виждате ореол? — вдигна вежди мъжът.

— Не, не смятам, че бихте се нагърбили с подобно бреме. Ангел — повтори тя. — Който просто помага. Компанията „Валънтайн Рекърдс“?

Ето че Мадри отново му подаваше ръка. Той я пое, задържа я неволно.

— Имате право. Името ми е Рийд Валънтайн.

— Аз съм Веселата вдовица.

— Моля?

— Стриптизъорката — обясни тя. Можеше да спре дотук, но нали все пак той ѝ се бе притекъл на помощ. — От спектакъла „Всичко на показ“. Постановката, която финансирате. А моето име е Мадри О'Хърли.

Виж ти! Това малко дяволче с късо подстригана червеникаво руса коса и бледо лице било онази фурия, която бе гледал в „Паркът на Сузана“. За ролята ѝ бяха нахлупили перука с дълги руси коси, нещо като Алиса от Страната на чудесата, както и костюм от деветдесетте години на миналия век. И все пак... Гласът ѝ бе огласял салона до последния ред. Бе танцувала с лудешка, трескава енергичност, която бе направила впечатление на един мъж, който иначе трудно се впечатляваше.

Една от причините за желанието му да финансира пиесата бе тъкмо Мади О'Хърли. А сега я виждаше лице в лице и бе обзет от безброй съмнения.

— Маделин О'Хърли?

— Така е записано в договора.

— Гледал съм ви по време на спектакъл, госпожице О'Хърли. Честно казано, не ви познах.

— Ами осветление, костюм, грим...

Мади сви рамене. Когато не бе във фокуса на прожекторите, тя се радваше на анонимността си, а и умееше да цени онова, което притежаваше като физически данни в семейството с три момичета: Шантел, дарена с поразителна красота. Аби — трогателно миловидна, а тя самата — просто интересна. Според Мади за това си имаше причини, ала неволно се развесели от предпазливия поглед на Рийд.

— Виждам, че сте разочарован — заключи със загадъчна усмивка.

— Не съм казал подобно нещо...

— Естествено, не бихте го изrekli. Твърде благовъзпитан сте. Не се тревожете, господин Валънтайн Рекърдс, ще получите онова, за което сте платили. Който е влагал пари в представител на семейство О'Хърли, не е останал разочарован — и сама се засмя на шегата си. Някъде наблизо примигнаха улични лампи, възвестяващи настъпващата вечер. — Предполагам, предстои ви среща с някоя хора тук.

— За която съм закъснял с десет минути вече.

— Времето е от значение само ако съществува опасност да си изпуснеш репликата. В случая вие сте този, който ще подпише чека, тъй че диктувате условията — и преди да отстъпи, за да му направи път, приятелски го потупа по рамото. — Ако през следващите няколко

дни ви се случи да минете насам, отбийте се да ни видите как репетираме — направи няколко крачки, обърна се и се върна. — Можете да погледате как се бяхта. Много съм добра, Вальнтайн. Наистина — и след един последен пирует тя си тръгна тичешком.

Макар реакцията му да бе в пълно противоречие с обичайната точност, Рийд продължи да я наблюдава, докато тя се скри зад ъгъла. В следващия миг той тръсна глава, тръгна нагоре по стълбите и ето че зърна мъничка четка за коса. Силно бе изкушението да я остави там, където я откри. Ала любопитството надделя. Когато я вдигна, долови аромата на шампоан — мирис на лимон, примесен с нещо още по-свежо. Устоя на желанието още веднъж да вдъхне благоуханието и пхна четката в джоба на самото си. Дали момиче като онова, което току-що бе срещнал, щеше да усети липсата? — запита се разсеяно, след което реши, че ще се постарее тя да си я получи обратно и по този начин навярно въпросът щеше да намери и отговор.

Трябваше да се види с Мадис О'Хърли поне още веднъж. И по този начин да извърши още едно добро дело.

ВТОРА ГЛАВА

Почти седмица измина, преди Рийд да успее да вмести в програмата си ново посещение в залата за репетиции. Пред себе си се оправдаваше, че то означава просто делова загриженост за голямото вложение, ала като че ли и сам не бе убеден. Досега не бе имал намерение пряко да се намесва в подготовката на спектакъла. Срещите с продуцента запознаването със счетоводните отчети биха достатъчни, за да бъде добре информиран, по-лесно се ориентираше във финансови документи, сметководни книги и спретнати колони от цифри, отколкото сред шума и прахоляка на порутената стара сграда, все пак нямаше да навреди, ако по-отблизо надзираваше своята инвестиция — дори ако тя включваше едно интересно момиче със загадъчна усмивка.

Чувстваше се не на място. Намираше се на дваайсет минути път от сградата, в която се помещаваха офисите на фирмата и все пак му бе тъй неловко в строгия костюм с жилетка, сякаш се бе озовал на някой далечен остров някъде в Южните морета, където туземците носеха причудливи кости наместо обеци.

Не би му хрумнало да определи живота си като живот в уединение. Откакто бе започнал сам да гради кариера, беше му се случвало да посещава не едно и две странни места, да общува с хора понякога със съмнителен произход. И все пак собственият му дом бе близо до центъра на града, квартал с луксозни ресторанти, където, щом отвореше прозореца на спалнята си, можеше да се наслади на гледката към парка. Когато тръгна нагоре по стълбите, Рийд си рече, че може би просто любопитството го бе накарало да дойде повторно. Към което трябваше да добави и елементарната грижа за собствените си интереси. Компанията бе вложила доста пари във „Всичко на показ“, а той се чувстваше отговорен за „Валънтайн Рекърдс“. Неволно напипа четката в джоба си и за пръв път от много време насам последва внезапния импулс и се насочи натам, откъдето се чуваха музика и гласове.

Откри танцьорите в малка зала, чиито стени от край до край бяха покрити с огледала. В момента това съвсем не бяха бляскавите звезди, заради които сума хора се тълпяха пред касите за билети. Приличаха по-скоро на аматьори ентусиасти, чието усърдие личеше най-вече по количеството влага по триката. За кратък миг Рийд се почувства неловко, тъй като повечето разгорещени танцьори почиваха с ръце на кръста, вперили погледи в дребничкия слабават мъж, в когото той разпозна хореографа.

— Нека вложим още малко устрем, момичета и момчета — говореше Маки. — Това е нощен бар за стриптийз, а не бална зала, в която танцуват менует. И задачата ви е да продавате секс, при това с добродушна усмивка. Уонда, искам миг на колебание, преди да разлюлееш бедра, не бързай да се развихриш. Мади, от теб очаквам да възпламениш публиката още щом се появиш в онази разголена рокличка. При първия поклон — предизвикателно се навеждаш.

Той ѝ показа точно какво иска. Мади проследи движението докрай, сетне се усмихна.

— Видях скицата на костюма, Маки. Ако направя поклона точно както го искаш, момчетата от първия ред ще помислят, че се намират на урок по анатомия.

Маки сериозно я изглежда.

— В твоя случай едва ли има от какво да се боим.

Танцьорите взеха да хихикат и да се побутват един друг. Мади реагира с добродушен смях и зае мястото си.

Рийд наблюдаваше с нарастващо удивление. Танцьорите сякаш в миг оживяха. Краката заудряха лудешки, бедрата се люшнаха изкусително. Мъжете грабнаха партньорките си и двойките се сляха в едно. Подскоци, завъртания, шеметни пируети. От това близко разстояние Рийд не убягнаха невероятното напрежение, стичащата се от телата пот, дълбокото овладяно дишане. В следващия миг напред излезе Мади и за него всички останали престанаха да съществуват.

Прилепналото трико очертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Краката, макар обути в овехтял разръфан клин, сякаш почваха още от талията. Сложила ръце на кръста, отначало съвсем бавно тя излезе напред, няколко крачки надясно, няколко наляво, полюшвайки бедра, които сякаш копнееха да довършат движението, започнало от

съблазнителната извивка на кръста. Рийд вече не чуваше звучно отмервания такт, ала тя очевидно се бе сляла с него.

Ръката ѝ, гъвкава като змия, обгърна и погали тялото, сетне се стрелна напред. Не бе нужно прекалено усилие, за да разбере човек, че е захвърлила някаква част от облеклото си. Сетне и кракът ѝ се изпъна нагоре, за миг ходилото застина над главата и докато го сваляше, бавно, предизвикателно тя плъзна върховете на пръстите си по бедрото.

Темпото се ускори, тялото на Мади го последва. Движенията ѝ бяха като на пантера, плавни, грациозни, хипнотични. А когато танцьорите зад нея подеха лудешка оргия, тялото ѝ се прекърши и раменете ѝ прелъстително се полюшваха. От групата се отдели някакъв мъж и грабна ръката ѝ. С безкрайна пестеливост, просто с едва доловимия наклон на тялото, с кокетно вирнатата брадичка тя успя да внуши предизвикателно мамещо съгласие. Когато музиката спря, тя застина, долепила тяло до петното, извила шия назад. Ръката на мъжа бе властно прилепнала за талията ѝ.

— Така е по-добре — отсъди Маки.

Танцьорите тутакси се свлякоха, за да не губят излишна енергия. Мади и партньорът ѝ сякаш щяха да се сгромолясат в прегръдка.

— Внимавай къде си забравил ръката си, Джеки.

— Не се плаши, мила — той се наклони още мъничко напред. — Отварям си очите на четири.

Задъхана, Мади се разсмя и шеговито го блъсна. Едва сега забеляза Рийд, застанал близо до вратата. Самото олицетворение на безупречния преуспяващ бизнесмен. Желанието ѝ бе да го види отново и нито за миг не се бе съмнявала, че то рано или късно ще се изпълни. Отправи му приятелска, лишена от притворство, усмивка.

— Почивка за обяд — оповести Маки и запали цигара. — Мади, Уонда и Тери да бъдат тук след час. Някой да предаде на Картър, че ми е нужен. Хористите в един и половина във втора зала за репетиция на песните.

Помещението постепенно се опразваше. Мади грабна хавлията и зарови лице в приятно сухата ѝ мекота, преди да приближи до Рийд. На излизане няколко от момичетата му отправиха погледи, в които се четеше недвусмислена покана.

— Здравей, приятно ми е да те видя отново — Мади уви хавлията около врата си и му помогна да се измъкне от тълпата натрапници. — Цялото ли видя?

— Кое цяло?

— Целия танц, искам да кажа.

— О, да — трудно му бе да си припомни каквото и да било друго, освен начина, по който тя се движеше, чувствеността, която струеше от нея.

През смях Мади хвана краищата на кърпата и се подпря на стената.

— Е, и?

— Внушително, бих казал.

Сега изглеждаше просто като жена, поизтощена от работата си — достатъчно привлекателна, но не и вълнуваща по онзи първичен начин.

— Притежаваш огромен запас от... енергия госпожице О'Хърли.

— О, имам си огромен запас. Пак ли идваш на делова среща?

— Не — с чувството, че е изпаднал в глупаво положение, той извади четката за коса. — Това е твое струва ми се.

— Ами да... — отвърна зарадвана Мади. — Мислех, че съм я загубила. Много мило от твоя страна — тя отново попи лицето си с кърпата. — Почакай за минутка — и изтича да мушне четката и кърпата в сака си. Рийд си позволи удоволствието да проследи как се опъна трикото ѝ, когато тя се наведе. Когато се върна, познатият вехт сак висеше на рамото ѝ.

— Какво ще кажеш, да обядваме набързо, а?

Прозвуча тъй закачливо, тъй неуместно предизвикателно, че той без малко да приеме поканата.

— Имам ангажимент.

— А за вечеря?

Веждата му се повдигна. Тя го наблюдаваше открито, с усмивка на устните и в очите. Жените, които познаваше, биха се държали хладно, биха оставили на него да направи не само първата стъпка, но и да направлява отношенията им.

— Каниш ме на среща, така ли да разбирам?

Думите бяха изречени с толкова плаха деликатност, че отново се разсмя.

— Всичко схващаш, господин Валънтайн Рекърдс. Хищник ли си?

— Моля?

— Питам дали си месояден — обясни тя. — Познавам много хора, които изобщо не вкусват месо.

— А, това ли било — и се почуди, че се почувства виновен.

— Чудесно. Тогава ще ти приготвя пържола. Писалка имаш ли?

Не можа да реши дали му е забавно, или просто е замаян, затова бръкна във вътрешния джоб на самото си.

— Знаех си, че носиш писалка — и Мади изрече адреса си като скоропоговорка. — Ще се видим в седем — сетне се провикна към някого в дъното на коридора да я чака и побягна, преди мъжът да успее да каже приема ли, или отказва поканата.

Рийд си тръгна, без да е записал адреса. Кое то съвсем не означаваше, че го е забравил.

Мади винаги действаше под влияние на моментния импулс. Ето защо не се поколеба дали да покани Рийд на вечеря, макар да го познаваше съвсем бегло, а и у дома си нямаше нищо по-апетитно от кисело мляко с бананова есенция. Интересен човек е, каза си неведнъж. И затова на път за вкъщи, след като бе прекарала десет часа на крак, се отби да напазарува.

Не се случваше често да се захване с готвене. Не че не можеше да се прояви при нужда, просто по-лесно бе да се храни от картонена или консервена кутия. Като се изключи основната ѝ амбиция, театърът, за всичко останало Мади избираше най-лесния изход.

Когато наближи сградата, в която бе наела апартамент, на първия етаж дочу караницата в семейство Джинели. Спомни си, че не е проверила какво има в пощата и изтича обратно надолу, изрови малкото ключе и отвори своята прегръдка. Стиснала в ръка пощенска картичка от родителите си, предложение да си направи застраховка живот и две разписки за неплатени сметки, тя отново се втурна нагоре.

На втората площадка се беше разположила младоженката от двеста четирийсет и втори апартамент с учебник в ръка.

— Как върви английската литература? — попита Мади.

— Твърде добре. Почти съм сигурна, че до август ще си взема дипломата.

— Чудесно! — И все пак изглежда самотна, рече си Мади и поспря за миг. — Как е Тони?

— Най-сетне го одобриха за онази постановка — усмихна се и младото ѝ лице засия, озарено от надежда. — Ако го вземат в постоянния състав, поне няма да работи като келнер нощем. Още мъничко и успехът ми е сигурен, така казва.

— Това е страхотна новина, Анджи! — Мади не добави, че танцьорите скитници винаги са на крачка от успеха. Просто с времето тези крачки ставаха безброй. — Трябва да вървя. Поканила съм един приятел на вечеря.

На третия етаж дочу рокмузика и тропот. Дисководещият репетира, реши Мади и вече в по-бавно темпо измина останалите две стълбища. Бързо извади ключовете и след миг отвори вратата на дома си. Разполагаше с един час.

На път за кухнята включи стереоуредбата, после стовари плика с покупки на малката помощна масичка с покритие от гетинакс. Обели два картофа, пхна ги във фурната, завъртя ключа на нужната температура, след което хвърли зеленчуците в умивалника.

Мина ѝ беглата мисъл дали не би трябвало да подреди стаята. Не беше бърсала прах от... Е, достатъчно джунджурии имаше по масичките, които щяха да прикрият праха. Някой навярно би нарекъл апартамента малко разхвърлян, но не и безинтересен.

Повечето от нещата, с които бе украсила стаите, бяха дошли от Бродуей. Когато сваляха някой спектакъл — особено ако бе претърпял провал, — човек можеше да се сдобие с крайно интересни, а и полезни неща. За Мади това бяха скъпи спомени, ето защо, дори след като си бе осигурила що-годе редовен доход, не беше подменила тези вещи. Пердетата бяха червени, със зашеметяващи орнаменти — малка кражба от „Най-хубавият малък публичен дом в Тексас“. Черното канапе с твърди като камък възглавници бе придобивка след провала на някаква пиеса, чието име дори не си спомняше, но пък се говореше, че някога било част от декора в будоара от „Моята прекрасна лейди“ и това бе напълно достатъчно, за да го задържи.

Масичките изобщо не съответстваха една на друга; същото бе положението и със столовете. Невероятна смесица от стилове и

цветове, евтини дрънкулки наред с изящно изработени предмети, която чудесно ѝ подходеше.

По стените се мъдреха плакати от пиесите, в които бе участвала, а и от пиеси, за които бе отпаднала още на първо прослушване. Имаше и цвете, по-точно филодендрон, който тъжно вехнеше в пъстрата си саксия на прозореца — всъщност последен оцелял войник от армия не тъй издръжливи свои предшественици.

За свое най-ценно притежание обаче Мади смяташе бледорозовата светлинна реклама. Беше ѝ я пратил Трейс, когато Мади получи първия си ангажимент сред хористките на Бродуей. Собственото ѝ име в светлина и цвят! Мади включи таблото, както правеше обикновено щом се прибереше, и си рече, че макар брат ѝ да не я посещаваше често, винаги успяваше да напомни за себе си.

Реши да не губи време да подрежда, понеже, тъй или иначе много скоро безбройните ѝ вещи щяха да заемат ако не старите си места, то някое още по-неподходящо и просто разчисти един-два стола, подреди закуп списанията и не отваряните писма и с това сложи край на процедурата. Много по-неотложна бе задачата да изпере екипа, с който ходеше на уроци и репетиции.

Напълни ваната с топла вода, сипа прах и натопа трикото и клина, които бе надянала още в ранните часове на деня. Последва го и екипът за репетиции. Накрая пусна лентите и дебелите вълнени чорапи. Нави ръкавите на огромната си фланелка и се зае да мачка, да плакне и изстискава. Скоро окачи дрехите на импровизирания простор над ваната.

Банята имаше размерите на малък килер и поради това обстоятелство, щом се обърна, Мади се озова срещу собственото си отражение в огледалото над мивката. Огледалата неизменно вземаха участие в живота ѝ. В някои дни тя танцуваше по осем часа почти без прекъсване, наблюдаваше, отбелязваше, преценяваше всеки мускул и движение на тялото си.

Сега се съсредоточи върху лицето си. То притежаваше завидна костна структура, а и напълно приемливи черти. Комбинацията от остра брадичка, големи, широко отворени очи и свежа кожа често бе ставала причина да чува комплименти като „сладка“ и „излъчваща добро здраве“.

Осенена от внезапно хрумване, тя отвори огледалната вратичка и грабна две шепи грим, първия, който ѝ попадна. Това бе друга нейна мания: да купува, да пази и трупа гримове, все едно са безценно съкровище. Извън театъра тя всъщност рядко слагаше грим, но това съвсем не правеше хобито ѝ безинтересно. Хрумнеше ли ѝ да си поиграе със собствената си физиономия, най-важното бе налице.

В продължение на десет минути пробва различни идеи, докато най-сетне се отказа от драстична дегизировка и сведе грима до екзотичен цвят сенки за очи и блед руж, който едва забележимо подсили обикновено свежия ѝ тен. Прибра обратно всички шишенца и кутийки по местата им и побърза да затвори шкафчето, преди съдържанието да се е изсипало навън.

Дали пък не трябва да изстудя виното, запита се внезапно. Или пък да го сервирам със стайна температура.

Още малко и щеше да стигне до извода, че му е дала погрешен адрес. Рийд не се съмняваше, че е запомнил правилно указанията. От малък се бе научил колко е важно да помни имена, лица, факти, цифри. Когато твой учител е собственият ти баща, когото обожаваш, възприемаш всичко, което ти се преподава. По-скоро поради дълги години практика, отколкото поради естествена наклонност Рийд умееше да запомни три колони от числа и съвсем точно да направи сбора им. Едуин Валънтайн бе съумял да внуши на сина си, че способният бизнесмен наема най-добрите счетоводители, след което полага всички усилия да научи в детайли онова, което знаят те.

Не беше забравил адреса, нито бе объркал номерата на сградите, по-скоро грешката бе на Мади.

Кварталът беше неприветлив и с всяка изминала минута като че ставаше още по-отблъскващ. Счупен стол с бръкнал през дупките пълнеж се мъдреше наред тротоара, а някакви хора спореха чия собственост е. Мърляв старец по фланелка и гащета седеше на мръсното стъпало пред дома си и смучеше бира направо от кутията. Злобно изгледа колата на Рийд, когато го отмина.

Нима бе възможно тя да живее тук? Или може би трябваше да се запита защо тя живее тук? Мади О'Хърли тъкмо бе приключила едногодишен гастрол в една от преуспяващите постановки на Бродуей;

ролята ѝ бе донесла номинация за наградата „Тони“. Предишната година пък се бе поздравила с втората главна роля и дубльорка на звездата в една успешна нова версия на „Целуни ме, Кейт“.

Рийд знаеше тези факти, защото се стараяше да е добре информиран. Единствено в интерес на бизнеса, повтори си наум, когато спря край тротоара пред сградата, чийто номер съответстваше на този, който Мадри му бе дала. Жена, която в скоро време щеше да има зад гърба си три забележителни участия на Бродуей, можеше да си позволи да живее и в по-сносен квартал.

Щом излезе от колата, Рийд зърна някакъв младок, скитник, който се подпираше на близкия стълб и внимателно оглеждаше автомобила. Рийд тихо изруга и приближи. Не беше се престаравал с облеклото, ала, макар и без връзка, видът му бе на човек от изискан клуб.

— Само ще гледаш ли? — пръв заговори Рийд. — Или набелязваш какво ще откраднеш?

Момчето пристъпи от крак на крак и се усмихна нагло.

— Елегантна ви е количката, Ланселот. Рядко се случва отгук да мине такова лъскаво беемве. Ще отскоча май да си взема фотоапарата.

— Снимай колкото щеш, само гледай да не отмъкнеш нещо — Рийд измъкна двайсетачка от портфейла си. — Нека кажем, че доброволно съм те наел. Ще получиш още десет, ако си намеря колата в същия вид, когато изляза.

Момчето внимателно огледа автомобила, сетне собственика му. Умееш да прецени противника си, както и собствените си шансове за успех. Искрящите очи го гледаха прямо, а напълно спокойно. Ако младокът бе съзрял страх, нямаше да се поколебае да се сбие. Вместо това обаче взе банкнотата.

— Дадено, шефе. Бездруго се чудех как да убия няколко часа — усмихна се, при което оголи криви предни зъби. Двайсетачката бе изчезнала още преди Рийд да тръгне към вратата.

Името бе изписано на пощенската кутия, която наред с другите се намираше в нещо като фоайе. Апартамент четиристотин и пет. Нямаше асансьор. Рийд тръгна нагоре, съпровождан от плача на деца, оглушителна джаз музика и ругатните на съпрузите Джинели. Додето се добере до третия етаж, вече сам бе склонен да изругае.

Когато долови почукването, Мади застина, с мокри до лактите ръце. Предварително бе знаела, че той ще пристигне точно навреме, както пък знаеше за себе си, че няма да е готова.

— Само за минутка — провикна се, като трескаво се огледа за кърпа, с която да си избърше ръцете. Накрая се отказа и тръгна към вратата. Дръпна отривисто бравата и се усмихва насреща му.

— Здравей. Надявам се, още не си много гладен. Не съм готова.

— Не, наистина. Аз... — той надникна над рамото ѝ. Мирише ми на...

Мади подаде глава навън.

— На ливада — обяви, доволна, че е познала. — Гуидо май пак готви. Хайде, заповядай.

Би трябвало да е поне донякъде подготвен за онова, което ще види в апартамента ѝ. Рийд огледа ярките пердета, ослепително синия килим, стола, изваден сякаш направо от някой средновековен замък. Всъщност беше част от декора на „Камелот“. Името ѝ, изписано със светещи в розово букви, искреше на отсрещната боядисана в бяло стена.

— Интересно местенце — промърмори той.

— Приятно ми е да се прибирам тук — над главите им отекна енергичен тропот. — На петия етаж имаме и студент балетист — обясни Мади. — Искаш ли вино?

— Да — Рийд боязливо погледна към тавана. — С удоволствие бих пийнал.

— Добре тогава. Ще ти правя компания — тя влезе в кухнята, отделена от всекидневната само с лека преграда, защото останалото трябваше да бъде плод на въображението. — В някое от онези чекмеджета трябва да има тирбушон. Искаш ли да отвориш бутилката, докато привърша тук?

След кратко колебание Рийд започна да рови в чекмеджетата. В първото откри топка за тенис, ключове, снимки, но не и тирбушон. Когато отвори следващото, взе да се пита какво го е довело тук. На петия етаж очевидно подскоците продължаваха с неотслабващ ентусиазъм.

— Как предпочиташ пържолата?

Най-сетне Рийд измъкна тирбушона от топка черен кабел.

— Ами... средно изпечена.

Когато домакинята се наведе да измъкне тигана от някакъв шкаф, едва не удари буза в коляното на мъжа. Рийд измъкна тапата и остави бутилката настрана, за да може виното да „подиша“.

— Защо ме покани на вечеря?

— Без конкретна причина — отвърна Мади и вдигна глава. — Рядко каня гости, но ако държиш непременно да има причина, нека речем, че е заради четката ми за коса — тя се изправи, хванала очукания тиган. — Пък и да ти кажа, изглеждаш страхотно.

Видя веселите пламъчета в очите му, преди мъжът да ги пропъди, и остана очарована от реакцията.

— Благодаря ти.

— О, няма защо — тя отмахна кичура, паднал над очите ѝ, като мислено отбеляза, че е време да се подстриже. — А ти защо дойде?

— Нямам представа.

— Това определено внася интересен елемент в ситуацията. Не се е случвало досега да финансираш постановка, нали?

— Не.

— Аз пък не съм готвила вечеря за такъв като теб. Следователно сме наравно — и като остави салатата настрана, Мади се зае с пържолата.

— Чаши?

— Чаши? — като ехо повтори тя и погледна бутилката — А, трябва да са в някой от горните шкафове.

Примирен с неразборията, Рийд отново зарови из шкафовете. Откри чаши със счупени дръжки, останки от изящни сервиси от костен порцелан, а и няколко пластмасови чаши. Неочаквано се натъкна и на осем стъклени чаши за вино, сред които не се намериха и две еднакви.

— Изглежда нямаш склонност към единството.

— Май, не — Мади пхна пържолата под грила и хлопна вратичката на фурната. — Само да ги хване огънят и са готови. — И прие подадената чаша. — Вдигам тост за ИП.

— Това пък какво ще рече?

— Икономия на пространство — чукнаха се и Мади първа отпи.

Рийд я огледа над ръба на чашата си. Възголяма фланелка, която стигаше до коленете. Боси крака. А уханието, което се излъчваше от нея беше леко, въздушно, сякаш напълно лишено от измамни мисли.

— Не си такава, каквато очаквах — рече накрая.

— Това е хубаво. А ти какво очакваше?

— Да си по-опасна, предполагам. Малко капризна, малко гладна.

— Танцьорите винаги са гладни — отбеляза Мади с усмивка, като поръси картофите със сирене.

— Реших, че си ме поканила тук поне поради две причини. На първо място, за да измъкнеш информация за сумата, която ще вложи в постановката.

— Думи нямам! — възкликна Мади. — Та аз изучавам осем танца, дори десет, ако Маки успее да се наложи. Към тях добави шест песни, а и реплики, които непрестанно се променят. Тъй че оставям паричните въпроси на теб и продуцентите. Каж ми коя е втората причина.

— Да ме спечелиш.

Мади рязко вдигна вежди, по-скоро от любопитство, отколкото от изненада. Рийд я наблюдаваше внимателно, невъзмутимо, с лека усмивка. Преценка на циник, реши Мади, което е жалко, но може би човекът има основание. Което е още по-жалко.

— Жените винаги ли правят опит да те спечелят?

Рийд бе очаквал тя да се смути, да се ядоса или поне да се засмее. А ето че в погледа ѝ прочете само любопитство.

— Предлагам да оставим този въпрос.

— По всяка вероятност реагират точно така — и Мади взе да рови за вилица, с която да обърне пържолата.

— Сигурно след време ти дотяга. Самата аз не съм изпадала в подобни ситуации. Мъжете обикновено предпочитаха сестра ми — най-сетне откри търсената вилица, отвори вратичката на фурната и сърчно обърна пържолата.

— Само една е — отбеляза Рийд.

— Не, две сестри имам.

— Говоря за пържолата. Виждам, че приготвяш само една.

— Да, тя е за теб.

— Ти няма ли да вечеряш?

— О, ще хапна, само че аз не ям по много червено месо — и отново тръшна вратичката. — Сковава тялото. Просто мислех, че ще ми предложиш да си резна от твоята пържола. Ето, вземи — и тя му подаде купата със салатата. — Сложи я на малката масичка до прозореца. Почти съм готова.

Всичко се оказа много вкусно. Всъщност дори превъзходно. Докато наблюдаваше как готви, като че ли на шега. Рийд се бе усъмнил какъв ли ще е резултатът. Салатата бе вълшебна смес от свежи зеленчуци и апетитна заливка. Върху горещите картофи бяха натрупани резенчета бекон и сирене, а пържолата бе приготвена точно както я обичаше. Виното пък имаше невероятна тръпчива жилка.

Мади все още не бе изпила първата си чаша. Яде съвсем малко, но с огромно удоволствие вкусваше всяка хапка.

— Вземи си още от месото — предложи Рийд, ала тя поклати глава. Все пак си сипа още от салатата. — Струва ми се, всеки, който като теб изразходва толкова много енергия, би трябвало за компенсация да хапва повече.

— За танцьорите е по-добре да поддържат тегло, малко под нормалното. И това се постига само посредством избор на подходящи храни. Кое то съвсем не означава, че ми е приятно все да внимавам. Не че не обичам здравословните храни. Случва се обаче понякога да се натъпча до пръсване. Но го правя само когато трябва да отбележа някое наистина празнично събитие.

— Например?

— Ами например ако е валило в продължение на три дни, и на четвъртия слънцето внезапно се покаже. И това е чудесен повод да си позволя бисквити с шоколадова глазура — тя си наля още половин чаша вино и едва тогава забеляза недоумението в очите му. — Ти не обичаш ли бисквити с шоколадова глазура?

— Никога не се е случвало да ги приема като празнично меню.

— Защото винаги си водил нормален живот.

— А твоят живот не е ли нормален?

Според мен е съвсем нормален, но повечето хора не мислят така — Мади опря лакти на масата и положи брадичка в дланите си. Храната, тъй често смущавала мислите ѝ можеше да бъде напълно забравена, когато говорът станеше особено интересен. — А твоят живот какъв е?

Светлината от прозореца, край които се бяха настанили бързо-бързо се стопяваше. Последните слънчеви лъчи сякаш бяха уловени от

косите на Мади. Очите ѝ, доскоро толкова открити, толкова искрени, сега светеха като на котка, лениви, дебнещи.

— Не зная как да отговоря на въпроса ти.

— Е за част от отговорите мога и сама да се досетя. Имаш апартамент, с изглед към парка вероятно — тя продължаваше да рови в салатата, но без да откъсва очи от неговите. — Вази от периода на династията Мин, фигурки от дрезденски порцелан, такива неща. Прекарваш повече време в кабинета си, отколкото у дома. Към работата си се отнасяш много сериозно, просто си се отдал на този бизнес. Но всеки достатъчно съвестен магнат второ поколение би го правил на твое място. С жени се срещаш по-скоро по случайност, защото нямаш време или желание за по-стабилна връзка. Ако заетостта ти го позволяваше, би прекарвал времето си в музея, понякога би вземал касета с някой чуждестранен филм и по всяка вероятност предпочиташ тихи френски ресторантчета.

Не ми се подиграва, реши той. И в същото време не съм ѝ направил Бог знае колко силно впечатление, тя просто се забавлява. Раздразнението пролича по очите му не поради комичното описание, а защото толкова лесно бе прозряла какъв е.

— Добре се ориентираш.

— Извинявай — изрече тя толкова прямо, че раздразнителността му мигом се стопи. — Това ми е лоша привичка, да преценявам хората, да ги причислявам към някаква общност. Бих побесняла, ако някой направи същото с мен — в следващия миг спря и прехапа устни. — Колко близо съм до истината все пак?

За Рийд бе невъзможно до устои на нейната спонтанност.

— Достатъчно близо.

Лицето ѝ засия, когато тя се усмихна и тръсна огнено червените си коси.

— Редно ли е да попитам защо финансираш постановка, чийто сюжет проследява живота на една стриптийзърка?

— А редно ли е пък аз да те попитам ти от къде на къде ще приемаш главна роля в пиеса за стриптийзърка?

Усмихва се също като учителка, каза си Рийд, чийто ученик е отговорил на въпроса особено оригинално.

— Пиесата е прекрасна. Достатъчно е да проследиш само сюжета, дори без песните и танците. Музиката поставя акценти,

сгъстява напрежението, но дори без нея историята си струва да се разкаже. Харесва ми начинът, по който моята героиня се развива, без да променя характера си. Трябвало е да бъде много издръжлива, за да оцелее, но в крайна сметка е успяла. Иска да постигне нещо повече и преследва целта си просто защото заслужава повече. Единствената беда е, че тя наистина харесва оня тип. Той олицетворява всичко, за което е мечтала, в материални измерения, както се казва, а тя взима, че се влюбва до полуда. След това вече парите нямат значение, положението в обществото също, но все пак тя получава тези придобивки. Това ми харесва.

— Че ще живеят дълго и щастливо?

— Те не вярваш ли, че може да има и щастлив завършек?

Някаква мисъл тутакси изтри всякакво изражение от лицето му.

— Ако говорим за сцената...

— Ще трябва да ти разкажа за сестра ми.

— Онази, която привличала мъжете.

— Не за другата. Искаш ли еклер? Купила съм един за теб и ако го искаш, ще можеш от своя страна да ми предложиш да го опитам. И ще бъде голяма грубиянщина да ти откажа.

За Бога с всяка изминала минута това момиче го дразнеше все повече и повече. Не беше негов тип, не харесваше нито темпото, с което завързваше ново познанство, нито стила ѝ. И все пак ѝ се усмихна.

— С удоволствие бих хапнал еклер за десерт.

Мади отиде до кухнята, успя за съвсем кратко време да събори куп неща, които издрънчаха, след което се върна с дебелото руло, полято с шоколад.

— Сестра ми Аби — обяви тя — се омъжи за Чък Рокуел, автомобилния състезател. Чувал ли си за него?

— Да — за разлика от другите мъже Рийд не беше запален по коли и ралита, ала името му звучеше наистина познато. — Преди няколко години загина, струва ми се.

— Бракът им не вървеше — продължи разказа си Мади. — Аби ужасно се измъчваше. Сама гледаше децата в някаква ферма във Вирджиния. По отношение на парите ѝ бяха поставени страхотни ограничения, а душата ѝ бе просто изтерзана. Преди няколко месеца даде разрешение да се публикува биография на Рокуел. Писателят

врхлетял при нея във фермата, готов да я срази, струва ми се — продължи Мади, като остави еклера на масата. — Ще ми предложиш ли да си гризна?

Рийд любезно ѝ отрязва от сладкиша. Мади задържа в уста хапката глазура със сметана, за да му се наслади блажено.

— И какво стана със сестра ти?

— Омъжи се за писателя преди месец и половина — когато отново се усмихна, лицето ѝ грейна, също като светлинната реклама в бледорозов цвят. — „И заживяха щастливо“ — това не се случва само на сцената.

— Какво те кара да мислиш, че вторият брак на сестра ти ще бъде успешен?

— Много е просто, този път ще стане. Ние със сестрите ми сме три близначки, тъй че се познаваме достатъчно добре. Когато Аби се омъжи за Чък, ми беше мъчно. Разбираш ли, в сърцето си бях сигурна, че той не е за нея, защото познавам Аби така добре, както и себе си. Можех само да се надявам, че все някак ще се получи. А когато се омъжи за Дилън, чувството, което изпитах, бе съвсем различно, все едно можех най-сетне да въздъхна с облекчение.

— Дилън Крозби?

— Да, познаваш ли го?

— Написа книга за Ричард Бейли, а Ричард има договор с „Валънтайн Рекърдс“ отпреди двайсет години. Доста се сближихме, докато подготвяше книгата си.

— Колко е малък светът!

Вече се смрачаваше, но Мади не стана да запали лампите. Балетистът на горния етаж отдавна бе престанал с упражненията. От дъното на коридора се чуваше въл детски плач.

— Защо живееш тук? — попита гостът.

— А защо не?

— Ами опасности те дебнат на всяка крачка, шумни съседи...

— Друго?

— Би могла да се преместиш по-близо до центъра.

— Но защо? Познавам квартала, тук съм вече седем години. Близко е до Бродуей, тъй че никога не закъснявам за урок или репетиция. И навярно повече от половината наематели са скитници.

— Не бих се учудил.

— Танцьори скитници искаха да кажа — Мади се засмя на заблудата му и взе да си играе с листата на филодендрона. — Танцьори, които се местят ту в една, ту в друга трупа с надеждата да направят големия удар. За мен може да се каже, че съм успяла, което съвсем не означава, че ще престана да бъда скитник по природа — едва сега го погледна, като се питаше защо ѝ се струва толкова важно той да я разбере правилно. — Човек не е в състояние да се промени, Рийд. Или най-малкото не би трябвало да се опитва.

Той самият вярваше в това и то откакто се помнеше, син на Едуин Валънтайн, една от първите „нестандартни“, личности в звукозаписния бизнес. Той беше продукт на успеха, богатството и инстинкта за оцеляване. Както се бе изразила Мади, беше отдаден на работата си, защото тя открай време бе част от живота му. Беше нетърпелив, често пъти безпощаден, човек, който изчиташе изписаното със ситни букви в дъното на листа, преди да се разпореди да го променят. И не би трябвало да е тук, в този апартамент с тази жена с котешки очи и коварна усмивка. Още по-недопустимо бе да си фантазира какво ли би се случило, ако остане, докато луната изгрее.

— Ще убиеш цветето — промърмори неволно.

— Зная. Не мога да се отуча — наложи ѝ се да преглътне и това я изненада. Нещо в погледа, който улови. Нещо в тембъра на гласа, нещо в позата на тялото. По отношение на лицето винаги можеше да сбърка, но не и за тялото. Тялото на мъжа бе напрегнато, както и нейното собствено. — Купувам си ги, убивам ги, сетне купувам следващото.

— Не бива да го държиш на светло. И прекалено често го поливаш. Обичайният резултат, когато скъпим любовта си или даваме прекалено много.

— Не бях се замисляла досега. Растенията, които ти отглеждаш, навярно избуяват благодарение на точно премерената доза внимание — и внезапно се запита дали по същия начин се отнася и към жените. После побърза да се изправи, защото долавяше, че губи самоконтрол. — Мога да ти предложа чай, но не и кафе. Нямам кафе.

— Не, благодаря. Бездруго трябва да тръгвам — което не беше истина, нямаше уговорена среща, нито неизпълнена точка в програмата за деня. Знаеше правилата за оцеляване, тъй че се досещаше кога трябва да се оттегли. — Вечерята беше чудесна, Мади. Компанията също.

Момичето въздъхна дълбоко, сякаш се приземяваше след висок скок.

— Радвам се. Някои път ще повторим опита.

Следящата ѝ реакция беше импулсивна. Обикновено не се съпротивляваше на импулсите си, а ги следваше. Рядко си оставяше време за размисъл. С приятелска топлина сложи ръце на раменете му и докосна с устни неговите. Целувката продължи само миг. И ги разтърси като ураган.

Той почувства мекотата на устните ѝ, помръдването причинено сякаш от усмивка. Усети и вкуса — сладък примесен с мирис на подправки. Долови и уханието, което тя излъчваше. Когато се отдръпна, я чу как рязко си пое въздух, а в очите ѝ прочете същата изненада от случилото се.

Какво стана запита се Мади. Какво стана, за Бога? Беше ѝ привично да раздава приятелски прегръдки, целувки, дори докосвания. Ала никога досега не се бе чувствала тъй разтърсена. В краткия миг бе доловила, че за подобно изживяване бе мечтала цял живот, и затова искаше още и още... Само защото се бе приучила да възпира желанията си, успя да овладее порива повторно да пъхне ръка в огъня.

— Радвам се, че дойде.

— Аз също — не му се случваше често да се въздържа с усилие на волята. Не му се случваше често и да осуetyа желанията си. Просто знаеше, че този път трябва да послуша разума си. — Лека нощ, Мади.

— Лека нощ. — Тя не помръдна от мястото си, докато го гледаше как отваря вратата. Сетне заслушана в тялото си, седна на стола. Най-добре е хубавичко да си помислиш върху онова, което се случи, укори се наум. И не смятай, че ще ти бъде лесно. Погледа ѝ се плъзна към нещастното растение. Странно, до този момент не бе забелязала колко е тъмно в стаята.

ТРЕТА ГЛАВА

Със загрято тяло и смъдящи очи Мади изпълняваше старателно всяка поза, следвайки гласа на учителя. Крака, тяло, ръце реагираха в безкрайно повторение на едни и същи движения.

Тези сутрешни уроци имаха за цел тъкмо това: повторение, непрестанно напомняне на тялото, че наистина е способно да направи невъзможното, при това да го направи добре и то безброй пъти. Без тези упражнения същото това тяло би отказало да се подчинява и да се напряга, би отказало да повдигне крака далеч от зрителното поле, да се пречупи в невероятна извивка, и то с лекота, характерна само за най-привичните пози.

Пълна концентрация не бе необходима. Тялото на Мади отдавна бе приучено на самодисциплина, а и на някакъв вторичен инстинкт, който я водеше по време на целия екзерсис. Мислите й се рееха, достатъчно далеч, за да може да си фантазира и в същото време достатъчно близо, за да чува гласа на преподавателя.

Първа фигура. Коленете й се огънаха, тялото бавно се отпусна, докато тазът застана точно над събраните пети. Мускулите трепнаха, сетне се подчиниха. Мади се запита дали Рийд вече е в кабинета си, макар часовникът да показваше едва осем и половина. И си отговори, че по всяка вероятност той вече е там. Представи си как по навик пристига преди секретарката си, преди помощника си. Дали щеше дай посвети някоя, макар и бегла мисъл?

Втора фигура. Кракът й се повдигна под ъгъл от деветдесет градуса. Задържа го, заслушана в отброяването на такта. Едва ли ще мисли за мен, заключи Мади. Умът му е толкова зает с разписанието на поетите ангажименти, че едва ли ще му остане време дори за една странична мисъл. Пък и съвсем не бе необходимо да мисли за нея сега. По-късно може би, когато е на път за вкъщи, когато си отпочива с пиетие в ръка. Такава възможност повече й допадаше.

Трикоето й беше вече мокро, когато тръгна към центъра на залата за следващото упражнение, вече без опора. Едно, две, три, четири.

Едно, две, три, четири. Навън валеше. Както се навеждаше, изпъваше, задържаше позата необходимия брой тактове, от мястото си Мади можеше да наблюдава как водата се стича по малките матирани стъкла. Топъл дъжд, рече си. Сутринта, на път към залата бе доловила колко е влажен и тежък въздухът. Надяваше се след урока да може да се поразходи под дъжда.

Като малка не ѝ оставаше време за разходки под дъжда. Не че съжаляваше за нещо в детството си. Просто семейството ѝ прекарваше повечето време в репетиции и по железопътни гари, отколкото в паркове и по детски площадки. Родителите ѝ сами забавляваха децата си: измисляха игри, гатанки, приказки. Приказки тъй смешни и невероятни, че сякаш съставляваха отделен свят. И децата на тези двама ирландци с невероятно въображение бяха сякаш благословени да порастат в един невероятно примамлив свят.

От майка си и баща си Мади бе научила много и то без да се придържат към класическите методи. Познания по география бе получила по време на безкрайните пътувания. Гледката на величествената Мисисипи се бе оказала много по-вълнуваща от всичко, което можеше да се прочете в учебниците. Английски, граматика и литература бе учила неусетно, от книгите, които родителите ѝ обичаха и пазеха за децата си. Елементарната математика пък бе не скучен предмет, а начин за оцеляване. Обучението на не Мади в тези ранни години бе твърде далеч от общоприетото, както и игрите ѝ, ала за нея то си имаше безспорни преимущества.

Градините и детските площадки не ѝ липсваха. Детството ѝ бе предложило далеч по-интересни заместители. Когато порасна обаче, тя рядко пропускаше възможност да се поразходи под дъжда.

Подобна приумица не би се понравила на Рийд. Мади дори се съмняваше, че някога би му хрумнало подобно нещо. Техните светове като че ли се намираха в двата противоположни края на планетата — по рождение, по собствен избор и наклонности. Той навярно бе логичен, разумен, дори малко жесток. Тези качества бяха необходими на всеки, решил да успее в бизнеса. Мади пък бе жестока единствено в изискванията, които поставяше към самата себе си и своето младо тяло.

Дотук добре, но защо ли не преставаше да мисли за този човек? Непрестанно си припомняше как последните слънчеви лъчи бяха

проблеснали в косата му или как погледът му бе приковал нейния — прям, заинтригуван, но и циничен. Глупост ли бе отстрана на един оптимист, какъвто безспорно представляваше тя, да бъде привлечен от един циник? Е, и по-големи глупости бе вършила.

Срещата им бе завършила с целувка, единствена и мимолетна. Той я бе прегърнал, за кратък миг жадно бе притиснал устни към нейните. И все пак тя безброй пъти си припомняше изживяването. Колкото и да е странно, беше сигурна, че и той е бил разтърсен повече от обичайното. И макар да съзнаваше колко е глупаво, отново мислено се пренесе в онзи мит и вкуси вълнуващото усещане. Нова топла вълна обля сгорещеното ѝ тяло.

Удивително е, отбеляза наум, колко разтърсващ може да бъде един спомен.

Когато Мади навлече жълтия си анцуг, от косите ѝ все още се стичаше вода. Помещението пред душовете бе изпълнено с мириса на одеколон и пудра. Някаква жена, гола до кръста, седеше в ъгъла и разтриваше схванатия мускул на пресеца.

— Много съм ти благодарна, че ме доведе в тази школа, Мади — предизвикателно красива в прилепналите по тялото джинси и пуловер, Уонда сръчно прибра косите си в мъничък кок на тила. — Тук са повзискателни, пък и таксата е с пет долара по-ниска.

— Управителката има слабост към скитниците — Мади седна в края на дългата пейка и включи сешоара.

— Не всеки на твое място би споделил тайната си.

— Преувеличаваш, Уонда.

— Просто исках да знаеш, че оценявам жеста ти — Уонда мушна последния фуркет и се взря в отражението на Мади в огледалото насреща. — Получила си главната роля в тая постановка, но не вярвам да не си нащрек някоя новачка да не те изпревари.

— Конкуренцията е просто стимул да работя повече — Мади тръсна глава. Нямаше търпение да изсуши косата си докрай. — Откъде си купила тези обеци?

Уонда неволно докосна яркочервените обеци с форма на призма, които стигаха почти до раменете ѝ. Леко поклати глава, те се завъртяха

като навити на пружина. И двете млади жени останаха очаровани от ефекта.

— Открих ги в един бутик в квартала. Струват пет долара и седемдесет и пет цента.

Мади пристъпи напред и застана така, че лицата им се доближиха едно до друго в огледалото. Присви очи, за да извика по-лесно въображаемия ефект.

— Имат ли ги в синьо?

— По всяка вероятност. Обичаш ли крещящи бижута?

— Обожавам ги.

— Готова съм да ги разменя срещу онази твоя фланелка с щампата от очи.

— Дадено — тутакси прие Мади. — Ще я донеса на репетицията.

— Изглеждаш щастлива.

Мади се усмихна и се повдигна пръсти, така че да се изравни на ръст с Уонда.

— Наистина съм щастлива.

— Искях да кажа щастлива като влюбена.

Мади повдигна вежда и внимателно се взря в отражението си. Без грим кожата ѝ имаше приятен свеж блясък. Устните ѝ бяха пълнички, добре очертани дори без помощта на червило или молив. Винаги бе смятала за свой недостатък светлите си прави мигли. На сестра ѝ Шантел бяха много по-тъмни, а и по-дълги.

— Влюбена — повтори Мади с видимо удоволствие. — Запознах се с един мъж.

— Личи ти. Привлекателен ли е?

— Страхотен. Има невероятни сиви очи. И без никакво зеленикаво петънце. Има и трапчинка — и тя докосна с пръст брадичката си.

— Да поговорим за тялото.

Мади избухна в смях и прегърна Уонда. Най-хубавото приятелство, рече си тя, започва ей тъй, без големи приказки.

— Има хубави рамене. Стойката също ми харесва. Готова съм да се обзаложа, че няма грам тлъстина.

— Защо ти е да се обзалагаш?

— Защото не съм го виждала... без дрехи.

— Честно казано, не разбирам какъв е проблемът.

— Ние просто вечеряхме заедно. Стори ми се, че не е безразличен към мен.

— Остава само да засилиш интереса му. Не е танцьор, нали?

— Не.

— Това е хубаво — Уонда полюшна обиците за последен път и ги свали. — Мъжете танцьори не стават за съпрузи. Повярвай ми.

— Е, аз не смятам да се омъжвам за него... — рече Мади, сетне внезапно се ококори. — Ти да не си била омъжена за танцьор?

— Беше преди пет години. И двамата имяхме ангажимент в постановката „Пипин“. Оженихме се в ден на премиерата — и тя й подаде обещането. — За жалост далеч преди последното представление беше забравил, че халката, която носех, има нещо общо с него.

— Съжалявам, Уонда.

— Беше ми за урок. Да не се обвързвам прибързано с хубавец, надарен с красноречие. Освен ако не е тъпкан с пари — добави тя. — Твоят богат ли е?

— Предполагам, отговорът е, „да“.

— Тогава не го изпускай. Ако нищо не излезе, ще се утешис с тлъста сумичка за компенсация.

— Държиш се като цинична, но всъщност не си такава — Мади стисна приятелката си за рамото. — Тежко ли ти беше?

— Ужасно — Уонда не бе споделяла болката си с никого досега. Стори й се странно, че се разприказва тъкмо пред Мади. — Нека кажем, че разбрах поне едно: от брака нищо не излиза, ако и двамата не спазват правилата. Искаш ли да хапнем нещо за закуска?

— О, не, аз не мога — и тя погледна саксията с повехналия филодендрон, пъхната под пейката. — Трябва да предам една пратка.

— Това ли имаш предвид? — ухили се Уонда. — Заслужава прилично погребение.

— Заслужава подходяща, добре балансирана доза внимание — поправи я Мади и се зае да сложи новите си обеци.

Рийд не преставаше да мисли за нея. А не бе свикнал някои да пречи на програмираното му всекидневие, най-малкото пък ексцентрична млада жена, която притежава бледорозова светлинна

реклама със собственото си име. Те двамата нямаха нищо общо. Предишната вечер си беше повтарял тази мисъл стотици пъти, но така и не намери покой в съня. В случай, че можеше да забрави очите ѝ с цвят на отлежало уиски. Или смеха ѝ, който извираше незнайно откъде, а отекуваше в съзнанието му часове наред.

Той предпочиташе жени с изискани маниери, класически красавици. Онези, с които предпочиташе да общува, не биха прекосили квартала на Мади дори с въоръжена охрана, какво остава да живеят там. И в никакъв случай не биха посегнали към храната в чинията му. Жените, с които се срещаше, ходеха на театър, но не бяха го превърнали в своя професия. И не биха допуснали да ги види как се потят.

Да не би пък след няколкото мимолетни срещи с Мади О'Хърли у него да се прокрадваше мисълта, че жените, с които се бе срещал, са пълни досадници? Това не беше истина. Рийд отново се взря в колоните от числа, които отразяваха продажбите за последния месец. Не беше му се случвало да покани на среща жена, която му се струва само привлекателна. Той търсеше и намираше интелигентни събеседници, споделени интереси, чувство за хумор, стил. Можеше да прояви склонност на вечеря да обсъди импресионистичната постановка в Метрополитен или времето в Сейнт Мориц на чаша бренди.

Старاءеше се да избягва — и то най-старателно — всяка жена, свързана с развлекателния бизнес. Уважаваше професионалистите от шоубизнеса, възхищаваше им се, но що се отнася до социални контакти, държеше се поне на една ръка разстояние. Като шеф на „Валънтайн Рекърдс“ непрестанно общуваше с певци, музиканти, рекламни агенти. „Валънтайн Рекърдс“ не бе просто бизнес. Такова бе виждането на бащата на Рийд. Според него това бе компания, която предлагаше най-доброто от света на музиката. От Бах до съвременен рок и умееше да възнагради истинските таланти, с които подписваше договори и чието бъдеще вземаше присърце.

Рийд от малък бе свикнал да общува с музиканти. Смяташе, че добре разбира потребностите им, амбициите и слабостите им. В свободното си време предпочиташе компанията на по-непретенциозните. Не тъй обречени на избраното поприще. Собствените му амбиции бяха достатъчно изпепеляващи. „Валънтайн

Рекърдс“ бе успяла да се изкачи на върха и щеше да запази мястото си. Той щеше да се погрижи за това. Не е само заради баща си, а заради самия себе си. И ако, както често се случваше трябваше да работи и по десет часа на ден за изпълнителите и заедно с тях, когато денят привършеше, той се нуждаеше от отдих.

За Мади обаче не можеше да престане да мисли.

Какво имаше в това момиче? Рийд бутна листовите настрана и се обърна да се наслади на гледката към града. Дъждът се превръщаше във фантастична картина, обвита сиво-синкава мъгла. Мади като че ли още не беше си изработила предпазен щит, тъй необходим за нейната професия. Издигаше се към върха, но той не я изпълваше със страхопочитание. Възможно ли бе да е толкова естествена и непоковарена, колкото изглеждаше?

Защо ли се питаше?

Беше вечерял у тях. Бяха водили интересен, дори в известен смисъл интимен разговор. Бяха споделили кратка приятелска целувка. Която го бе разтърсила изцяло.

Не можеше да отрече, че Мади го привлича. Следователно не притежаваше имунитет срещу изпълнени с жизненост гъвкави тела. Напълно естествено бе да изпитва любопитство към подобна млада жена със странна философия. Ако искаше да я види отново, в това нямаше нищо лошо. И не беше сложно да се уреди. Трябваше просто да вдигне телефона и да набере номера ѝ. Можеха отново да вечерят заедно... този път вечеря по негов вкус. И преди да настъпи краят на вечерта, щеше да знае какво в нея е причина за тревогата му.

Вратата се отвори и ето че гримасата на раздразнение се превърна в топла усмивка, с каквато бе удостоявал много малко хора в живота си.

— Не е ли мокро за голф?

— В такова време пръчката тежи като олово — Едуин Валънтайн пристъпи в стаята с големи бавни крачки и тежко се стовари в един от столовете срещу бюрото. — Да ти призная, започвам да се чувствам твърде стар, ако не се отбия тук поне веднъж-дваж пъти в месеца.

— Наистина ми изглеждаш поотслабнал — Рийд се облегна назад в стола си и загледа руменото лице на баща си. — И от какво се оплакваш, ако смея да попитам?

— Четири са на брой — Едуин се ухили, доволен като малко момче. — Чух да приказват, че всеки момент Либи Барлоу ще напусне „Галоуей Рекърдс“ и ще подпише договор с теб.

— Така изглежда — предпазливо отвърна Рийд.

Бащата само кимна. Този кабинет беше негов в продължение на близо двацет години. Навремето той бе взимал решенията. И все пак не изпитваше нито съжаление, нито ревност, като гледаше сина си зад това бюро. Виждаше осъществена собствената си мечта.

— Младата дама притежава завидно силен глас. Искам Дорси да бъде продуцент на първия ѝ албум при нас.

Рийд едва забележимо сви устни. Както винаги баща му се бе ориентирал безпогрешно.

— Въпросът вече бе поставен за обсъждане. И в тази връзка продължавам да настоявам и ти да имаш свой кабинет тук — Рийд вдигна ръка, преди баща му да е заговорил. — Кое то не означава да прекарваш по цял ден във фирмата. „Валънтайн Рекърдс“ трябва да има своя Едуин Валънтайн.

— Нали имат теб — Едуин скръсти ръце и изгледа сина си спокойно, прямо. Бяха си казали много повече от изречените думи. — Е, понякога сигурно се нуждаеш от съвета на един старец, но сега ти си капитанът, синко. И курсът ти е пълен напред.

— Няма да те разочаровам.

Едуин долови колко е напрегнат гласа на сина му разбра и част от причината за ожесточеност.

— Зная, Рийд. Не е нужно да ти казвам, че от хората появили се в моя живот, ти си най-голямата ми гордост.

Чувствата, породени от тези думи заляха Рийд като вълна. Благодарност, обич.

— Татко...

Прекъсна го секретарката му, която влезе с количка с поднос за кафе и сладки кифлички.

— За Бога, Хана, точна си както винаги!

— Също като вас, господни Валънтайн. Защо ли ми се струвате поотслабнал?

— Я не ме будалкай! Напълнял съм поне с три-четири килограма — Едуин сложи две кифлички в чинията си.

— Изглеждате чудесно, господин Валънтайн — тя се обърна към Рийд: — Имате среща в одинайсет и половина с Макензи от отдел „Продажби“ — и тя остави втората чаша кафе на бюрото. — Искате ли да я отложа?

— Но не заради мен — побърза да вметне Едуин.

— Рийд погледна часовника си.

— Ще го приема в одинайсет и половина, Хана. Благодаря ти.

— Страхотна жена! — възкликна Едуин, щом вратата се затвори.

— Добре направи, че я задържа като твоя секретарка, когато се оттеглих.

— Фирмата едва ли би могла да съществува без жена като Хана

— Рийд се взря навън в дъжда, ала мисълта му бе заета от друга жена.

— Какво те тревожи, Рийд?

— Моля? — смущението го накара да вземе в ръка чашата. — Продажбите са задоволителни. Сигурно ще останеш доволен от резултата в края на финансовата година.

Едуин не се съмняваше в думите на сина си. Рийд бе достоен негов заместник. Само в редки моменти се тревожеше, че е моделирал сина си твърде много да прилича на него.

— Не смятам, че в момента те вълнуват продажбите.

Рийд реши да отвърне на въпроса и в същото време да го избегне.

— Мислих много за постановката, която финансираме.

— Още ли се съмняваш, че предчувствието ми ще се оправдае?

— Не — сега вече можеше да говори откровено. — Няколко пъти се срещнах с продуцента и режисьора. Дори присъствах на някои от репетициите. Пиесата ще се превърне в голям хит. И печалбата ще бъде значителна, в момента работим върху рекламната кампания и проучваме какво ще е търсенето на албума.

— Ако нямаш нищо против, бих се включил в тази част.

— Сам знаеш, че не е нужно да ме питаш.

— Нужно е — поправи го Едуин. — Ти носиш отговорността, Рийд. Не съм се оттеглил символично, а в буквален смисъл. По една случайност този проект възприемам като своя приумица. Имам и личен интерес да следя отблизо как се развиват нещата.

— Но така и не си ми обяснил каква е точно причината.

Едуин се усмихна и захапа втората си кифличка.

— Ще трябва да те запозная с предисторията. Успя ли да се запознаеш с Мади О'Хърли?

Рийд се намръщи. Нима баща му успяваше да чете мисли?

— Всъщност... — започна той.

В този момент телефонът на бюрото му иззвъня, но Рийд не се ядоса.

— Да, Хана.

— Извинете, че ви безпокоя, господин Валънтайн, но е дошла една млада жена — Хана умееше да бъде твърда като стена, но сега се улови, че се усмихва на момичето пред себе си, вир-вода от дъжда. — Казва, че имала нещо да ви предаде.

— Приеми го от мое име, ако обичаш.

— Но тя предпочита лично да ви го предаде. Името ѝ е... Мади.

Рийд сподави желанието си да откаже.

— Мади? — чу се да казва. — Покани я при мен, Хана.

Със стичаща се от дрехите ѝ вода, нарамила неизменимия вехт сак, Мади се втурна в кабинета.

— Извинявай за безпокойството, Рийд. Просто реших, че трябва да ти го донеса, преди да съм го погубила напълно. Винаги изпитвам угризения, щом се случи да унищожа някое цвете, тъй че поне този път ти ще ме избавиш, надявам се.

Когато тя подмина стола му, Едуин се изправи и това я принуди да прекъсне за миг тирадата си.

— Здравейте — усмихна му се и положи усилие да не поглежда към подноса със сладките кифлички. — Прекъснах разговора ви, но въпросът наистина е на живот и смърт — тя остави мократа саксия с вехнещо зелено растение върху безупречно чистия плот. — Нека сме наясно, не искам да ми съобщаваш дали е живо, или не. Просто ако оцелее, ще ми кажеш. И много ти благодаря — с ослепителна усмивка за довиждане тя се наклони да си върви.

— Мади — възползвайки се от възможността да проговори, Рийд също се изправи. — Искам да те запозная с баща ми. Едуин Валънтайн. Татко, това е Мади О'Хърли.

— О! — Мади понечи да подаде ръка, сетне я дръпна, вир-вода съм — обясни, като отново се усмихна широко. — Много ми е приятно.

— Очарован съм — грейна Едуин насреща ѝ. — Заповядайте, седнете.

— О, не мога, наистина. Цялата съм мокра.

— Малко вода никога няма да навреди на истинската кожа — и преди да се възпротиви, Едуин я хвана за ръката и я отведе до един от удобните столове с мека тапицерия край бюрото. — Неведнъж съм имал удоволствието да се възхитя на изпълнението ви.

— Благодаря ви — не си глътна езика, въпреки че се намираше на крачка разстояние от един от най-богатите и влиятелни мъже в страната. Допадна ѝ неговото широко румено лице, макар въпреки положените усилия да не откри прилика между него и сина му.

— Да ти предложи ли кафе, Мади? — намеси се Рийд.

Не, той изобщо не приличаше на баща си. Рийд имаше стройна фигура. Мади усети как кръвта в жилите ѝ ускорява ход.

— Вече не пия кафе. Ако има чай с мед, бих изпила една чаша.

— Вземете си кифличка — предложи Едуин, уловил метателния поглед, който момичето хвърли на подноса с лакомствата.

— Няма да обядвам — весело заяви тя. — Малко захар в кръвта едва ли ще ми навреди — тя отново се усмихна и си избра кифличката с най-дебела глазура. Всички в трупата се питахме кога ли ще се появите на репетиция, господин Валънтайн.

— От известно време и аз това се питам. С Рийд тъкмо обсъждахме постановката. Според него тя ще се превърне в истински хит. Вие как смятате?

— Смятам, че не бива да правя подобно изявление, докато не мине премиерата във Филаделфия — Мади отхапа от кифличката и реши, че притокът на енергия осезателно се е увеличил. — Поне за танците съм готова да се обзаложа, че ще зашеметят публиката — посрещна с признателна усмивка Хана, която в момента внасяше поръчания чай. — Днес следобед ще репетираме един от тези танци, който сигурно дълго ще се помни. В противен случай ще трябва отново да стана сервитьорка.

— Доверявам се на преценката ви, госпожице — Едуин я потупа по ръката. — Според мен, ако някой разбира от танци, то той непременно носи името О'Хърли — озадаченият ѝ поглед го накара да поясни: — Познавах родителите ви.

— Наистина ли? — лицето ѝ грейна и тя забрави кифличката. — Не си спомням да са ми говорили за вас.

— Отдавна беше — старецът хвърли поглед към Рийд и продължи: — Тъкмо започвах, издирвах таланти, издирвах източници на пари, за да ги финансирам. Запознах се с родителите ви тук в Ню Йорк. Бях изпаднал в огромно затруднение, броях всяко пени. А те ме приютиха на походно легло собствената си хотелска стая. Никога няма да го забравя.

Мади многозначително огледа помпозния кабинет.

— Е, оттогава трябва да ви е провървяло, господ Валънтайн.

Старецът непринудено се разсмя.

— Винаги съм искал да им се отплатя по някакъв начин, госпожице. Бях им обещал. Оттогава са минали близо двацет и пет години. Вие и сестричките ви бяхте съвсем мънички. Веднъж дори помагах на майка ви да смени пелените...

— Тогава е било много трудно да ни различават — ухили се Мади.

— Имахте и брат — припомни си Едуин Валънтайн. — Невероятно... как да кажа... експанзивен.

— И все още е такъв.

— Имаше ангелски глас. Все казвах на баща ви, че щом си стъпя на краката, ще подпиша договор с него. Докато надеждите ми донякъде се осъществиха, докато открия семейството ви, брат ви беше заминал.

— Колкото и да го увещавах баща ми, той реши, че няма да прекара живота си в непрестанни турнета.

— А вие трите имайте самостоятелна трупa.

— Както обикновено при споменаването на триото О'Хърли Мади се поколеба дали да се намръщи, или да се засмее.

— Щях да ви предложа договор — продължи Едуин. — Не ме гледайте така недоверчиво. Просто в този момент сестра ви Аби се омъжи.

— Договор за запис на плоча ли? — Договор с „Валънтайн рекърдс“! Мади си представи какъв фурор биха предизвикали.

— Татко знаеше ли?

— Бяхме обсъдили проекта.

— Господи! — Мади тръсна глава. — Трябва да е бил съсипан. Да му се изплъзне подобна възможност, а да не каже нито дума. След като приключихме с последния ангажимент, Шантел замина на запад, аз — на изток. Бедният татко.

— Сигурен съм, че се гордее с постиженията ви.

— Добър човек сте вие, господин Валънтайн. Да не би поддръжката за нашата постановка да е един вид отплата за онази вечер на походното легло?

— Отплата, която ще донесе на компанията ни куп пари. Бих искал отново да се срещна с родителите ти, Мади.

— Ще видя какво мога да направя — Мади се изправи, макар да знаеше със сигурност, че е закъсняла за репетиция. — Не исках да прекъсвам разговора с баща ти, Рийд.

— Не е нужно да се извиняваш — младият мъж се изправи, без да откъсва очи от нея. — Беше много приятно.

Мади се вгледа изпитателно в Рийд. Толкова на място изглеждаше той тук, зад бюрото, в кабинет с мебели, тапицирани с естествена кожа и маслени картини по стените.

— И преди сме стигали до заключението, че светът е много по-малък, отколкото си го представяме.

— Да, наистина.

— Ще се погрижиш за филодендрона, нали?

Рийд погледна растението.

— Ще направя каквото мога, но нищо не обещавам.

— Обещанията бездруго само ме изнервят. Веднъж поети, трябва да се изпълняват — Мади пое дълбоко въздух; чувстваше, че трябва да си върви, ала бе неспособна да направи първите решителни крачки. — Кабинетът ти изглежда точно както си го представях. Подхожда ти. Благодаря за чая.

Искаше му се да я докосне. Удивително наистина, та той с мъка преодоля желанието да заобиколи бюрото и да я прегърне.

— Заповядай, когато пожелаеш.

— Какво ще кажеш за петък?

— Петък?

— В петък съм свободна — след като тъй или иначе го каза, реши поне да не изпитва угризения. — Свободна съм в петък — повтори тя. — След репетиция. И мога да приема покана за среща.

Рийд без малко да поклати глава в знак на отрицание. Нямахте представа какво фигурира в програмата му за този ден. Нямахте представа какво да каже на тази млада жена, за която всяка случайно изпусната дума звучеше като клетва.

— Къде?

Всяка частица от изразителното ѝ лице му отправи усмивка.

— Рокфелер Сентър. В седем часа. Ще закъснея — обърна се и подаде ръка на Едуин. — Нямахте представа колко се радвам, че се оказахте тук точно в този момент — без да се смущава, тя се приведе и го целуна. — Довиждане.

— Довиждане, Мади — Едуин изчака да чуе как заглъхват бързите ѝ стъпки и едва тогава се обърна към сина си. Рядко му се случваше да съзре това замечтано изражение върху лицето на Рийд. — Случи ли се човек да срещне подобна фурия, синко, най-добре е здраво да затегне предпазния колан и да се наслади на преживяването — усмихна се на себе си и посегна към последната кифличка от подноса.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рийд се улавяше, че си задава въпроса дали тя по някакъв начин не си играе с разсъдъка му. Едва ли някой би нарекъл Мади О'Хърли магьосница, ала като че ли това изглеждаше разумното обяснение на факта, че във влажната петъчна вечер в седем часа той вече нервничеше пред Рокфелер Сентър. Трябваше да си е у дома, да вечеря на спокойствие, след което да се зарови в документите, които бе донесъл в куфарчето си.

По Пето Авеню се низеше поток коли, карани от изнервени от влагата и горещината шофьори. Щастливците, които имаха предварителни планове, а и време, за да ги осъществят, се отправяха въвн от града с надеждата до понеделник жегата да поотслабне. Пешеходците също вървяха забързано, разхлабили вратовръзки, разкопчали връхните си дрехи; наподобяваха номади сред пустинята, решени на всяка цена да открият близък оазис.

Рийд се загледа безучастно в някакви деца, които предлагаха на минувачите поувехнали червени карамфили по долар. Нито едно от децата не се приближи до него. Явно не изглеждаше нито щедър, нито наивен.

Всъщност защо бе приел да се срещнат? Отговорът се натрапваше от само себе си. Защото искаше да я види, затова. И нямаше смисъл да отрича очевидната истина.

Тя бе предизвикала... любопитството му, реши Рийд неспособен да намери по-точна дума. Жена като нея неизменно предизвикваше любопитството на мъжете. Беше постигнала успех, ала продължаваше да се бори с неотслабващ ентусиазъм. Привлекателна жена, която не разчиташе на външността си. Очите ѝ гледаха открито... ако човек бе склонен да им се довери. Да, Мади О'Хърли безспорно бе интригуваща личност.

Но защо, за Бога, той не бе успял поне да предложи някое подходящо място за срещата?

Отмина го група кикотещи се млади момичета. Рийд отстъпи, за да не го пометат. Едното се обърна да го погледне повторно, заинтригувано от замечтания му поглед и стройната фигура. Сетне сложи ръка на устата си и пошепна нещо на приятелките си. Отново се разсмяха, след което тълпата ги погълна.

Рийд усети гъделичкаща струйка да се стича под яката на ризата му. Часовникът му показваше седем и дваисет.

Търпението му почти се бе изчерпало, когато най-сетне я зърна. Защо ли изглежда толкова различна от всички останали, запита се. Косите и дрехите ѝ бяха в ярки цветове, но и други сред тълпата носеха не по-малко крещящи тонове. В походката ѝ се забелязваше вродена грациозност, въпреки че младата жена вървеше бързо. Мади като че ли нищо не вършеше бавно. И все пак излъчваше спокойствие и увереност. Рийд не се съмняваше, че за по-малко от пет минути ще открие поне пет жени, надарени с по-впечатляваща красота. Ала очите му — както и цялото му същество — бяха приковани тъкмо в нея.

В следващия момент Мади го забеляза и ускори крачка.

— Съжалявам. Всеки път се извинявам за поредното закъснение. Изпуснах автобуса, но все пак реших, че след репетицията първо ще мина през къщи след да се преоблека, тъй като ти по всяка вероятност си сложил костюм — огледа го с одобрителна усмивка. — Познах!

Беше облякла рокля, пъстра като дъгата — същинска скитница, както се и представяше. Всички наоколо бледнееха пред нея.

— Можеше да вземеш такси — промърмори той, но не посмя да скъси разстоянието помежду им.

— Така и не свикнах да се возя в такси. Ще платя поне вечерята и така ще компенсирам неудобството ти — тя го хвана под ръка с трогателна непринуденост — каквато той не успяваше да постигне и с най-близките си хора. — Сигурно умираш от глад. Аз също. Тук наблизо правят страхотна пица, тъй че...

— Вечерята ще платя аз — отсече Рийд. — И можем да се нахраним с нещо далеч по-вкусно.

Мади се възхити на лекотата, с която той успя да хване такси още при първия опит и не се възпротиви, когато чу, че отиват в луксозен ресторант на Парк Авеню.

— Е, мога и да се откажа от пицата — подхвърли закачливо. — Между другото, баща ти ми хареса.

— Чувствата ви са взаимни, бих казал.

— Не ти ли се стори странно, че навремето е познавал родителите ми? Баща ми има навика непрестанно да цитира разни известни особи, а може да не ги е зървал дори. Но виж, за твоя баща никога не ми е споменавал.

Рийд се запита дали свежото ухание, което се носеше от нея, ще остане в таксито и след като слязат.

— Навярно е забравил.

Мади доволно се засмя.

— О, едва ли. Имена той никога не забравя, дори ако е на нечия далечна братовчедка, получила предложение за участие в някоя второстепенна пиеса. Просто се учудих, че твоят баща си спомня така ясно тяхната среща, а дори ѝ придава такова голямо значение.

Същото си бе помислил и Рийд. През годините Едуин се бе срещал със стотици хора. И защо ще запомни някакви си пътуващи музиканти, приютили го в хотела си за една нощ?

— Единственото обяснение е, че навярно родителите ти са му направили невероятно силно впечатление.

— Виж, това ми се струва напълно вероятно. Коемо мога да кажа и за твоя избор на подходящо заведение — добави Мади, като прочете името на френския ресторант, пред който спря таксито. — Никога не съм идвала в тази част на града.

— Но защо?

— Онова, от което имам нужда, в основни линии се намира съвсем близо до апартамента ми — Мади и без малко да падне, ако Рийд не беше я подкрепил. — Не разполагам с време, за да излизам често, а и мъжете, които досега са ме канили на среща, имат твърде ограничени познания по френски, просто се изчерпват с наименованията на отделните позиции... Това май не прозвуча много изискано?

Пристъпиха навътре, сред блажена хладина, едва доловим свеж аромат и приглушени пастелни тонове.

— Да — отвърна Рийд. — Но не смятам, че често се тревожиш дали се държиш изискано.

— По-късно ще помисля върху дилемата дали да приема това като комплимент, или като обида — заяви Мади. — Обидите ме вбесяват, а пък не искам да си проваля вечерята.

— О, мосю Валънтайн!

— Жан-Пол — Рийд кимна на оберкелнера. — Нямам уговорена резервация. Надявам се, ще намериш къде да ни настаниш.

— За вас винаги — келнерът хвърли бегъл професионално изпитателен поглед към Мади. Не е обичайният му тип, реши Жан-Пол, но е много интересна. — Моля, последвайте ме.

Тъкмо така Мади си представяше някой от любимите ресторанти на Рийд Валънтайн. Поостарял, но много елегантен, дискретно изискан, без да е крещящо модерен. По стените цветни мотиви в пастелни тонове, меко осветление и всичко това създаваше атмосфера на приятна отмора. Мади зае своето място на ъгловата маса и с откровено любопитство заразглежда другите посетители. Толкова аристократи в едно неголямо заведение, рече си развеселена. Но това бе част от магията на Ню Йорк. Свиеш ли зад ъгъла, еднаква бе вероятността да се натъкнеш на неподправен блясък и отблъскваща пошлост.

— Шампанско, господин Валънтайн?

— Мади? — Рийд наклони глава както държеше листа с менюто, но остави тя да направи избора.

Усмивката, която Мади отправи към оберкелнера, го накара да отбележи още няколко точки в нейна полза.

— Предложат ли ти шампанско, почти никога не можеш да откажеш.

— Благодаря ти, Жан-Пол — рече Рийд, като му върна листа.

Задоволила любопитството си по отношение на останалите посетители, Мади отново се обърна към Рийд.

— Хубаво е тук. Приятно съм изненадана.

— Защо, какво очакваше?

— Ето затова обичам да се виждам с теб. Никога не зная какво да очаквам. Питам се дали ще се появиш отново на някоя от репетициите.

Не му се щеше да признае, че бе имал подобно желание и единствено самодисциплината му бе помогнала да стои настрана.

— Не беше необходимо. С нищо не мога да допринеса за успеха. Моята фирма се интересува единствено дали представленията ще носят печалба.

— Разбирам. За „Валънтайн Рекърдс“ е важно постановката да се превърне в хит, за да бъде успешно вложението им. А албумът със

записа от един хит се продава на много места.

— Това е така наистина, но от друга страна вярваме, че постановката е в добри ръце.

Когато донесоха шампанското, Мади не бе особено възхитена. Ритуалът ѝ се стори забавен — демонстрацията на етикета, сръчното отваряне на бутилката, завършило с приглушено пукване, дегустацията, одобрението. Келнерът наля виното в тесни високи чаши, в които по повърхността тутакси се изпълни с игриви мехурчета.

— Предполагам, трябва да вдигнем тост за Филадельфия — рече Мади.

— Филадельфия?

— Премиерното представление ще реши всичко — Мади леко чукна чашата си в неговата, сетне бавно отпи. Тя се ограничаваше в пиенето, както и във всичко останало, но онова, което си позволяваше, вкусваше с огромна наслада. — Прекрасно е. За последен път пих шампанско на празненството, преди да напусна трупата на „Паркът на Сузана“, но не беше толкова хубаво.

— Защо така?

— За какво питаш?

— Питам защо престана да играеш в тази постановка.

Преди да отговори, Мади отново отпи. Виното е толкова хубаво на светлината на свещите, рече си. Колко жалко, че хората престават да забелязват подобни неща, когато се замогнат дотолкова, че да могат да пият скъпо вино щом пожелаят.

— Бях вложила в ролята всичко, на което бях способна. После стана време да продължа пътя си. Аз съм неспокойна натура, Рийд. И се вслушвам в музиката, която звучи вътре в мен.

— Не търсиш ли сигурност?

— Като знаеш в какво семейство съм отгледана, разбираш, че не придавам особено значение на сигурността. Пък и човек открива сигурността най-напред в самия себе си.

Рийд знаеше как някои хора се измъчват от безпокойство, особено някои жени, които се местят от един град в друг и никъде не се чувстват у дома си.

— Човек би казал, че нещата лесно ти омръзва.

Нещо в тона му я накара да застане нащрек.

— На мен никога не ми омръзва — отвърна му съвсем искрено.
— Дори напротив, всичко ми доставя удоволствие.

— Значи за теб обяснението не е загуба на интерес.

Нещо подсказа на Мади, че това е някакъв вид проверка. Или може би Рийд проверяваше себе си.

— Не мога да назова нещо, към което да съм загубила интерес. По-скоро това е въпрос на различни гледни точки. Човек като теб създава своите навици, след което разбира, че всекидневно трябва и да се придържа към установените правила, защото десетки хора зависят от теб. Голяма част от правилата в моя живот са били определени от други хора просто докато се убедят, че мога да се справям и сама. Останалото трябва да се променя и то непрекъснато, иначе може да загубя интерес. Опитай се да разбереш това, та ти работиш с хора от развлекателния бизнес.

Устните на Рийд се извиха, когато вдигна чашата си.

— Мисля, че и сам съм го разбрал.

— Според теб те забавни хора ли са?

— В известен смисъл. В други отношения бих казал, че ме разочароват, което не означава, че не им се възхищавам.

— Ти ми харесваш, Рийд — Мади сложи ръка върху неговата, съвсем по приятелски. — Жалко е, че си се отказал от илюзиите.

Не я попита какво иска да каже. А беше сигурен, че иска да знае. Разговорът замря, когато келнерът пристигна да обяви менюто от френски специалитети. Мади реши, че акцентът е напълно неподправен.

— Това е сериозен проблем — рече тя, когато отново останаха сами.

— Защо, не обичаш ли френската кухня?

— Шегуваш ли се? Та аз я обожавам. Но също така обожавам италианската, американската, индийската. Това е проблемът.

— Ти предложи пица — напомни Рийд. — Човек трудно би предположил, че се безпокоиш да не прекалиш с калориите.

— Щях да си взема само едно малко парченце, а останалото само да помириша — тя прехапа устни, осъзнала, че е в състояние да погълне всяко от ястията в менюто. — Мога да избирам между две възможности. Например да си поръчам само салата и останалото да

бъде просто лишение. А мога и да си кажа, че днес ми е празник и да си позволя истинско пиршество.

— В такъв случай препоръчвам ти да избереш филе от съомга.

— Виж, Рийд, аз съм зрял човек, при това по природа съм независима. Само когато въпросът опре до лакомства, имам апетит на дванайсетгодишна. Готова съм обаче днес да се оставя в твои ръце. Имам предвид, че ако не искам да се търкалям по сцената като тлъсто кюфте, по този начин мога да се тъпча само веднъж-дваж пъти в годината.

— Разбрано — и по някакви необясними причини той реши да я нагости така, както навярно не беше се хранила никога в живота си.

Не остана разочарован. Възторженото ѝ одобрение към всичко, което се появеше на масата, бе нещо ново за него и в известен смисъл заразително. Мад се хранеше бавно, с някакво чувствено удоволствие. Опитваше всичко, нищо не изяждаше докрай, а дългите години на самодисциплина бяха сложили своя отпечатък, макар всяко ново блюдо да бе вкусовано с възторг.

Забавляваше се с непознатите ястия както навярно други жени се забавляват с непознати мъже. Притваряше очи, преди да отхапе парченце риба и се отдаваше на удоволствието с опиянение, с което другите се любеха.

— О, това е чудесно. Опитай.

С желание да сподели удоволствието, което изпитваше, тя му поднесе вилицата си. Рийд усети, че тялото му се скова, и това го изненада. Вълнуваше се само като я наблюдаваше, но ето сега откри, че иска да я вкува бавно, както тя опитваше хапка по хапка деликатесите в чинията си.

Рийд отвори уста и пое вкусната хапка. Взря се в очите на Мад и усети, че тя е доловила възбудата му. В същото време изпитваше и любопитство, което също придаваше еротичен привкус на напрежението помежду им.

— Много вкусно.

— Танцьорите твърде много мислят за лакомства. Навярно защото от повечето трябва да се въздържат.

— Веднъж ми каза, че танцьорите непрекъснато били гладни.

За да спечели време, Мад вдигна чашата си и отпи.

— Ние правим избора си в повечето случаи още като деца. Отказваме се от играта на топка, от телевизията, от празненствата и в замяна ходим по разни школи. Така се превръщаме в зрели хора.

— Колко голяма е жертвата?

— Даваш каквото ти поискат.

— А струва ли си?

— Да — усмихна се Мади, доволна, че напрежението се е поразсеело. — Във всички случаи си струва.

Рийд се облегна назад, сякаш за да се отдалечи от нея.

— Какво означава за теб успехът?

— Когато бях на шестнайсет — отвърна Мади, — свързвах успеха с Бродуей. И в известен смисъл все още мисля така.

— Което означава, че си успяла.

Очевидно Рийд не я разбираше, но тя и не очакваше това от него.

— Чувствам, че успявам, защото си казвам, че постановката ще има грандиозен успех. Не си позволявам да мисля за провал, дори за секунда.

— Да смятам ли, че си слагаш тъмни очила?

— О, не. Обичам да гледам света през розови очила, но никога през тъмни. Ти си реалист. Предполагам, тази черта у теб ми харесва тъкмо защото изобщо не я притежавам. Аз обичам да измислям.

— Не може да управляваш цяла компания, стъпил върху шепа илюзии.

— А в личния живот?

— Правилото важи и в личния живот.

— Но защо? — Мади бе тъй силно учудена от отговора, че неволно се наклони напред.

— Защото можеш да постигнеш онова, което искаш, само ако си даваш ясна сметка кое е истинско и кое не.

— Приятно ми е да си мисля, че ти си в състояние всяко нещо да направиш истинско, Валънтайн.

Рийд все още бе свил вежди в размисъл върху казаното, когато вдигна поглед към слабоватия мъж в сако с прасковен цвят и лимоненожълта вратовръзка.

— Здравей, Селби. Как си?

— Благодаря, добре. Дори много добре — мъжът продължително изглежда Мади. — Струва ми се, прекъснах разговора ви. На всичко

отгоре не си спомням дали се познаваме.

— Не — Мади протегна ръка с приятелски жест, както постъпваше с повечето непознати.

— Мади О'Хърли, Алън Селби — представи ги Рийд.

— Мади О'Хърли! — възкликна новодошлият и отривисто пое подадената ръка. — Много ми е приятно. Гледал съм „Паркът на Сузана“ два пъти.

Мади не хареса докосването на ръката му, но тутакси се смъмри за прибързаното заключение.

— В такъв случай удоволствието е по-скоро мое.

— Дочувам, че влагаш пари на Бродуей, Рийд — невъзмутимо продължи Селби.

— Хората обичат да приказват — Рийд наля остатъка от шампанското в чашата на Мади. — Алън управлява „Халоуей Рекърдс“.

— Приятели съперници — обясни Селби, с което затвърди убеждението на Мади, че при първа възможност би прогонил Рийд от света на шоубизнеса. — Мислила ли си досега за самостоятелен албум, Мади?

— Не ми е лесно да го призная пред продуцент от звукозаписна фирма, но пеенето не е силната ми страна.

— Ако Рийд не успее да ви разубеди, заповядайте в моя офис — докато говореше, Селби сложи ръка върху рамото на Рийд. Не, тия ръце изобщо не ми харесват, рече си Мади. И нищо не може да се направи. Тя забеляза как погледът на Рийд изстина, макар че мъжът най-невъзмутимо поднесе чашата към устните си. — Бих искал да остана за кафето — продължаваше да бърби Селби, макар никой да не беше го канил. — За жалост ще вечерям с един клиент. Поздрави баща си, Рийд. А вие, госпожице, помислете за албума — накрая намигна на Мади и се отдалечи към своята маса.

Мади изчака секунда, след което допи виното.

— Всички ли музикални продуценти се обличат, сякаш се готвят да се вмъкнат незабелязани в купата с плодова салата?

Рийд я изгледа озадачено, сетне напрежението се стопи в усмивка.

— Селби е единствен по рода си.

Мади отново хвана ръката му, довольна, че е успяла да го разсмее.

— Ти също.

— Ще ми оставиш ли време да реша дали това е комплимент, или обида?

— Комплимент е, разбира се — Мади хвърли поглед към масата на Селби. — Ти не го харесваш.

Рийд не скри, че е разбрал какво иска да каже.

— Ние сме просто съперници в бизнеса.

— Не — Мади поклати глава. — Ти наистина не го харесваш. И това е нещо съвсем лично, което не е свързано с бизнеса.

Забележката ѝ го заинтригува, понеже всички го уверяваха колко трудно издава чувствата, които го вълнуват.

— Защо мислиш така, Мади?

— Защото очите ти внезапно изстинаха — и тя неволно потрепери. — Не бих искала мен да погледнеш по този начин. Както и да е, едва ли ще ми разкажеш каква е причината, пък и бездруго появата на Селби те подразни. Тъй че защо да не си тръгваме?

Когато излязоха, горещината се бе поразсеяла, потокът коли също бе оредял. Мади хвана Рийд под ръка и вдъхна острата мириша, която за нея означаваше само едно: Ню Йорк.

— Искаш ли да повървим? Не ми се ще веднага да се пъхнем в някое душно такси.

Тръгнала по тротоара, покрай тъмните витрини на затворените магазини.

— Все пак в едно Селби беше прав — неочаквано отбеляза Рийд — Ако се подберат подходящи песни, може да излезе хубав албум.

Мади сви рамене. Никога не бе мечтала за подобна изява, макар да си казваше, че не бива да се отказва.

— Нищо чудно някои ден и с това да се захвана, но Барбара Стрейзънд няма защо да се плаши от конкуренцията. Защо тук в града никога не виждаме небето изпълнено със звезди? — възкликна внезапно, вдигнала очи. — В такива вечери завиждам на Аби за онази ферма.

— Не можеш да имаш всичко, и небе, изпълнено със звезди, и аплодисменти всяка вечер.

— Прав си. И все пак си мисля колко хубаво би било, като си взема отпуск някой ден. Ще предприема пътуване из Южните морета, стюардът ще ми носи чай с лед, а вечер ще гледам как луната се носи

над водата. Мога да си наема и вила в планината, да речем в Орегон. Ще се излежавам до обяд и ще слушам песента на птиците. Бедата е, че по тия места няма школи по танци. Ти какво правиш, когато разполагаш със свободно време, Рийд?

Вече две години Рийд си позволяваше само от време на време да почива през уикенда. Две години, откакто бе поел отговорността и управлението на „Валънтайн Рекърдс“.

— Имаме къща в Сейнт Томас, където можеш да седнеш на терасата и да забравиш, че изобщо съществува място като Манхатън.

— Там сигурно е чудесно. Представям си някое огромно, просторно имение с мазилка в розово и бяло и прекрасна градина. Но и там сигурно има телефон. Човек като теб никога не би се усамотил напълно.

— Всеки плаща с нещо.

Мади сама го бе изпитвала всеки път щом сутрин влезеше в залата за екзерсис.

— О, виж това! — възкликна тя, съзряла в осветената витрина бледосин дантелен корсаж. — Това е Шантел.

Рийд се взря недоумяващо в манекена.

— Кой?

— Корсажът. Това е Шантел. Недостъпна и изкусителна. Родена е да носи подобни неща и не го крие — Мади се засмя и отстъпи назад да прочете името на магазина.

— Ще трябва да ѝ го изпратя. Рожденият ни ден е след по-малко от два месеца.

— Шантел О'Хърли — Рийд тръсна глава. — Странно, досега не бях направил връзката. Та вие сте сестри.

— Не е толкова странно. По външност не си приличаме особено.

Недостъпна и изкусителна, повтори Рийд наум. Тъкмо такъв бе образът на Шантел, създаден в Холивуд. Никой не би нарекъл жената до него недостъпна, в нея всичко сякаш тръпнеше да излезе на повърхността. Кое то не я правеше по-малко опасна.

— Усещането, че имаш две сестри близначки, сигурно е просто... неопишуемо.

— Е, аз съм една от триото, тъй че не мога да преценя. Но е невероятно наистина. Никога не се чувствам сама. Затова и събрах кураж да дойда сама в Ню Йорк и да поема всички рискове. Шантел и

Аби винаги са ме подкрепяли, дори когато ни делят стотици километри.

— Разбирам, че ти липсват.

— О, да. Понякога ми става много-много мъчно, също за мама, за татко и за Трейс. Като малка не си спомням да сме се разделяли за минутка дори. И в работата, и в караниците — погледът му я накара да избухне в смях. — В това няма нищо странно. Всеки има нужда от време на време да се скара с някого. В първите дни след като Трейс замина, имах чувството, че съм загубила едната си ръка. Татко така и не го превъзмогна. После си заминаха Аби и Шантел, аз последна напуснах семейството. Не се и замислих за мама и татко, защото те оставах двамата. Ти сигурно си много близък с родителите си.

Промяната настъпи внезапно. Рийд просто се затвори в себе си.

— Аз имам само баща.

— Съжалявам. Не ми се е случвало да загубя близък човек, но мога да си представя колко ти е било тежко.

— Майка ми е жива. — Рийд не приемаше съчувствието й. Противно му бе да го съжаляват.

Мади възпря напиралите въпроси.

— Баща ти е чудесен човек. Има толкова добри очи. Това винаги съм обичала и у моя баща — очи, които казват „Имай ми доверие“, и можеш напълно да им вярваш. Знаеш ли, мама е избягала с баща ми, когато била едва на седемнайсет години. Той просто се появил и обещал да ѝ подари луната на сребърен поднос. Едва ли му е повярвала, но го последвала. Като малки и ние трите си говорехме как някой ден ще се появи един мъж, който ще ни предложи луната.

— Това ли искаш?

— Луната ли? — Мади отново се усмихна. — Но разбира се. Звездите също. Може и мъжа да приема.

Рийд внезапно спря и се взря в лицето й.

— Мъж, който ще ти даде всичко това?

— Не — сърцето ѝ се заблъска в гърдите, отначало бавно, сетне с нарастваща сила. — Мъж, който ще ми ги предложи.

— Мечтател — Рийд прокара пръсти през косата ѝ, макар да си повтаряше, че не бива. — Също като теб.

— Спре ли да мечтае, човек престава да живее.

— С мен това се случи много отдавна — поклати глава Рийд. Устните му докоснаха нейните в мимолетна целувка, както и първия път. — И още съм жив.

Тя сложи ръце на гърдите му, не за да го отблъсне, а по-скоро за да го задържи.

— Защо спря да мечтаеш?

— Предпочитам действителността.

Този път, когато докосна с устни нейните, тя не долови никакво колебание. Рийд решително взимаше онова, за което бе мечтал дни наред. Пиеше от тези жадни горещи устни, разпалващи желанието му просто с готовността да му принадлежат.

Уличните лампи разплискваха светлина по тротоара, зданията скриваха небето. Двамата бяха сами, макар край тях да минаваха коли и в двете посоки. Рийд я притисна още по-близо, сякаш за да се слейт в едно. Уханието ѝ потушаваше мириса на града, тъй че оставаше само тя.

Притисната в обятията му, Мади усети, че полита и в следващия миг можеше дори да докосне хладната бяла повърхност на луната и да научи тайните ѝ. Тялото ѝ се люшна с безпомощност, която изненада и двамата.

Рийд вкуси силата на безпощадността. Нейният инстинкт за самосъхранение би трябвало да я накара да се отдръпне. Тя обаче не само че не се противеше, а обви врата му с ръце, чиито милувки едновременно предизвикваха и разсейваха напрежението в него.

Мъжът пожела разумът да надделее. Беше подушил опасността още в първия миг, когато съзря младата жена. И все пак вървеше към нея, вместо да отстъпи назад или встрани. Той нямаше да ѝ донесе нищо добро, а тя от своя страна означаваше за него само едно: катастрофа. Не можеше да разчита на краткотрайна разтоварваща връзка, бавно, стъпка по стъпка тя щеше да го завлече в пламтящия огън.

Чувстваше го повече от осезаемо. Готовността да му принадлежи бе всъщност начин да го прелъсти. Доловил го бе в тихата въздишка на примирение. Усещането на тялото ѝ, притиснато към неговото, разпалваше изгарящата го необходимост, която той държеше да овладее... на всяка цена. Не искаше да се обвързва. И в същото време желаше тази жена повече от всичко друго на света.

Той се отдръпна. И в следващия миг, преди да успее да се овладее, обхвана лицето ѝ, за да я целуне отново. За да я вкуси докрай и с това да я пропъди от съзнанието си. Ала колкото повече вземаше, толкова повече нарастваше жаждата му.

Жена като нея бе способна да унищожи мъжа. А той от малък направляваше живота си според правилото да не допусне никоя жена дотолкова близко до себе си, че да го нарани. И Мади не правеше изключение, повтаряше си безкрай. Не беше възможно да е различна от другите.

Когато отново се отдръпна, Мади усети, че краката ѝ се подкосяват. Не намери думи за хаплива забележка, не се и усмихна. Успя само да срещне очите му и в тях не съзря нито страст, нито желание. Това беше гняв. За който тя не намираше обяснение.

— Ще те изпратя — рече Рийд.

— Само за минутка — тя имаше нужда да се посъвземе, да почувства отново твърда почва под краката си. Пристъпи към стълба на лампата и подпря ръка на твърдата метална повърхност. Обля я бяла светлина, Рийд остана в сянката. — Имам чувството, че си ядосан заради това, което се случи току-що — той не ѝ отговори. Когато се вгледа в очите му, сториха ѝ се по-студени и от камък. — Аз пък не съжалявам и навярно затова се чувствам като глупачка — лесно можеше да се разплаче, но възпря сълзите. От родителите си бе наследила не само гордостта, но и способността да се владее. — Благодаря ти, Рийд — изрече спокойно. — Предпочитам сама да се прибера.

— Казах вече, ще те изпратя.

Зле прикритият гняв в гласа му пропъди всякакво колебание.

— Аз не съм малко момиче, Рийд. От доста време сама се грижа за себе си.

Направи няколко крачки до ъгъла и вдигна ръка. Съдбата я съжали навярно и точно в този момент едно такси спря до тротоара. Тя се качи, без да се обърне.

Рийд проследи с поглед как вратата се затвори зад гърба ѝ, но не си тръгна. Стоя още дълго. Така и за двама ни е по-добре, повтори си за пореден път. Повтори си го и когато си припомни колко крехка и лесно ранима изглеждаше тя под ярката светлина на уличната лампа.

Обърна се и закрачи по улицата. Доста време мина, преди да си тръгне към къщи.

ПЕТА ГЛАВА

Мади бе застанала отляво и очакваше да се включи веднага след Уонда. Нямахме публика, но салонът бе почти пълен. Другите танцьори бяха в отсрещния край, Маки стоеше отпред, готов да разнищи всяко движение. Наблизо бяха и сценичният режисьор, и отговорникът по осветлението, техните помощници, пианистът, притесненият композитор също бе наблизо заедно с неколцина от техниците и онзи, който щеше да обедини усилията на всички — режисьорът.

— Послушай ме, миличка — започна Уонда, по-точно Морийн Кор, също стриптийзърка и приятелка на героинята на Мади, — този тип не е за теб, ще си изпатиш.

— И все пак е изход — отвърна Мади и пристъпи към въображаемия бар наред голата сцена. Наля си въображаемо питие, изля го в гърлото си и се усмихна. — Той е билетът, за който цял живот седя на опашката.

— Поискай стойността в диаманти, сладурче — Уонда приближи и чувствено прокара пръсти по ръката си, сякаш да усети изгарящата хладина на диамантена гривна. — Скрий ги в някой таен сейф, защото, научи ли каква си, ще се изпари, преди още...

— Няма да научи! — заяви Мади. — Никога. Да не мислиш, че ще му хрумне някога да се отбие в тая дупка. — И огледа презрително празната сцена. — Това е моят шанс, Морийн. За пръв път в живота си разбирам какво е да имаш шанс.

Пианистът засвири встъплението и Мади онемя.

— Мади! — Режисьорът, прочут с таланта си, но не и с търпение, я върна на земята. Тя изруга, чуха се грозни думи, с които тя си служеше само при някоя непростима грешка.

— Извинявай, Дон.

— Не влагаш и половината от това, на което си способна, Мади. А аз искам да надминеш себе си!

— Ще стане — с вдървени пръсти започна да разтрива раменете си, за да прогони напрежението. — Дай ми минутка да си събера ума.

— Пет минути! — изригналият крясък разпръсна останалите танцьори. Мади се дръпна настрани и се строполи върху някакъв кашон зад кулисите.

— Проблеми ли имаш? — Уонда седна до нея, като шареше с очи да прогони отдалеч всеки натрапник.

— Мразя да се скапвам.

— Нямам навика да се бъркам в чужди работи, но...

— Винаги има едно „но“.

— Почти седмица вече се държиш като лунатичка. Време ти е да се вземеш в ръце.

Мади дори не направи опит да отрече. Просто подпря брадичка на дланта си.

— Защо мъжете са такива идиоти?

— Все едно да питаш защо небето е синьо. Ами защото такава им е природата.

При други обстоятелства тя навярно би се разсмяла, но сега само кимна тъжно.

— По-умните навярно просто не се забъркват в такива истории.

— Най-умните, миличка — съгласи се Уонда. — Не е много забавно, но най-умните наистина тъй правят. Ти заради твоя ли си се вкиснала?

— Не съм казала, че е мой — Мади въздъхна и се намръщи, втрещена в обувката си. — Но признавам, че заради него съм вкисната. Кажи ми, как постъпваш, когато той те целува, сякаш мечтае през следващите двайсетина години да не се отделя и на крачка от теб, а само след миг те отблъсне, все едно не си и спомня коя си?

— Е, можеш да го забравиш — отсъди Уонда. — А можеш да му дадеш още една възможност да помечтае, докато се хване.

— Не искам никого да хващам.

— Лошото е, че си хлътнала. До уши.

— Знам — за Мади страданието бе непознато усещане. Опита да се отърси, ала не успя. — Бедата е, че според мен и той го знае, но не иска да има нищо общо.

— Може би най-добре ще е първо да си изясниш ти самата какво искаш. И вземи пример от героинята си. Мери преследва онова, което ще е най-добро за нея.

Звучеше тъй лесноосъществимо.

— Знаеш ли какъв е проблемът при нас, Уонда?

— Мога да ти изброя стотина, но назови го ти, щом смяташ, че е само един.

— Когато цял живот мечтаеш да танцуваш и някой ден мечтата ти се осъществи, разбираш, че не ти е оставало време да се научиш да бъдеш най-обикновен човек. Когато другите момичета са се натискали с приятелите си в автокиното, ние сме си били в леглото, за да се наспим до първия сутрешен урок. Аз просто не зная какво да правя с него.

— Заблуждаваш се, мила. Моят съвет е просто да му се изпречиш на пътя.

— Но как така?

— Ами така. Накрай го да те забележи и той ще ти се лепне, без да се усети.

Мади прихна да се смее и вирна брадичка.

— Как ти се струва, в този вид дали съм неустоима?

— Никога не се знае, трябва да опиташ.

Мади отново клюмна.

— Имаш право. Абсолютно — и пъргаво се изправи. — Хайде, мисля, че съм готова като начало да взема ума на Дон.

Повториха диалога, но този път Мади вложи собствената си амбиция, за да придаде достоверност на образа. Когато пък запя, в песента изля душата си. Възторженото одобрение, което мярна в очите на приятелката си, я въодушеви още повече.

После танцът я погълна, додето накрая с последно завъртане застина в средата на сцената и разпери ръце в поклон — както я бе учил баща ѝ преди години.

Някой ѝ подхвърли хавлията.

Продължиха да работят върху сцената, доусъвършенстваха детайлите, направиха и някои незначителни промени. Отговорникът по осветлението се сдърпа със сценичния режисьор и се наложиха нови повторения. Най-сетне доволни от резултата продължиха със следващата сцена. Мади получи петминутна почивка, изгълта чаша портокалов сок и кутия кисело мляко и отново се върна на сцената.

Здрачаваше се, когато си тръгна от театъра. Група танцьори решиха да се отбият в някакъв ресторант наблизо, за да се разтоварят от напрежението. При друг случай и тя би се присъединила към

останалите, но тази вечер предстоеше да реши дилемата: да се прибере, за да се потопи в горещата вана, или да се изпречи на пътя на Рийд.

Ако имаше достатъчно ум в главата си, щеше да си отиде у дома. Репетицията я бе изтощила докрай. Във всеки случай жена, преследваща мъж, който не се интересува от нея, едва ли може да се нарече разумна.

Познаваше толкова много други мъже, които споделяха интересите и амбициите ѝ. Не че те бягаха от нея, повечето я харесваха такава, каквата бе, и ако поискаше, можеше сред тях да открие истински приятел, който от време на време да я води на обяд или с когото да прекарва по някоя и друга приятна вечер.

Едва в петата телефонна кабина откри указател. Просто ще надзърна, рече се нищо лошо няма в това. И затърси името на Рийд.

По всяка вероятност живееше в другия край на града и най-добре бе да отложи посещението си за друга вечер, когато няма да е толкова уморена. Сърцето ѝ се сви, когато прочете името му Сентръл Парк Усет. Деляха ги петдесет пресечки.

Затвори телефонния указател и си даде сметка, че не би могла да живее в неговия квартал. Нямаше усещане за това място. Струваше ѝ се, че разбира Вилидж, Сохо, квартала с театрите.

Двамата с Рийд нямаха нищо общо, тъй че не си струваше да се заблуждава. Тръгна, като си каза, че си отива у дома, за да си вземе вана, след което да си легне с някоя книга. Напомни си, че никога не бе искала мъж да обсеби живота ѝ. Мъжете очакваха твърде много. И усложняваха всичко. А нейното съзнание бе изпълнено само с музика и танци, не ѝ оставаше място за мисълта да се обвърже с някого.

Мади слезе в станцията на метрото и тълпата я погълна. След дълго претърсване откри жетон на дъното на сака си. Продължи да си повтаря наум кои бяха важните нещата в нейния живот, но неусетно тръгна към дома на Рийд.

Добре би било поне да се обади по телефона, реши Мади, когато застана на тротоара срещу високата внушителна сграда. Разходи се напред-назад, за да помисли. Още по-лошо ще стане, рече си, ако не е сам. Отмина я някаква жена в копринен костюм, която водеше кученце.

Такива са хората тук, продължи да размишлява, обличат се в коприна и отглеждат пудели. Погледна собствените си овехтели

джинси и протрити маратонки. Поне да беше се отбила да се преоблече.

Що за глупави мисли ти минават през главата смъмри се отново. Стърчиш наред улицата и се тревожиш за облеклото си. Подобно поведение приляга на Шантел, но не и на теб. Пък и дрехите си ги бива, точно не бият на очи сред твоите приятели и познати. Ако смяташ, че няма да се харесат на Рийд Валънтайн, тогава какво, по дяволите, правиш тук?

Не зная, отговори си сама. Очевидно съм се побъркала.

По тоя въпрос нямаше спор.

Мади решително пое дъх, влезе през огромната стъклена врата и се озова във фоайето, където подът бе покрит с мраморни плочки.

Актриса от толкова години, тя се усмихна, отметна коси и пристъпи към униформения портиер, застанал зад дъбовия плот.

— Здравейте. Рийд вкъщи ли е?

— Съжалявам, госпожице, още не се е прибрал.

— О, така ли? — сви рамене, за да не проличи разочарованието й. — Е, аз просто минавам оттук.

— С удоволствие бих ви услужил, ако искате да оставите съобщение, госпожице... — най-сетне я погледна и зяпна учуден. — Вие сте Мади О'Хърли.

Мади примига. Вън от театъра рядко се случваше да я познаят. Тя не се заблуждаваше, знаеше колко различна изглежда на сцената.

— Приятно ми е — и протегна ръка.

— Нямате представа колко се радвам — мъжът зад плота беше висок почти колкото нея, ала поне три пъти по-дебел. — Да ви кажа, госпожице, жена ми поиска по случай годишнината от сватбата да я заведе на някое хубаво представление и децата ни купиха билети за „Паркът на Сузана“. Местата бяха в партера. Страхотна вечер беше. Прекарахме чудесно.

— Приятно ми е да го чуя — Мади погледна табелката на самото му. — Сигурно имате чудесни деца, Джони.

— Големи веселяци са. И шестимата — ухили се насреща й и в устата му проблесна златен зъб. — Много приятно беше да ви гледа човек, госпожице О'Хърли. Жена ми ви се радваше като на пролетно слънчице.

— Благодаря ви — подобно признание в миг придаваше ново значение на годините обучение, тягостните репетиции, умората в мускулите.

— Да знаете само колко сълзи изплака жената — продължаваше да бърбри портиерът. — В оня момент де, когато си мислите, че Питър е заминал с влака, сцената потъва в тъмнина и остават само прекрасните ви сини очи. И започвате да пеете, и... — без да се смущава мъжът прочисти гърлото си и поде с треперлив баритон. — Как можа да си тръгне...

— Как можа да си тръгне — продължи Мади, — откраднал нещастното ми сърце. Зная само, че поисках да направя избор... но той не избра мен.

— Ей това е песента — въздъхна Джони. — Да ви призная, то и аз се просълзих.

— Сега репетирам в нов мюзикъл. Премиерата е след около шест седмици.

— Тъй ли? — грейна Джони насреща ѝ, все едно бе гордият ѝ баща. — Няма да го пропуснем, да знаете.

Мади взе молива и надраска името на театъра и на асистент-режисьора.

— Обадете се на този телефон, питайте за Фред и му кажете, че аз ви пращам. Ще получите два билета за премиерата.

— Премиерата! — удивлението, изписано на лицето му, стопли сърцето на Мади. — Жената направо няма да повярва. О, не зная как да ви се отблагодаря, госпожице О'Хърли.

— Ръкопляскайте ми.

— Дума да няма, ние... О, добър вечер, господин Валънтайн.

Мади тутакси вдигна глава сякаш я бяха хванали да върши някоя пакост. Все пак успя да се усмихне.

— Здравей, Рийд.

— Мади — беше влязъл незабелязано още когато запяха дуета.

— Минавах от тук — окопити се тя — И просто реших да се отбия.

Рийд се прибираше след дълго заседание, по време на което мислите за нея го бяха разсейвали неведнъж. Не беше доволен от срещата. Ала искаше да я докосне.

— Имаш ли друг ангажимент?

Можеше да го излъже, че отива на гости наблизо.

— Не. Просто реших и дойдох.

Рийд кимна на Джони и я поведе към асансьора.

— Винаги ли си толкова любезна с непознати? — попита, когато влязоха в кабината.

— Ами, да. Какво ти е? Изглеждаш уморен — и прекрасен, добави наум.

— Имах тежък ден.

— Аз също. Днес беше първата цялостна репетиция. Пълна лудница — тя притеснено се засмя и пхна ръце в джобовете. — Май не трябва да го казвам на този, който подписва чековете.

Рийд измърмори нещо и я поведе по коридора. Тя реши, че за момента е най-подходящо да си мълчи.

Влязоха в апартамента. Мадич очакваше да види разкош, финес, стил. Обстановката надмина очакванията ѝ. Когато лампите светнаха, съзря бледи стени, по които висяха картини на импресионисти. Трите огромни прозореца наистина гледаха към парка. Килимът в сребристобяло приятно контрастираше на огромното удобно коралово канапе. В ъгъла забеляза две фикусови дръвчета, засадени във вази от епохата на династията Мин. Вита стълба водеше някъде нагоре.

Всяко нещо си беше на мястото и все пак обстановката съвсем не създаваше впечатление за неприветливост.

— Много е приятно тук, Рийд — тя приближи до прозореца и погледна надолу. Ако изобщо успееше да открие онова, което го измъчва, тук трябваше да го търси. Рийд тъй усърдно странеше от града, от неговите звуци и миризми. — Случва ли се да застанеш тук и да се запиташ какво става там долу?

— Къде какво става?

— Ами долу — Мадич се обърна и в очите ѝ се безмълвна покана да се присъедини към нея. Когато мъжът приближи, тя отново надзърна навън. — Кой се кара, кой се смее, кой е влюбен. Къде отива полицейската кола и дали ще стигне навреме закъдето е тръгнала. Колко скитници тази нощ ще спят в парка. Колко ли мошеници са успели да измамат жертвите си, колко ли бутилки са били отворени, колко бебета са се родили. Гледката от тук е невероятна, не мислиш ли?

От нея се разнасяше познатото ухание, леко, мамещо тъкмо защото бе лишено от всякакво притворство.

— Не всеки вижда нещата като теб.

— Винаги съм искала да живея в Ню Йорк, Рийд — тя отстъпи крачка назад, тъй че сега виждаше само светлините, безброй невероятни отблясъци. — Откакто се помня всъщност. Странно как всяка от нас трите — естествено, имам предвид сестрите ми — инстинктивно откри къде би се чувствала най-добре. Колкото и да сме близки, избрахме три съвсем различни места. Аби се запиля в онази ферма във Вирджиния, Шантел — в своя приказен свят, а аз съм тук.

Рийд едва се сдържа да не протегне ръка и да докосне косите ѝ. Заговореше ли за сестрите си, в изражението ѝ се долавяше някаква замечтаност. Той не знаеше какво е да имаш голямо семейство. В детството си, а и сега имаше само баща.

— Да ти предложи ли нещо за пиене? — поканата бе изречена с обичайната резервираност, студенина дори.

Мади се постара да прикрие обидата.

— Предложи ми чаша минерална вода.

Рийд се отдалечи към бара от абаносово дърво и Мади се дръпна от прозореца. Не можеше повече да стои тук, да си мисли как хората са се запътили нанякъде по двойки или на по-големи групи, но все едно, заедно, а тя се чувстваше тъй отблъсната от мъжа, когото си бе позволила да посети в дома му.

Ето че погледът ѝ попадна върху растението. Беше му намерил място върху ниска поставка, така че да не е изложено на пряката слънчева светлина от прозореца. Бръкна в пръстта и установи, че влага има точно колкото бе нужно. Усмихна се, когато докосна едно от листата. Следователно не бе се излъгала, Рийд можеше да бъде и грижовен, стига да пожелае.

— По-добре изглежда — рече Мади, като пие подадената чаша.

— Има много измъчен вид — поправи я Рийд и разклати брeндитo в облата чаша.

— Напротив. Вече не изглежда... немощно както преди. Благодаря ти.

— Ти щеше да го удавиш — Рийд отпи от чашата си и отново положи усилие да не се поддава на магията, която излъчваха очите ѝ,

на добротата им. — Защо не седнеш, Мади? Можеш да ми кажеш защо дойде.

— Просто исках да те видя — за пръв път ѝ се прииска да владееше поне частица от кокетството на Шантел. — Виж, не ме бива да водя подобни разговори — неспособна да стои спокойно на мястото си, стана и започна да крачи из апартамента. — Така и не ми остана време да си изработя собствен стил, а казвам умни неща само когато съм ги заучила предварително. Исах да те видя — и предизвикателно седна на крайчеца на канапето. — Затова дойдох.

— Липса на стил — удивен, Рийд призна наум колко е приятно желанието, което тя разпалваше у него. — Разбирам — той се настани до Мади, като се постара една от възглавниците да остане помежду им. — Да не си дошла да ми направиш предложение?

— Сега разбирам, че не само танцьорите са хора с труден характер — в очите ѝ проблесна гняв. Гордостта ѝ бе наранена. — Предполагам, жените, с които обикновено се срещаш, са готови да скочат в леглото ти при първия знак от твоя страна.

Усмивката без малко да разчупи застиналата маска на лицето му.

— Жените, с които обикновено общувам, нямат навика да пеят в дует с портиера.

Мади рязко остави чашата си и мехурчетата тревожно отскочиха към повърхността.

— Навярно защото не умеят.

— Може и така да е. Но в случая въпросът е, че не зная какво да правя с теб.

— Да правиш с мен? — Мади грациозно, се изправи. Не е нужно да правиш за мен каквото и да било. Не искам нищо да правиш за мен. Аз не съм Илайза Дулитъл.

— В мислите ти неизменно присъства някои театрален сюжет.

— И какво от това? Ти пък разсъждаваш само в цифри — възмутена, тя отново закрачи из стаята. — А аз вече не зная какво правя тук. Глупаво се получи. Дявол да го вземе, цяла седмица ми беше мъчно — внезапно се извърна и го изгледа с укор. — Забравих си репликата, защото мислех за теб.

— Тъй ли? — Рийд се изправи, макар да се беше зарекъл да не го прави. Даваше си сметка, че трябва да се постарее дотолкова да я

вбеси, че тя сама да си тръгне, преди да е сторил нещо, за което ще съжалява. Но ето че приближи до нея и лекичко я докосна по бузата.

— Да — отвърна Мади.

Желанието бе по-силно и гневът се изпари. Хвана китката му, преди да се е отдръпнал.

— Искях и ти да си мислиш за мен.

— Може и така да е било — как му се искаше да я вземе в обятията си, да я почувства близо до себе си в кратък миг на отдых от борбата. — Може и да съм гледал от прозореца на кабинета и да съм се питал къде си и какво правиш в момента.

Тя се повдигна пръсти, за да достигне устните му. Бурята помежду им предвещаваше да се разрази всеки миг. Чувствата, бушуващи в младата жена заплашваха да изригнат, а неговите не смееше, а и може би не искаше, да разгадае. Всъщност беше ли необходимо да го разбере, след като така добре се чувстваше, когато бяха заедно? Това ѝ бе напълно достатъчно. Ала за него никога нямаше да е достатъчно и тя не се заблуждаваше.

— Рийд...

— Не — ръцете, които я притискаха, бяха напрегнати, трескави. — Не говори.

Нуждаеше се от онова, което тя бе способна да му даде с ръцете си, с тялото, притиснато към неговото. Преди Мади да се появи в живота му, този дом не му се струваше тъй празен. А сега, когато бе тук, не искаше да допуска мисълта, че може отново да остане сам.

Устните ѝ бяха като кадифе, меки, галещи, даряващи утеха и събуждащи желания. Когато го докосна, тя сякаш искаше да му даде удоволствие и не очакваше нищо в замяна. И той почти ѝ повярва.

Колко лесно можеше да я подмами. Целувката бе за нея едва ли не естествена реакция. Начин да изразиш обичта си към любим човек, да окуражиш приятел, дори да я изиграеш на сцената пред стотици зрители. С Рийд обаче нещата не стояха тъй просто. Понечеше ли да го целуне, това се превръщаше в невероятно, разтърсващо докосване на душите им. За Мади страстта не бе непознато усещане. Та тя всекидневно възпламеняваше и укротяваше страстта, защото работата ѝ го изискваше. И въпреки всичко не беше и предполагала, че тъй лесно може да попадне под властта ѝ, че тя да заглуши всяка друга мисъл и чувство.

Усети ръцете му да галят косата ѝ, а копнееше да ги почувства по тялото си, с милувка да укротят тръпнещата болка, заплашваща да изригне всеки миг. Докосването на устните му правеше повече от осезаемо обзелото го желание, страстта, граничеща с безумство. И все пак той не направи нищо. Просто я държеше в обятията си.

Обичай ме, крещеше душата ѝ, ала устните ѝ, пленени от неговите, не успяваха да изрекат думите. Представи си мека светлина, разпръсквана от свещи, тиха музика и огромно широко легло, приютило преплетените им тела. Образите сгорещиха кръвта ѝ, устните и станаха по-настойчиви.

— Желаете ли ме, Рийд.

Макар устните му все още да докосваха лицето ѝ, тя усети как тялото му застина. Едва забележимо може би, но тя го долови.

— Да.

Начинът, по който изрече тази кратка думичка, смрази кръвта ѝ. В тона му прозираше неохота, раздразнение дори. Мади бавно се отдръпна.

— Това проблем ли е за теб?

Защо ли с нея нещата не можеха да се развият простичко както ставаше с другите жени? Споделено удоволствие, без да се обвързват, тъй че в крайна сметка никой да не бъде наранен. Още първия път, когато я докосна, беше разбрал, че с нея няма да бъде тъй просто.

— Да Мади — и бавно посегна към чашата с надеждата питието да възвърне самообладанието му. — Това наистина е проблем за мен.

Не бива да избързвам, рече си Мади. Това ѝ беше стар навик, с бясна скорост да се втурва безразсъдно напред, нехаеща за дупките и издатините по пътя.

— Искаш ли да го споделиш с мен?

— Желая те — думите му попариха усмивката ѝ. — Искан да те любя още първия път, както те наблюдавах да събираш дребните монети и разпилените по тротоара дрехи.

Мади пристъпи крачка напред. Дали си даваше сметка, че тъкмо това бяха думите, които тя очакваше да чуе, макар мъничко да я плашеха? Дали разбираше колко много ѝ се иска и той да изпита частица от обзелото я вълнение?

— Защо ме отпрати онази вечер.

— Аз няма да ти донеса нищо добро, Мади.

— Почакай. Искам да бъда сигурна, че правилно разбирам това, което ми казваш. Отпратил ме, защото си смятал, че така ще бъде по-добре за мен.

Рийд отново си наля броди. Питието очевидно не му помагаше.

— Така е повярвай ми.

— Виж Рийд, възрастните съветват малките деца да носят топли дрехи през зимата, защото това е добре за тях, но когато преминат определена възраст, ги оставят сами да се справят в живота.

Рийд се запита с какви ли доводи би могъл да оспори подобно сравнение.

— Доколкото те познавам, ти не би приела краткотрайна връзка.

Усмивката ѝ внезапно охладня.

— Имаш право.

— В такъв случай сторил съм ти добро — отпи отново от чашата си, защото усещаше, че започва да изпитва презрение към самия себе си.

— Трябва да ти благодаря, предполагам — вдигна сака си, сетне отново го пусна на земята. Никой в семейство О'Хърли не се предаваше толкова лесно. — Искам да зная откъде си толкова сигурен, че това непременно ще се окаже краткотрайна връзка.

— Аз самият не търся обвързване.

Мади кимна. Отбеляза наум, че доводът звучи напълно разумно.

— Има огромна разлика между мимолетното приключение и едно сериозно обвързване. Оставам с чувството, че се боиш да не ти готвя капан, Рийд.

Тя нямаше откъде да знае, че клетката е вече наполовина готова, при това мъжът сам си я беше сковал.

— Мади, защо просто не се примирим, нека си кажем, че ние двамата нямаме нищо общо.

— Мислила съм за това — след като вече разполагаше с нещо определено, с което да се бори, тя отново се почувства по-уверена. — Вярно е, но само до известна степен. Като се замислиш имаме и общи неща. И двамата живеем в Ню Йорк.

Рийд повдигна вежда и се подпря на бара.

— Естествено. И това компенсира всички останали противоречия.

— Поне има откъде да започнем — не ѝ убягна едва доловимата промяна в изражението му. Което ѝ бе напълно достатъчно. — От друга страна, в момента и двамата имаме интерес постановката да пожъне успех. Аз първо си обувам чорапите, после обувките, а ти?

— Мади...

— Стоиш ли прав под душа?

— Не разбирам...

— Хайде, не увъртай. Отговори честно.

Безполезно беше да упорства. Неволно се усмихна.

— Да.

— Удивително! Аз също. Чел ли си „Отнесени от вихъра“?

— Да.

— Ето. Общи литературни интереси. Бих могла да те разпитвам с часове.

— Не се съмнявам.

Той отново остана чашата си и приближи.

— Какъв е смисълът, Мади?

— Искам да разбереш, че те харесвам, Рийд — тя сложи ръце на раменете му. Искаше ѝ се да разсее обхваналото го напрежение, да задържи усмивката на лицето му поне още миг. — Струва ми се, че ако се поотпуснеш, съвсем мъничко дори, можем да бъдем приятели. Ти много силно ме привличаш. И си мисля, че ако не избързваме, след време можем да бъдем и любовници.

Това беше грешка, разбира се. Той го знаеше, ала в момента Мади изглеждаше тъй привлекателна, толкова откровена, безгрижна дори.

— Ти си... — промърмори още нещо неразбираемо, като си играеше с кичур от косите ѝ. — Невероятна си, това е.

— Надявам се да е така — с усмивка на устните тя се надигна на пръсти и го целуна. Без да настоява, без да влага нищо повече от нежно приятелско чувство. — Споразумяхме ли се?

— Някой ден може да съжаляваш.

— Това обаче е мой проблем, не мислиш ли? Е, приятели ли сме? — тя тържествено му протегна ръка, ала в очите ѝ имаше смях, предизвикателство.

— Приятели сме — кимна Рийд, а наум си пожела да не се случи да съжалява за дадената дума.

— Чудесно. Виж, умирам от глад. Тук няма ли да се намери
някоя консерва със супа, каквото и да е?

ШЕСТА ГЛАВА

Привидно поне изглеждаше просто и лесно, както Мади си го представяше. За много хора не би било трудно да се придържат към споразумението. Малцина мъже обаче притежаваха дълбочината на страстта, тъй привична за Рийд, а и малко жени притежаваха артистичната дарба на Мади.

Ходеха на кино. Всеки път при хубаво време и когато програмата им го позволяваше, обядваха заедно в парка. В неделя обикаляха музеите, погълнати повече един от друг, отколкото от изложените експонати. Ако Рийд не се познаваше достатъчно добре, би си помислил, че е на път да се влюби.

Любовта бе донесла на баща му измяна — измяна, която съпътстваше Рийд всеки ден от живота му. Ако Едуин бе ѝ обърнал гръб, това не можеше да се каже за сина му. Рийд не можеше да забрави. За повечето от хората, с които работеше, верността не означаваше нищо или пък бе понятие, което менеше значението си. Познатите му поддържаха повече или по-малко трайни връзки, но не се влюбваха; и в тези връзки те се впускаха, преди да създадат семейство, а и след като положеха брачната клетва, следователно бракът не играеше съществена роля. Нямаше нищо трайно, какво остава пък за случайните връзки.

Странното бе, че мислеше за Мади, когато не бяха заедно, а когато пък беше пред очите му, бе почти невъзможно да мисли за друго, освен за нея.

Приятели. Неизвестно по какъв начин бяха успели да станат приятели, въпреки различните принципи, които изповядваха, а и въпреки различния си произход. Ако от негова страна приятелството се поддържаше с предпазливост, а от нейна — с безгрижие, все пак бяха открили достатъчно общи неща, които да послужат за основа на отношенията им. Дотук добре, а по-нататък?

Любовници. Това сякаш бе неизбежно. Едва ли щяха да съумеят още дълго да сдържат страстта, бушуваща под повърхността във всеки

миг, когато бяха заедно. И двамата го знаеха, приемаха го, всеки по свой начин. Рийд се боеше най-вече, че поддаде ли се на желанието и отведе ли я веднъж в леглото си, ще загуби ценното приятелство, на което привикваше да разчита.

Споделената страст щеше да промени всичко. Това бе неизбежно. Физическата интимност заплашваше да разруши емоционалната, все още тъй крехка. Колкото и да се нуждаеше от Мади в леглото си, не знаеше дали би се примирил да загуби онази Мади, която познаваше досега. И съвсем не бе сигурен дали ще спечели тази битка със самия себе си.

Рийд по принцип не приемаше поражението. Ако се довереше на логиката, ако внимателно планираше нещата, рано или късно щеше да измисли начин да получи и двете: удовлетворение в леглото и приятелство вън от него. Имаше ли значение колко жесток ще бъде на моменти, след като крайният резултат обещавахе да бъде добър и за двамата им?

Отговорът обаче не идваше. Образът на Мади все по-често обсебваше съзнанието му: как се смее, като хвърля храна на гълъбите в парка.

Телефонът на бюрото му иззвъня и като си погледна часовника, той установи, че отново е загубил десет минути в мечтание.

— Да, Хана.

— Обажда се баща ви, господин Валънтайн, на първа линия.

— Благодаря — Рийд натисна копчето за връзка. — Татко?

— Хей Рийд, тук-там се приказва, че Селби се докопал до нови открития. Ти чул ли си нещо?

Рийд вече разполагаше с предварителен доклад за появата на група независими звукозаписни компании, привлечени от „Галоуей Рекърдс“.

— Значи все тъй надаваш ухо за интересни новини, а, старче?

— Нещо такова.

— Говори се, че върху някои от станциите, излъчващи класации, бил упражнен натиск да добавят няколко плочи към готовата програма. И това не е ново. Разправят, че тук-там раздавали и подкупи, но засега няма потвърждение.

— Селби е голяма лисица. Научиш ли нещо конкретно, бих искал да ми звънеш.

— Пръв ще ти се обадя, не се бой.

— Никога не ми е допадала идеята да плащам, за да пуснат някоя песен в ефира — промърмори сякаш на себе си Едуин. — Такива бяха правилата едно време, сега е друго. Да ти кажа, намислил съм да гледам някоя репетиция на нашата постановка. Искаш ли да отидем заедно?

Рийд хвърли поглед към календара с ангажиментите си.

— Кога?

— След час започва. Би трябвало да ги предупредя, артистите обичат да се изтъкнат пред онези, които разписват чековете. Само че аз обичам изненадите, както знаеш.

Рийд забеляза, че има две назначени срещи за сутринта, но се канеше да откаже, когато внезапно реши да ги отмени.

— Ще се видим в театъра в единайсет.

— А ще обядваме ли заедно? Старецът плаща.

Самотен е, реши Рийд. Едуин Валънтайн си имаше клуб, приятели, а и достатъчно пари, за да обикаля света, ала се чувстваше самотен.

— Пригответи се за тлъста сметка — засмя се Рийд и побърза да затвори, за да преразгледа програмата си.

Едуин се промъкна в театъра, като да беше малко момче, нахълтало без билет.

— Ще седнем някъде от края и просто ще погледаме за какво даваме пари.

Рийд вървеше след баща си, ала погледът му бе прикован на сцената, където съзря Мади в обятията на друг мъж. Жегна го чувство на ревност, тъй изненадващо силно, че той спря насред пътеката.

Тя бе вперила очи в онзи, другия, обвила врата му с ръце, сякаш сияеща от радост.

— Прекарах чудесно, Джонатан. Така бих танцувала до края на живота си.

— Говориш, сякаш танцът е свършил. Та ние разполагаме с още няколко часа — и за ужас на Рийд мъжът я целуна по челото. — Ела с мен у дома.

— С теб у вас? — Дори от толкова далеч Рийд долови паниката, обхванала тялото на Мади. — О, Джонатан, с удоволствие бих дошла, наистина — сетне се отдръпна леко, но той хвана ръцете ѝ. — Просто не мога. Трябва... Утре съм на работа и то много рано. Честна дума. Пък и за майка ми трябва да мисля — отново се извърна и ококори очи, тъй че публиката да прозре лъжата, останала неразгадана от мъжа. — Здравето ѝ се влоши напоследък, тъй че най-добре да съм край нея, ако има нужда от нещо.

— Толкова си добра, Мери.

— О, не — чувството за вина се прокрадна в гласа ѝ. — Не, Джонатан, заблуждаваш се.

— Не бива да говориш така — и мъжът отново я притегли в обятията си. — Защото, струва ми се, започвам да се влюбвам в теб.

Последва нова целувка. Макар да знаеше, че това е само игра, Рийд усети как нещо го жегна отново.

— Трябва да вървя — изрече момичето. — Наистина не мога да остана. — Издърпа ръката си и побягна надясно.

— Кога ще те видя пак?

Тя спря, сякаш разколебана.

— Утре. Ела в библиотеката в шест. Там ще се срещнем.

— Мери... — мъжът понечи да хване ръката ѝ, но тя се дръпна.

— Утре — повтори и изчезна.

— Добре — прогърмя гласът на режисьора. — Тук ще имаме петнайсет секунди за спускане на завесата и смяна на декора Уонда, Роуз, бъдете по-внимателни. Проектори, запали. Мади, ти започваш.

Тя се втурна на сцената, където Уонда си отпочиваше в някакъв стол, а жената на име Роуз освежаваше грима си пред огледалото.

— Закъсняваш — лениво проточи Уонда.

— Ти какво, за часовник ли искаш да ми служиш? — сопна се Мади. В тона ѝ бе настъпила видима промяна, а и движенията ѝ бяха по-резки.

— Джеки питаше за теб.

Мади се сепна, стиснала червенокоса перука.

— Ти какво му каза?

— Че не търси, където трябва. Не гледай така, Мери. Прикрих те.

— Да, наистина. Прикри те — потвърди Роуз, без да спира да оправя знойния тоалет в ярко оранжево и розово.

— Благодаря — подхвърли Мади и взе да надипля полата си. Сетне избута Роуз и се зае с грима си.

— Не е нужно да ми благодариш. Просто смятам, че трябва да се поддържа — и отмести поглед към Роуз, която репетираше някакъв танц. — Макар че мен ако питаш, нямаш капка ум в главата — добави Уонда.

— Знам какво правя — отсече Мади и се пхна зад паравана. Съблече блузата си и я метна отгоре. — Ще успея да се справя.

— По-добре помисли дали ще се справиш с Джеки.

— Сецаш ли се какво ще се случи на теб и хубавкото ти момче, когато той научи какво се върши под носа му, а?

— Няма да научи — Мади се показва иззад паравана, облечена в дълга копринена рокля, обшита с червени пайети. — Ето, готова съм.

— Зяпачите днес са доста разгорещени.

— Ами добре — и тя се ухили на Уонда. — Тъй повече ми харесват — после отново напусна сцената, минавайки вдясно.

— Прожектор, сцената отляво — провикна се асистент-режисьорът. — Ти си, Тери.

Появи се танцьорът, когото Рийд разпозна от първото си посещение тук. Косата му бе пригладена назад, беше си нарисувал и тънки мустачки. Носеше лъскава бяла връзка върху черна риза. Когато Мади се появи, той тутакси я сграбчи за ръката.

— Къде се губиш, малката?

— Тук-там — Мади отметна червената си грива и предизвикателно опря ръка на бедрото си. — Какво те тревожи?

Едуин наклони глава и прошепна на сина си:

— Съвсем не прилича на младата дама, която се появи в кабинета ти с онова увехнало цвете.

— Така е — промърмори Рийд и продължи да следи сцената.

— От нея ще излезе голяма актриса, Рийд. Много, много голяма.

Думите на бащата предизвикаха и гордост, и тревога, за които Рийд нямаше обяснение.

— Виж, сладурче — Мади потупа мъжа по бузата. — Стриптиз ли очакваш от мен, или предпочиташ да остана тук и да ти почета от дневника си?

— Върви се събличай! — изсъска Джеки.

— Както кажеш — Мади отново отметна глава. — Поне в това няма по-добра от мен.

— Светлина! — провикна се асистент-режисьорът. — Музика.

Мади грабна червената боа и тръгна с бавни лениви крачки към средата на сцената, където застина като горящ пламък. Когато запя, гласът ѝ укрепна постепенно, омайваш акомпанимент за танца, който предстоеше да изпълни. Боата политна към публиката.

— Май не съм те водил на бар със стриптийз, а, синко? — обади се Едуин.

Рийд не се сдържа и се усмихна, загледан в Мади, която тъкмо сваляше дългите ръкавици.

— Май наистина не си.

— Голям пропуск в образованието ти.

На сцената Мади вече бе подела своя танц, един от многото, но тъкмо този можеше да превърне постановката в истински хит, стига да го изпълнеше както трябва.

Когато захвърли полата си, техниците подсвириха възторжено. Тя се усмихна и продължи с добре заучените движения. За не повече от две-три минути танцът свърши и тя седна на пода, останала по пайети и мъниста. За нейна изненада прозвучаха възторжени ръкопляскания някъде от средата на салона. Изтощена, но и щастлива, Мади се подпря на лакът и се усмихна към тъмните редове.

Слухът бързо се разнесе, от един асистент на друг, сетне достигна и режисьорите — все в низходящ ред. Човекът с парите се намираще в салона. Дон тръгна по пътеката ядосан, че не бе научил новината по-рано.

— Господа — ръкува се и с двамата. — Не ви очаквахме.

— Нарочно се промъкнахме незабелязано — Рийд говореше на мъжа, ала очите му не се откъсваха от сцената. Мади се бършеше с хавлията. — Впечатляващо бих казал.

— Има още дреболии за изглаждане, но за Филадельфия ще бъдем напълно готови.

— Не се съмнявам — Едуин го потупа по рамото. — Не искаме да ви пречим, работете си.

— Стига да е възможно, останете още малко, моля ви. Тъкмо ще репетираме първата сцена от второ действие. Препоръчвам ви да минете по-напред.

— От теб зависи, Рийд.

Следващата сцена се състоеше по-скоро от гегове, целящи да разведрят публиката. Рийд не разбираше как се поставят комични сцени, но не му убягна темпото, ритъмът, онези дребни подробности, които успяваха да разсмеят публиката. Увери се, че и Мади има вроден комичен талант. Без съмнение щеше да плени публиката.

В нея имаше някаква заразителна жизнерадост, която я правеше убедителна и напълно приемлива за страничния зрител дори в ролята на дръзката заядлива стриптийзьорка. Рийд проследи как се въплъщава в двата образа: този на невинността, необходим, за да убеди настойчивия почтен Джонатан, че неговата Мери е обикновена библиотекарка, която се грижи за болната си майка. Той самият бе готов да ѝ повярва безрезервно. Тъкмо това качество като че ли започваше да го тревожи.

— Добра актриса е — отсъди Едуин, когато режисьорът и неговият помощник се заеха отново с работата си.

— Да, така е.

— Сигурно ще ми кажеш, че не е моя работа, синко, но между вас има ли нещо, което трябва да зная?

Рийд извърна към баща си безизразно лице.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо има нещо?

Едуин се чукна по носа.

— Никога нямаше да постигна успех, ако ми липсваше нюх.

— Ние сме... приятели — рече Рийд след малко.

Бащата въздъхна и се намести в стола си.

— Знаеш ли, Рийд, винаги ми се е искало да си намериш жена като Мади. Умна и красива жена, която е способна да те направи щастлив.

— Аз и сега съм щастлив.

— Но не и в този смисъл.

— Не искам да повторя твоята грешка.

— Навремето майка ти...

— Да не говорим за нея — произнесе Рийд с тих леден глас. — Това няма нищо общо с нея.

Напротив, помисли си Едуин и отново насочи поглед към сцената и към Мади. И все пак достатъчно добре познаваше сина си, затова повече не подхвана темата.

Едуин не бе в състояние да върне времето, да предотврати измяната. Дори да бе възможно, не би го направил. Ако навремето я бе спрял, сега Рийд нямаше да бъде до него. Как би могъл да обясни на сина си, че той не е простил, а просто е приел развоя на събитията? Как можеше да го накара да бъде доверчив, когато собственото му съществуване бе започнало с лъжа?

Едуин се взря в одухотвореното изразително лице на Мади, осветено от прожекторите. Дали бе възможно тя да се нагърби с тежката задача?

Навярно тя бе жената, от която Рийд се нуждаеше, отговорът, който търсеше, макар и несъзнателно. А може би чрез нея Едуин щеше най-сетне да се прости с болката и терзанията от миналото.

Макар това да бе обичайна репетиция, Мади не пестеше силите си. Играеше така, все едно салонът бе пълен. Същия принцип спазваше и в живота си — винаги даваше всичко от себе си, пък да става каквото ще.

Изричаше репликите, привикваше с жестовите, но част от вниманието ѝ бе насочено към Рийд. Усещаше колко напрегнато я наблюдава. Сякаш полагаше неимоверни усилия да прозре що за човек е всъщност през образа, които тя пресъздаваше. Нима не разбираше, че задачата ѝ бе дотолкова да потисне собствената си личност, че Мади да изчезне и на повърхността да остане само Мери? Стори ѝ се, че долавя неодобрение, дори раздразнение настроението му бе претърпяло осезаема промяна, откакто зае мястото си в салона. Искаше ѝ се да скочи от подиума и по някакъв начин да го разубеди... но в какво, сама не знаеше. Той обаче не искаше това от нея. Поне засега предпочиташе дистанцията. Упорито се придържаше към чисто приятелските отношения. Без обвързване, без обещания, без бъдеще.

Допусна грешка на езика и се наруга безгласно. Спряха и повториха откъса.

Не можеше да му каже какво чувства. За жена с нейния открит характер дори самото мълчание бе равностойно на измама. Но не можеше да говори открито. Той не искаше да чуе, че го обича, че бе го обикнала още в онзи миг, когато стояха в здрача на тротоара в пустата пресечка. Щеше да избухне гневно, защото не искаше да бъде хванат в капан от чувства. Не бе в състояние да разбере, че нейният живот — това бяха чувствата, които я вълнуваха.

Навярно щеше да си помисли, че тя твърде лесно раздава любовта си. Което не беше далеч от истината, но не и този път. Любовта към най-близките в семейството бе нещо естествено, което носиш в себе си винаги и при всякакви обстоятелства. Обичта към приятелите се зараждаше с различно темпо, но без терзания. Можеше да изпита любов и към някое непознато дете в парка просто заради излъчващата се невинност или пък към някой старец от улицата просто заради безкрайното примирение, с което понасяше участието си.

Любовта ѝ към Рийд я поглъщаше изцяло. Чувството бе тъй сложно, многопластово, което неведнъж я изненадваше, понеже бе смятала, че няма нищо по-лесно от това да се влюбиш. Изпитваше и болка, защото винаги бе мислила, че любов означава само радост. Разпознаваше и страстта, тлееща под привидно спокойната повърхност на отношенията им. Всичко това я караше да тръпне в очакване незначайно на какво.

Тя сама бе пожелала той да нахлуе в живота ѝ. И не можеше да забрави това обстоятелство. На всичко отгоре беше го убедила, че си струва, и то когато той се канеше да се оттегли. И го обичаше. Чувстваше го всеки миг и час, а да не можеше да му го каже.

— Почивка за обяд, дами и господа. Бъдете тук точно в два, готови за последните две сцени.

— Това значи бил нашият ангел спасител — пошушна Уонда в ухото на Мади. — Седнал на първия ред, сякаш чака да го снимат за корицата на „Списание само за изискани мъже“.

— Е, и какво? — Мади се наведе, за да отпусне схванатите си мускули.

— Това е той, нали?

— Кой той?

— Твоят — Уонда я плесна съчувствено. — Дето по цял ден не можеш да си го избиеш от главата.

— Заблуждаваш се, мила — вяло изрече Мади, макар сама да не си вярваше.

— Тъй или иначе, това е той — обяви Уонда и с доволна усмивка се отдалечи.

Ядосана на себе си, Мади се спусна по стълбичките встрани от сцената. Разтегна устни в усмивка.

— Радвам се, че си тук, Рийд — не го докосна, нито му предложи буза за леката приятелска целувка, с която обикновено го поздравяваше. — Господин Валънтайн. Безкрайно ми е приятно да ви видя отново.

— Беше ми много забавно — и той стисна ръката ѝ в лапите си. — Истинско удоволствие е да те наблюдава човек как работиш. Чух ли някой да споменава думата „обяд“?

Мади шеговито се тупна по корема.

— Вие пръв я споменавате.

— В такъв случай приемаш, нали?

— Ами аз... — Рийд не каза нищо и тя взе да се чуди как да отклони поканата.

— Не допускам, че ще ме разочароваш — Едуин не обърна внимание на упоритото мълчание на сина си. — Сигурно знаеш някое уютно ресторантче наблизо, нали сме и твоя квартал.

— Отсреща има... — започна тя.

— Чудесно. Ужасно съм гладен, тъй че... — Едуин отбеляза наум, че трябва да звънне в „Четирите годишни времена“ да отмени резервацията си. — Ти какво ще кажеш, Рийд?

Ще кажа, че трябва да дадем на Мади поне няколко минути да се преоблече — ето че най-сетне ѝ се усмихна.

Тя погледна костюма си: знойно розови шорти и изрязана блуза.

— За пет минути съм готова — обеща и побягна към гримьорната.

Удържа на думата си. Върна се навлечена с жълт анцуг направо върху театралния костюм и поведе двамата си кавалери.

В ресторантчето ухаеше приятно на подправки. Случвало се бе, като минава, да поспре само за да вдъхне аромата им. Тук предлагаха вкусно приготвено месо, горчица и силно кафе. Перката на вентилатора, окачен на тавана, разпръскваше апетитната миризма. Повечето от танцьорите бяха дошли тук направо от театъра, готови да се нахвърлят на храната като същински мравки, погнали кошницата за пикник. Добре запознат с клиентелата си, собственикът предвидливо бе поставил в отдалечения край музикален автомат, от който вече се чуваше гръмка музика.

Огромният грък, който стоеше зад бара, отдалеч забеляза Мади и радостно ѝ се усмихна.

— Специалитетът „О’Хърли“, нали, госпожице?

— Да, разбира се — Мади проследи как сръчните му ръце напълниха чинията ѝ със зелена салата. Последваха парченца сирене, и всичко бе полято обилно с кисело мляко.

— И с това ще се нахраниш? — вдигна вежди Едуин.

— Ами да — усмихна се Мади и пое препълнената чиния.

— Но тялото има нужда от месо — Едуин си поръча спагети и огромно парче месо.

— Ей сега ще намеря маса — рече Мади, като грабна чашата чай и предвидливо поведе двамата мъже към маса в дъното, отдалечена от автомата.

— Обядваш с важните клечки, а, Мади — спря я Тери, който дори не бе променил прическата си „а ла Джеки“. — Ще кажеш ли някоя добра дума и за мен?

— И каква да бъде тя?

— Да речем „звезда“, а?

— Ще видим дали ще се получи.

Тери понечи да каже още нещо, ала в този момент другите на масата привлякоха вниманието му.

— Дяват да те вземе, Лерой, това е моята чиния!

Скоро Рийд и баща му заеха местата си.

— Интересно местенце — рече Едуин, готов с поглед да погълне сандвича и купчинката картофена салата до него.

— Имайте предвид, че заради вас днес ще се държат прилично.

Някой запя, опитвайки се да надвика музиката от автомата Мади не се затрудни да надвие шума:

— Ще дойдете ли на премиерата във Филадельфия, господин Валънтайн?

— Ще си помисля. Вече не пътувам толкова често. Навремето докато компанията стъпи на крака, прекарвах в път толкова време, колкото и в кабинета.

— Трябва да е било много вълнуващо — Мади бодна от салатата, като се постара да не забелязва сандвича бифтек в чинията на Рийд.

— О, невинаги е приятно, все спиш по различни хотели, срещи, ангажменти, пък и Рийд много ми липсваше. Доста мачове

пропуснах.

— Не бих казал — отбеляза Рийд като отрязва парче от сандвича си и го предложи на Мади.

Този простицък жест не убягна на бащата. И изпълни сърцето му с надежда.

— Рийд беше най-добрият питчър в отбора на гимназията.

— Играл си бейзбол? — попита Мади. — Не си ми казвал — щом изрече думите, си даде сметка, че няма причина да споделя всичко с нея. Толкова много други неща имаше в живота му, за които не ѝ беше разказал. Затова побърза да добави: — Преди да дойда в Ню Йорк, нищичко не разбирах от бейзбол. Един ден се заинатих и изгледах няколко мача, поне да разбера каква е целта. Ти винаги се стремиш да си пръв, нали, Рийд? Учудвам се, че си изоставил спортната кариера.

— Винаги е искал да поеме компанията, след като се оттегля — вметна Едуин.

— Това не противоречи на мнението ми — отвърна Мади. — Повечето от хората с нашата професия обръщат внимание на крайния продукт, албума, касетата. А сигурно доста време минава, преди усилията да се увенчаят с успех.

— Ако разполагаш с два-три свободни дни — засмя се Едуин, — мога да ти обясня как става.

— С удоволствие — Мади отпи от чая с лимон, убедена, че тъкмо от това се нуждае преди следващото изпитание на сцената. И продължи да бърбори безгрижно: — Когато записвахме албума по „Паркът на Сузана“, за първи път си дадох сметка какво е да работиш в студио. Съвсем различно е от сцената. Стори ми се някак... С твърде много ограничения трябва да се съобразяваш.

— Права си — отбеляза Рийд. Отпи от силното кафе и едва го преглътна. — От друга страна, студиото има и своите преимущества. Бихме могли например да ангажираме ей онзи мъж зад бара и ако знаем кои копчета да натиснем, ще го превърнем в нов Карузо.

— Но това би било измама — рече Мади.

— Нарича се професионален подход — поправи я Рийд.

— И това ли е подходът на „Валънтайн рекърдс“?

— О, не. — Рийд невъзмутимо срещна погледа ѝ. — Още от създаването си нашата компания се грижи по-скоро за качеството,

отколкото за количеството.

— И все пак сте щели да предложите договор на триото близначки О'Хърли — закачливо се обърна тя към Едуин, който в момента обилно ръсеше пипер върху сандвича си.

— А вие не предлагаете ли качество?

— Не бил казала. Или по-точно, много малко над посредственото ниво.

— Скъмността ти е излишна. Нали те гледах днес и то по време на репетиция.

— Благодаря за комплимента, макар че май сама си го изпросих.

— С толкова много работа остава ли ти време да се забавляваш, Мади?

Мади подпря брадичка на дланите си.

— Това покана за среща ли е?

Едуин като че ли се сепна от отговора ѝ, но само в първия миг. В следващия прихна в смях, тъй гръмък, че от околните маси го зяпнаха учудени.

— Като нищо бих го направил — отвърна той невъзмутимо, — стига да бях с двайсетина години по-млад... Но аз друго имах предвид. Решил съм да уредя голямо празненство. За да пожелаем успех на премиерата във Филаделфия. Какво ще кажеш, Мади?

— Идеята е чудесна. Аз поканена ли съм?

— При условие, че ще запазиш един танц и за мен.

Влюбена в сина, за Мади не бе трудно да обикне и бащата. Беше и не само забавно чувстваше, че в негово присъствие може да се държи напълно естествено и поведението и няма да бъде изтълкувано погрешно. Когато случайно погледна към Рийд обаче, забеляза, че очите му отново са охладнели. Упрекът, който прочете в тях, ѝ подежда като шамар.

— За мен е време да тръгвам — рече притеснено. — Имам да свърша нещо преди следобедната репетиция.

— Изпрати дамата, Рийд — рече Едуин. — Както вече стана дума, поне двайсетина години си по-млад от мен.

— О, няма нужда. — Мади вече се бе изправила. — Не е необходимо...

— Ще те изпратя — настоя Рийд и я хвана за лакътя. Тя не искаше да се карат. И в същото време едва се сдържа да не избухне. В

следващия миг просто се наведе и целуна Едуин по бузата.

— Благодаря за обяда.

Проговори едва когато излязоха от ресторанта.

— Спокойно мога и сама да пресека улицата, Рийд. Върни се при баща си.

— Тревожи ли те нещо?

— Мен ли? — тя дръпна ръката си и яростно го изгледа. — Не понасям да ме наставляваш с тоя безкрайно любезен тон — и пое към кръстовището.

— Разполагаш с цели двацет минути — той отново хвана ръката ѝ.

— Казах ти, че трябва да свърша нещо преди...

— Лъжеш.

Насред улицата, в момента, когато светна жълто, тя се обърна към него.

— Тогава нека кажем, че имам да свърша нещо много по-важно, вместо да седя като вкаменена, забодена за оглед под интелектуалния ти микроскоп. Какво ти става, за Бога, не ти ли е приятно, че се чувствам добре в компанията на баща ти? Да не те е страх, че мога да го омагьосам?

— Престани! — Рийд я бутна напред, защото вече отвсякъде свиреха клаксони.

— Ти просто не понасяш жените, това е! Представям си как ни натикваш всички до една в огромна кутия с надпис: „Недостойни за доверие“. И повярвай ми, на всичко съм готова само за да разбера защо го правиш.

— Мади, боя се, че изпадаш в истерия.

— Това е най-малкото, от което трябва да се боиш — процеди тя. — Забелязах как лицето ти се вкамени. Щом излязох на сцената, зяпна ме с онзи студен, пресметлив поглед. Все едно преценяваше мен, а не ролята, която играя... И не искаше никоя от нас да спечели.

— Говориш нелепости — сепна се Рийд, доловил колко истина има в думите ѝ.

Вече стояха пред служебния вход.

— Не ме поучавай, Рийд. Мога и сама да преценя какво говоря и в случая съм напълно права. Не зная каква е причината за онова, което ти пречи да се държиш естествено, но трябва да ти кажа, че ми е

мъчно за теб. Толкова време се опитвам да не обръщам внимание, но днес вече прекали.

Той я хвана за раменете и гърбът ѝ опря в стената.

— Толкова ли тежко ти е било?

— Видях изражението ти, когато баща ти ме покани на празненството. Не се тревожи, няма да дойда. И ще намеря подходящо извинение.

— Не разбирам за какво говориш — отчетливо произнесе Рийд.

— До днес не бях си давала сметка, че ти е неудобно да те виждат с мен.

— Мади...

— Кое то е напълно разбираемо, нали? Някоя си Мади О'Хърли, без титли, следващи името ѝ, нито пък родословие, което да го предхожда, това съм аз. Гимназиалната си диплома получих по пощата, а родителите ми са потомци на най-обикновени селяни от Южна Ирландия.

Той хвана брадичката ѝ.

— Следващия път като се отплеснеш, дай ми знак, чуваш ли! Не разбирам нищичко от това, което говориш.

— Говоря за нас, ето за какво! И не зная защо си правя труда, след като няма никакъв смисъл. Нищо няма между нас, защото ти не го искаш! Още от самото начало...

Неспособен по друг начин да спре потока несвързани думи, той просто долепи устни до нейните.

— Престани — подкани я, усетил кипящия ѝ гняв — Млъкни само за минута.

Господи, ако знаеше какво мъчение бе за него да гледа колко лесно може да прелъсти целия салон, празния салон! Колко самотен се чувстваше той, самотен и изоставен, защото не можеше да я докосне. Гневът бе надделял. Знаеше, че я е наранил. И навярно още много пъти щеше да ѝ причини болка. Защото не бе в състояние да се сдържа повече.

— Успокои ли се? — попита я и лекичко се отдръпна.

— Не.

— Добре тогава, просто замълчи. Сам не зная какво точно съм си мислил, докато гледах играта ти. Все по-трудно ми е изобщо да мисля за каквото и да било, когато те гледам.

Хапливият отговор заплашваше да изригне, ала тя го възпря.

— Защо? — изрече тихо.

— Не зная. Що се отнася до другите ти обвинения, наистина са нелепи. За мен е все едно дали си завършила гимназия по пощата или в престижен колеж. И пет пари не давам дали баща ти е благороден рицар, или уличен крадец.

— Глобяван е само веднъж и то за нарушаване на обществения ред — промърмори объркана Мадри. — Е, може и два пъти да е било. Извинявай — по страните ѝ се застинаха сълзи и тя отново взе да се извинява. — Ужасно се получи, извинявай. Да знаеш как се мразя в такива моменти. Ядосам ли се, не знам какво говоря и никой не е в състояние да ме спре.

— Не искам да се чувстваш виновна — Рийд избърса сълзите ѝ. — Аз също не бях справедлив към теб. Просто трябва да си изясним нещата.

— Добре. Кога?

— Когато някоя сутрин си свободна от уроци и репетиции.

Мадри взе да рови в сака си за кърпичка.

— В неделя.

— Значи ще се видим в събота. Ще дойдеш ли у дома — той нежно я погали по бузата. — Моля те!

— Да, ще дойда. Рийд още веднъж извинявай, не исках да се караме.

— Аз също, Мадри... — поколеба се миг-два, след което реши поне едно от недоразуменията да изясни още сега. — По въпроса с баща ми. Реакцията ми нямаше нищо общо с празненството. Нито пък с твоето присъствие. То е нещо... съвсем друго.

Искаше ѝ се да му повярва, но нещо я принуждаваше да бъде нащрек.

— Трябва да ми кажеш какво е.

— Отдавна не съм го виждал толкова... очарован от някого. Той мечтаеше за къща, пълна с деца и това никога не се осъществи. Ако му се бе родила дъщеря като теб, щеше да бъде безкрайно щастлив.

— Съжалявам. Рийд. Не разбирам какво очакваш от мен.

— Просто не го наранявай. Няма да допусна някой отново да го нарани — той пак докосна с пръст страната ѝ и си тръгна.

СЕДМА ГЛАВА

Тъкмо преди да си влезе у дома, Мадисе сепна: мислите ѝ бяха заети с Рийд. Кое не я изненада, защото мисълта за него присъстваше в съзнанието ѝ през целия ден, докато не си наложеше да се съсредоточи върху ролята на Мери. До премиерата във Филаделфия оставаха само три седмици. И тя не можеше да си позволи разсъждения като „по какъв начин“ и „ами ако“ по отношение на Рийд Валънтайн.

Все пак какво трябваше да очаква от съботния ден? Какво щеше да му каже? Как щеше да се държи?

Гневно пхна ключа в бравата. Каза си, че е пълна глупачка. Но мислите си не можа да пропъди.

Лампите бяха запалени. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, тя застана в центъра на стаята и се намръщи. Често беше разсеяна наистина или пък в бързината забравяше дребни детайли, но не би оставила лампите да светят. Беше свикнала да пести енергия — включително електричество — още от времето, когато едва започваше да учи. На всичко отгоре май изобщо не беше палила лампите сутринта, преди да излезе.

Колко странно, бе готова да се закълне, че усеща миризма на кафе. Прясно кафе.

Пусна сака си и тръгна към кухнята, когато чу някакъв шум. Сърцето ѝ заблъска в гърдите и тя инстинктивно извади една от пантофките си от сака, сякаш за да ѝ послужи за оръжие. Не се мислеше за особено смела изобщо не ѝ хрумна да повика помощ. Това беше нейният дом, а тя бе свикнала да защитава онова, което ѝ принадлежеше. Бавно, предпазливо, за да не вдига шум, тя прекоси стаята.

Чу да подрънкват закачалките в гардероба и стисна по-здраво пантофката. Ако крадецът смяташе, че ще открие тук нещо ценно, то той трябва да бе много глупав. И все пак обхваналата я паника нарастваше с всеки изминал миг.

Мади спря да диша, хвана здраво топката на бравата и рязко я дръпна. Двата писъка прозвучаха едновременно.

— Господи! — Шантел сложи ръка на сърцето си. — И на мен ми е приятно да те видя.

— Шантел! — с възторжен вик Мади захвърли пантофката и се хвърли към сестра си. — Без малко да те хлопна по главата. Какво правиш тук?

— Окачвам някои неща — Шантел целуна сестра си, след което се дръпна леко и отметна русата си коса. — Нямах нищо против, предполагам. Коприната толкова бързо се мачка.

— Разбира се. Искях да кажа, какво правиш в Ню Йорк? Трябваше да ми се обадиш, че ще дойдеш.

— Но, мила, нали ти писах миналата седмица.

Мади си припомни, че отдавна не бе отваряла пощата си.

— Май не съм прочела всичките писма.

— О, не се учудвам.

Мади отново се взря в сестра си. Познаваше това лице толкова добре, колкото и своето собствено, но то неизменно будеше възхищението ѝ. Френският парфюм, чието ухание изпълваше апартамента, подхождаше на Шантел не по-малко от тъмносините очи и малката, изящно оформена уста.

— Шантел изглеждаш великолепно. Нямах представа колко се радвам, че те виждам.

— Ти също изглеждаш чудесно — Шантел се взря в грейналото лице на сестра си. — Или си пила много витамини напоследък, или си влюбена.

— И двете.

Едната тъничка вежда се повдигна леко нагоре.

— Тъй ли било? Защото тогава стоим тук, ами не седнем да си поговорим?

— Ела да пийнем по нещо. Мъчно ми е, че и Аби не е тук. Без нея все нещо ни липсва, нали? А ти колко ще останеш в града?

— Само няколко дни — започна да обяснява Шантел и тръгна към всекидневната. — В петък ще представя една от онези награди. Моите рекламни агенти решиха, че ще бъде много „шик“.

Мади взе да търси в шкафа бутилка вино.

— Но ти май не мислиш така.

Шантел хвърли поглед през прозореца към сгъстяващия се мрак навън.

— Нали знаеш, Ню Йорк не е за мен. Прекалено е...

— Реален — подсказа Мади.

— Нека кажем шумен — отвън се чуваше вой на сирени като че ли се състезаваха. — Надявам се, че ще намериш някоя бутилка вино. Кафе нямаш, вече проверих.

— От кафето се отказах — обясни Мади, пъхнала глава навътре в шкафа.

— Отказала си се? Ти?

— Прекалено много кафе пиех напоследък. Просто се наливах с кофеин. А сега пия билков чай — Мади отново подуши и усети богатия аромат на хубаво кафе. — Откъде го взе, Шантел?

— О, взех на заем от съседа ти.

Мади победоносно показва откритата бутилка вино.

— Само да не си ходила при Гуидо.

— Напротив, от Гуидо го взех. Тоя с напомнимите бицепси и големите зъби.

Мади изрови отнякъде и чаши.

— Но, Шантел, ние живеем врата до врата вече години, а аз не бих го и поздравила, ако не ме охраняват.

— Човекът се държа много мило — Шантел се облегна на плота и отметна косите от лицето си. — Все пак трудничко го убедих, че не е необходимо да идва тук и сам да направи кафето.

Мади погледна сестра си, класически безупречните ѝ черти, невероятната фигура, очите, сини като порцелан от Уеджууд, които действаха тъй хипнотизиращо на мъжете. Наля виното, сетне двете чукнаха чашите си.

— На здраве за семейство О'Хърли.

— Бог да благослови всеки с това име — промърмори Шантел и отпи. — Ти още ли купуваш вино от селския пазар?

— Не съм чак толкова закъсала. Хайде да седнем. Имаш ли вести от Аби?

— Обадох ѝ се, преди да тръгна. Тъкмо разтърваваше децата. Стори ми се блажено щастлива.

— А Дилън?

Шантел потъна в канапето, доволна, че може да си отпочине след дългия скучен полет.

— Каза ми, че вече завършвал книгата си.

— А тя как я приема?

— Доволна е. Доверява му се напълно — Шантел отново отпи от чашата си. Имаше някаква цинична нотка в гласа ѝ, която тя не успяваше напълно да прикрие. Защото веднъж и тя се бе доверила напълно на един мъж. — Аби като че ли е загърбила живота си с Рокуел, напълно. Дилън щял да осинови момчетата.

— Това е чудесно — Мади почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи и побърза също да отпие. — Радвам се, че Аби най-сетне ще намери спокойствие.

— Според мен тъкмо от това имаше нужда тя. От мъж като него. О, каза ми и друго. Получила дантелена покривка за маса, сватбен подарък от Трейс.

— Май всички се надявахме да успее да се върне за деня на сватбата. Къде е той?

— В Англия, струва ми се. Помолил за извинение както обикновено.

— Питаш ли се какво изобщо прави той?

— Реших да престана да си задавам този въпрос, в случай че върши нещо незаконно. Мама и татко ще дойдат ли за премиерата?

— Надявам се. Разполагат с три седмици да се доберат до Филаделфия. Ти май няма да успееш да се върнеш.

— Съжалявам — Шантел хвана ръката на сестра си. — Заснемането на „Непознати“ се отложи, имало някакви проблеми със снимачния терен. Започваме след две седмици. Знаеш, че щях да бъда до теб, стига да имах възможност.

— Зная, разбира се. Сигурно много се вълнуваш. Ролята е чудесна.

— Да — някаква сянка премина през лицето на Шантел, сетне изчезна.

— Какво има?

Шантел се поколеба. Без малко да сподели със сестра си за анонимните писма, които получаваше напоследък. Също и обаждания по телефона. Сетне просто сви рамене.

— Не зная, Мади. Изнервена съм, предполагам. В мини сериали не съм се снимала досега. Не прилича на истинска телевизия, нито на пълнометражен игрален филм.

— Хайде, Шантел. Та това съм аз, сестра ти Мади.

— О, нищо ми няма — реши да не обсъжда тази незначителна тревога. Когато се върнеше в Калифорния, навярно всичко щеше да е приключило. — Просто има някои неща, които трябва да довърша. А пък исках да поговорим за мъжа в твоя живот — усмихна се, доловила съсредоточеното изражение на Мади. — Разкажи всичко на сестричката си.

— Не съм убедена, че има много за разказване — Мади зае привичната, отморителна за нея поза лотос. — Спомняш ли си татко да ни е говорил за човек на име Едуин Валънтайн?

— Едуин Валънтайн? — Шантел присви очи, за да напрегне паметта си. Една от причините да направи тъй бърза кариера в Холивуд, бе способността ѝ да помни всичко — имена, лица. — Не. Името изобщо не ми е познато.

— Собственик на „Валънтайн Рекърдс“ — Шантел отново вдигна вежди и изчака Мади да продължи. — Един от най-големите в бизнеса, може би най-големият. Накратко казано, срещнал мама и татко, когато сме били много малки. Той тъкмо основавал компанията, а те го приютили на канапето в стаята си в хотела.

— Кое то изобщо не ме учудва — рече Шантел. Свали обувките си и вдигна крака на канапето, което не би направила пред човек, който не принадлежеше към семейството. — И после?

— „Валънтайн Рекърдс“ финансира постановката на нашия мюзикъл.

— Интересно — Шантел посегна към чашата си, после отново хвана окуражително ръката на сестра си. — Мади, да не си се забъркала с този човек? Та той сигурно е на годините на татко. Чуй ме, не казвам, че възрастта е от решаващо значение за една сериозна връзка, но когато става дума за малката ми сестричка...

— Спри дотук — засмя се Мади. — Вярно ли е това, което прочетох за теб и граф Де Варго от бижутерската фирма „Де Варго“? Та той навярно вече наближава шейсетте.

— Това бе нещо съвсем друго — замислено продума Шантел. — Мъжете от Стария континент нямат възраст.

— Добре тогава — реши Мади след миг. — Това наистина ме радва.

— Благодаря ти. Впрочем ние бяхме само приятели. Но ако ти е завъртял главата мъж на годините на татко...

— Не ми е завъртял главата — заяви Мади — И става въпрос за сина му.

— Чий син? О! — Поуспокоена Шантел отново се облегна назад. — Значи Едуин Валънтайн има син. Да не е танцьор?

— Не. Поел е управлението на звукозаписната компания. Голяма клечка е, тъй да се каже.

— Дотук добре — произнесе Шантел с най-съвършената си дикция. — Напредваш значи.

— Не зная как да се изразя... — Мади разплете крака се изправи. — Повечето време мисля, че съм се побъркала. Той е прекрасен, преуспяващ и... безкрайно консервативен. Има слабост към френска кухня.

— Проклетник.

Мади избухна в смях.

— О, Шантел, помогни ми.

— Спала ли си с него?

Тъкмо в стила на Шантел — да постави пръст в раната. Мади въздъхна дълбоко и отново седна до нея.

— Не, не съм.

— Но си мислила за това.

— Рядко ми се случва да мисля за нещо друго, освен за него.

Шантел посегна към бутилката, за да си налее отново. Отпиеш ли първата глътка, виното просто ти се услажда.

— А какви са неговите чувства към теб?

— Е, тук вече удрям на камък. Шантел, той е много внимателен и... Способен е да прояви невероятна доброта. Но по отношение на жените е изградил около себе си някаква преграда. В един миг ме прегръща и се чувствам, сякаш тъкмо това съм очаквала цял живот. Само след минута ме гледа така, сякаш едва се познаваме.

— Той знае ли какво изпитваш?

— Боя се, че да. Не бих посмяла сама да му го кажа. Даде ми ясно да разбере, че няма намерение да установява „трайна връзка“, както сам се изрази.

Шантел се размърда неспокойно.

— А ти на „трайна връзка“ ли се надяваш?

— Бих приела да бъда с него до края на живота си — в очите ѝ имаше и решителност, и уязвимост. — Шантел, аз бих могла да го направя щастлив.

— Но, Мади, в подобни случаи винаги съществува дилема — Господи, колко познато ѝ бе това състояние. — Въпросът ми е той може ли да ти донесе щастие?

— Стига да ме допусне до себе си. Ако поне мъничко отстъпи, за да успея да разбера защо изпитва страх да се поддаде на чувствата. Шантел, усещам, че го е сполетяло нещо много страшно, което го е направило тъй мнителен към хората. Ако знаех какво е то, можех поне да се опитам да му помогна. А така се лутам, като че ли съм сляпа.

Шантел остави чашата и хвана ръцете на Мади.

— Ти го обичаш, нали?

— Да, и то много.

— Провървяло му е на проклетника.

— Ти си предубедена.

— Имаш право, по дяволите! Колкото и да страни от теб, той няма никакъв шанс. Я погледни това лице — и тя хвана Мади за брадичката. — На него е изписано доверие, вяръност, всеотдайност.

— Говориш ми като за някой кокер шпаньол.

— Мади... — толкова е лесно да даваш съвети, рече си Шантел, толкова е лесно да изричаш думи, в които сама си отказала да се вслушаш. — Много е просто. Ако наистина го обичаш, най-лесният начин да го накараш да ти отвърне със същото е да не изменяш на себе си. Бъди просто каквато си.

Обезкуражена, Мади надигна чашата си. Да вървят по дяволите диетите, рече си, ще изпия още една чаша.

— Мислех, че ще ми посочиш първите стъпки, ако реша да го прельстя.

— Това и направих — сетне добави: — Ако ти разкажа някоя от моите тайни, мила, едва ще ти бъде приятно. Пък и твоята цел е женитба, права ли съм.

— Мисля, че да.

— Рядко се случва да препоръчам пълна откровеност, но при теб е по-различно. Ако искаш този мъж в живота си на всяка цена, играй

честно. Кога ще го видиш?

— Чак в събота.

Шантел направи гримаса. Искаше ѝ се да се срещне с този господин Валънтайн, но в събота щеше да вземе самолета обратно към Калифорния.

— Е, няма да навреди, ако си купиш нов тоалет — изгледа облеклото на сестра си. — Нещо, в което ще изглеждаш съблазнителна, пък и ще ти подхожда.

— Нима някой предлага подобни дрехи?

— Остави избора на мен — Шантел прецени, че двете все още носят една и съща мярка. — Единственото, което ми харесва тук в Ню Йорк, това са магазините. Като заговорихме за покупки, знаеш ли, че в хладилника ти няма друго, освен три моркова и кана сок?

— Канех се да напазарувам от диетичния магазин на ъгъла.

— О, пощади ме, сестричке. Не обичам да ям безвкусни треви.

— През една пресечка има ресторант, където приготвят страхотни спагети.

— Чудесно. Аз ли да се преоблека, или може би ти?

Мади погледна елегантния копrienен костюм на сестра си, сетне собственото си спортно облекло.

— Преоблечи се ти. Носиш ли нещо, което да не е купено от Родео Драйв?

— Как мога да сложа в куфара си нещо, което не притежавам? Трудно се поддържа имидж на преуспяваща актриса с вкус към декадентското.

Мади изръмжа недоволно и се изправи.

— Разполагам с нещо, което можеш да облечеш, пък и няма безвъзвратно да навреди на имиджа ти. Пък и при Франко едва ли някой ще те познае.

— Имам ли избор? — усмихна се Шантел.

Мади разпери ръце и прегърна сестра си.

— О, Шантел, ти си невероятна! Една на милион!

Ето такива трябва да са истинските неща в живота, рече си Шантел.

— О, не забравяй, мила, ние сме три на милион. И тази мисъл винаги ми носи радост.

В събота, когато Мади се прибра след репетиция, в апартамента ѝ нямаше никой. Беше прекарала почти три дни с Шантел. По време на краткото си гостуване сестра ѝ бе омаяла Гуидо, а и наред една от репетициите цялата трупа, участваща в постановката; на всичко отгоре намери време да опустоши половината магазини По Пето Авеню.

И ето че сега Мади болезнено усещаше отсъствието ѝ.

Ако Шантел можеше да остане само още един ден...

Мади въздъхна и тръгна към банята. Глупаво бе да мисли, че ѝ е нужна подкрепа само заради един разговор с Рийд. Та те просто щяха да обсъдят отношенията си.

Застана под душа и положи лице под струята. Ще се изкъпя, ще се облека, после ще взема метрото, рече си. Нали и друг път беше гостувала в дома на Рийд. Пък и наистина трябваше да поговорят. И нямаше смисъл да се притеснява за нещо, което трябваше да направи.

Постановката вървеше добре. Това можеше да му каже. По-скоро с тази новина щеше да започне, като сподели усещането си, че ще се получи хубав спектакъл. Всяко нещо си идваше на мястото. И когато следващата седмица заминаха за Филаделфия, още преди последната и най-напрегната репетиция, щяха да бъдат готови. Дали на Рийд ще му бъде мъчно за мен, запита се неволно. И ако му е мъчно, ще намери ли думи да ми го каже?

Скоро Мади излезе от банята и взе да рови в шкафа с бельото за сешоар. След няколко минути косата ѝ бе почти суха, пухкава и мека се спускаше по раменете. Дойде ред на грима. Тя извади съкровищата си и започна да експериментира.

Десетки пъти сама бе правила прическата си и грима си преди представление. Отрано се бе научила, че ако не иска да е зависима от нечие настроение или прищявка трябва да свикне сама да се справя. Безпогрешно можеше да избере подходящия грим и прическа, за да се превърне в Мери или Сузана, или да се превъплъти в която и да е друга героиня от ролите, които имаше зад гърба си. Тази вечер обаче трябваше да си остане просто Мади. Доволна от постигнатото, тя влезе в спалнята. Върху леглото бяха нахвърлени нещата, оставени от Шантел. Мади взе първо бележката и се зачете в едрите полегати букви.

„Мади,

След дълго търсене и немалко размисъл реших, че това е тъкмо за теб. Желая ти всичко хубаво за рождения ден. Облечи това и така отиди при твоя Рийд. Или още по-добре, облечи го заради себе си. Отхвърли мисълта, че цветът не ти отива, довери ми се. Ще си мисля за теб. Нали знаеш колко те обичам. Стискам палци.

Шантел“

Мади прехапа устни и погледна подаръка. Тесните копринени панталони бяха ярко розови — цвят, към който тя сама никога не би посегнала, заради косата. Изгледа ги колебливо и посегна да пипне материята. Горната част на костюма — възкъсо бюстие на тънички презрамки — бе в нефритенозелено. Без съмнение комбинация, която тя никога не би избрала. Виж, самото наистина й хареса — широко, богато, с пришити стотици мъниста. Накъдето и да го обърнеше, появяваше се различен мотив. На пръв поглед й се стори, че тоалетът е прекалено претенциозен за нейния вкус, твърде елегантен в сравнение с останалите дрехи в гардероба й, но замислената игра със светлината, причудливите фигури, които ту се появяваха, ту изчезваха, спечелиха възхищението й.

— Добре тогава — изрече на глас. — Нищо няма да ми стане, ако просто опитам.

Защо ли нервничеше? За десети път Рийд прекосяваше апартамента. Нелепо бе да се чувства притеснен само защото бе поканил една жена на гости. Дори ако тази жена бе госпожица О'Хърли. И преди се бяха срещали тук. Но тази вечер бе по-различна. Той включи уредбата с надеждата да го поразсее.

Нарочно бе избягвал да я среща и то вече цяла седмица, за да си докаже, че може да живее и без нея. В четвъртък вече бе престанал да брой колко пъти бе вдигал телефона, набирал бе първите две цифри на номера й, след което бързаше да затвори.

Нали се бяха споразумели просто да си поговорят, припомни си за сетен път. Май вече изглеждаше наложително да си изнесат какво

очакват един от друг, да формулират и правилата в отношенията си, да си поставят и неизбежните ограничения. Той искаше да прекарат нощта заедно. По-точно казано, изпитваше непреодолима нужда да я почувства в обятията си и след като допусна мисълта да се оформи в съзнанието му, не се учуди, че желанието му е тъй болезнено.

Можеха да бъдат любовници и все пак да запазят приятелството си. Тъкмо това трябваше да си изяснят, преди да е станало късно. Щяха да си поговорят за потребностите и неизбежните ограничения, така както правеха зрелите хора. И щяха да стигнат до разбирателство, което да послужи за ново начало. Никой нямаше да бъде наранен.

Той щеше да я нарани. Рийд прокара пръсти през косата си и се запита от къде на къде е толкова сигурен в това. Все още си спомняше как при последната им среща очите ѝ се напълниха със сълзи. Как изражението ѝ говореше, че е едновременно наранена и изпълнена с кураж.

Колко пъти си бе казвал, че предстоящата среща ще използва, за да скъсат, по-точно той сам да прекъсне връзката, преди да са стигнали твърде далеч. Колко пъти бе завършвал този спор със себе си с признанието, че това е невъзможно.

Малко по малко Мади намираше своето местенце в душата му, а той не можеше да допусне това да се случи. Най-добрият начин — а той бе само един — да сложи край бе, като сам определи правилата.

Измина разстоянието до прозореца и обратно, сетне погледна часовника си. Тя закъсняваше. С което заплашваше да го подлуди.

Какво толкова има у нея, запита се отново. Не беше някоя ослепителна красавица. Не беше нито пухкава хубавица, нито хладна и сдържана съблазнителка. С две думи казано, не беше от типа жени, които му правеха впечатление. С появата си тя просто бе спряла дъха му. И той трябваше да се отърси от невидимата хватка, да овладее положението и да продължи напред, като сам определя темпото на събитията.

Но къде се губеше тя, по дяволите!

Когато на вратата се почука, Рийд вече яростно ругаеше. Позволи си да се забави един миг, за да възвърне самообладанието си. Нямаше смисъл да отваря с това изкривено от гняв лице. Нужно му бе спокойствие, за да може хладнокръвно да постигне целта си. За беда, когато най-сетне отвори вратата, всяка логична мисъл го напусна.

Наистина ли допреди миг смяташе, че тя не е красива? Как можа да допусне такава нелепа грешка? Та Мади стоеше на прага прекрасна и сияеща, захранвана сякаш отвътре от някакъв свой си източник на сила и очарование. А той никога преди не беше се чувствал тъй запленил от някое човешко същество.

— Здравей. Как си? — на пръв поглед не би казал, че е особено развълнувана; тя просто му се усмихваше, когато го целуна.

— Чувствам се чудесно, благодаря — безпогрешно долови уханието, което от дни не му даваше мира. А беше абсурдно толкова време да се тормози с нещо, което можеше да се купи от кой да е магазин.

Мади се поколеба миг-два.

— Беше ми казал, че искаш да ме видиш в събота, нали така?

— Да.

— Е, няма ли да ме поканиш да вляза?

Смехът в очите ѝ го накара да се почувства като глупак.

— Разбира се заповядай — затвори вратата и се запита дали в този момент не бе извършил най-голямата грешка в живота си. — Изглеждаш променена. По-различна.

— Така ли мислиш — усмихна се отново и се завъртя. — Сестра ми пристигна случайно за няколко дни, обиколи магазините и ми избра този тоалет. Зашеметяващ е нали?

— Да, наистина. Много си красива.

Най-лесно бе да приеме подобен комплимент на шега.

— Ако го казваш заради костюма, имаш право. Напоследък не си идвал на репетиция.

— Не съм — как да ѝ обясни, че му е било нужно време далеч от нея? — Искаш ли нещо за пиене?

— Малко бяло вино, ако обичаш — направи няколко крачки и се озова на любимото му място — пред прозореца с прекрасната гледка. — Получава се, Рийд. Вече няма отделни детайли, всичко е подчинено на един замисъл.

— Нашите счетоводители сигурно ще останат доволни.

— Ти още ли се страхуваш? Превърнем ли спектакъла в хит, парите ще потекат в твоята каса. Ако пък се провалим, отчиташ си разходите дотук и ти ги приспадат от данъците. Важното е, че направихме нещо истинско, Рийд — и пие чашата като един вид

потвърждение на думите си. — Излизам на сцената в ролята на Мери и чувствам, че образът се получава все по-истински. А на мен ми е нужен тъкмо такъв пулсиращ център, за да мога да съществувам.

За да може да съществува. А той винаги бе избягвал да формулира какъв иска да бъде центърът на собствения му живот.

— И една поставена пиеса може да се превърне в нещо толкова важно за теб.

Мади погледна в чашата си сетне отново към града отвън.

— Ако си нямах никого и нищо, ако всички пътища бяха затворени за мен, бих могла да бъда щастлива. Но когато съм на сцената... Когато съм на сцената — започна отново и замълча. — Като погледна към зрителите, изпълнили салона, които очакват от мен... Не зная как да ти го обясня, Рийд.

— Опитай — той просто стоеше и я гледаше, проследяваше отблясъците на светлините отвън, докосващи косите ѝ. — Искам да зная какво изпитваш.

Мади прокара пръсти през косата си, която тъй старателно бе сресала.

— Мигновено усещам, че ме приемат. Чувствам се обичана, струва ми се. И мога да им върна тази обич с една песен, с един танц. Ще прозвучи като клише, но наистина вярвам, че това ми е призванието. Просто съм родена за това.

— И нищо няма да ти липсва, ако можеш да застанеш на сцената и просто да бъдеш обичана от стотици непознати?

Тя го гледа дълго, изпитателно, съзнавайки, че не я разбира. Не би я разбрал човек, който никога не е излизал на сцена.

— Би ми било достатъчно, би трябвало да е достатъчно, ако не мога да имам нищо друго.

— Не изпитваш нужда дори от един-единствен човек, който да присъства постоянно в живота ти.

— Не съм казала това — поклати глава, без да откъсва очи от неговите. — Искях да кажа, че винаги съм била в състояние да се приспособя. Способност, която ми е била наложена. Ръкоплясканията запълват много празнини, Рийд. Случва се да ги запълнят без остатък, ако си се постарал достатъчно. И твоята работа ти влияе по същия начин, струва ми се.

— Да, така е. И преди съм ти казвал, че не разполагам нито с време, нито със склонност да се впусна в дълготрайна връзка.

— Не съм забравила.

— Това е истина, Мади — Рийд отпи от виното просто защото не намираше подходящите думи или пък тези, които изричаше, му звучаха неубедително. Полагаше неимоверни усилия да бъде честен и към нея, и към себе си; и защо тогава имаше чувството, че не казва истината? — Опитахме вече по твоя начин. Да бъдем приятели.

Мади почувства хлад. Остави чашата и сплете пръсти, за да ги стопли.

— Мисля, че не сгрешихме.

— Аз искам нещо повече — Рийд погали косата ѝ и привлече младата жена към себе си. — И ако изпълня желанието си, неизбежно ще те нараня.

Това бе самата истина. Мади я знаеше, приемаше я. А сега си каза, че е време да я забрави.

— Аз сама отговарям за себе си, Рийд. За чувствата си също. И аз искам нещо повече. Каквото и да се случи, ще знам, че сама съм направила избор.

— Какъв избор? — сепна се той. — Какъв избор, Мади? Не е ли време да признаем, че и двамата сме били лишени от възможността да избираме, и то от самото начало. Искан да се разминем. Това беше моят избор. И все пак те подмамвах все по-близо и по-близо — беше сложил ръце на раменете ѝ и бавно отметна сакото. Копринената дреха политна към пода като цветен водопад. — Ти не ме познаваш — промърмори, усетил тръпката, преминала по тялото ѝ. — Не знаеш какви мисли се таят вътре в мен. Много от тях няма да ти се понавляват, много други няма да успееш да разбереш. Ако беше умно момиче, щеше още сега да си тръгнеш.

— Май не съм много умна.

— Кое е без значение — ръцете му застинаха на раменете ѝ. — Защото вече не съм в състояние да те пусна да си отидеш — кожата ѝ бе тъй нежна, тъй мека под пръстите му. — Много скоро ще ме намразиш.

— Омразата не ми се удава тъй лесно, Рийд — в желанието си да го увери в истинността на думите тя вдигна ръка и го погали по бузата. — Довери ми се поне мъничко.

— Доверието в случая няма нищо общо — нещо проблесна в очите му и в следващия миг изчезна. — Желанието да те имам е по-силно от мен, Мади. То ме изгаря вече седмици наред. И това е единственото, което изпитвам.

Появи се болката — точно както и беше обещал — ала тя я пропъди.

— Ако наистина бе така, нямаше да се бориш толкова упорито.

— Борбата свърши, струва ми се — и впи устни в нейните. — Тази нощ ще останеш при мен.

— Да, ще остана — Мади обхвана лицето му, за да поеме колкото може повече от бушуващото у него напрежение. — Защото това е моето желание.

Рийд сграбчи китките ѝ, сетне притисна устни към дланите ѝ. Безмълвно обещание, единственото, което бе в състояние да ѝ даде.

— Ела.

Заслушана в сърцето си, Мади се подчини.

ОСМА ГЛАВА

Лампата от коридора разпръсваше бледа светлина навътре в спалнята, ала повечето предмети се губеха в сенки и тайнственост. Рийд беше оставил уредбата да свири, но музиката звучеше по-скоро като далечно ехо.

Тъкмо така бе мечтала Мади да зърне очите му — погълнати единствено от нея и от онова, което тя можеше да му даде. Мисълта я накара да се усмихне, когато му поднесе устните си.

— Греша — рече Рийд.

— Шшшт — устните ѝ погалиха неговите. — Да оставим логиката на разума за по-късно. Още първия път, когато те срещнах, поисках да разбера какво ли ще изпитам, ако бъда с теб — без да откъсва очи от лицето му, тя се зае с копчетата на ризата. — Искан да те опозная с всяко от сетивата си, с очите, с ръцете — отметна ризата и прокара длани по гърдите му — гладки, твърди, сякаш застинали в мускулен спазъм. — Случвало се е да лежа будна и да се питам дали някога ще бъдем тъй близо един до друг — любопитни, търсещи, пръстите ѝ погалиха раменете му, сетне бавно се плъзнаха надолу по ръцете. Аз не се страхувам от теб Рийд. Нито от онова, което изпитвам.

— А би трябвало.

Мади отметна глава назад. В очите ѝ се четеше предизвикателство.

— Тогава ми покажи защо.

Думите, изтръгнали се от устните ѝ, прозвучаха като заклинание. И той се предаде, примири се да бъде неин пленник, пленник на самия себе си. Притисна я в обятията си, впи устни в нейните и се отдаде на погълналата го стихия. Прокара длани по гладката коприна, обгръщаща тялото ѝ, додето усети неудържим трепет. Какво бе това, страх или очакване? Пръстите, които усещаше настойчиво впити в мускулите си, търсещите устни криеха отговорите на незададените въпроси, ала той все още бе в плен на собственото си неверие.

Веднъж вече беше се питал дали тя е магьосница. Ето че сега тази мисъл отново и неочаквано нахлу в съзнанието му сред адския пламък на изкушението. Мади като че ли се бе отърсила от обичайното лекомислие, струящото от цялото ѝ същество безгрижие на малко момиченце. Страстта, която се излъчваше от нея, изглеждаше нещо много повече от зов за близост, превръщаше я в опасна, непредсказуема жена.

Рийд усещаше как желанието го разяжда, жестоко, безсърдечно. Искаше да я обладае бързо, неочаквано, да изживее само краткия миг на удоволствие, без да се обвързва, без да обещава. Така щеше да бъде най-добре и за него, и за нея.

В следващия миг обаче я чу да произнася името му — шепот като полъх на вятър.

Ръцете му загубиха жестокостта си. Не можеше повече да се противи. Стиснатите му устни се разтвориха. И това не успяваше да контролира. След време щеше да я нарани. Тази нощ обаче щяха да изживеят нещо неповторимо. Съзнанието му бе погълнато от нея, миналото и бъдещето не съществуваха. Тази нощ бе готов да ѝ даде всичко онова, на което бе способен.

Нежно свали тъничките презрамки, искрящата коприна се плъзна леко и се задържа на гърдите. Мади сякаш бе доловила промяната в настроението му и застина в очакване. Наистина ли бе неподправена тази готовност да следва промените в настроението му? За нейно добро надяваше да не е разрушила всички прегради помежду им.

С нежност, която безкрайно го изненада, той прокара устни по едното и рамо, после по другото, вкусвайки насладата от допира с невероятната мекота на кожата ѝ, подобна единствено на скъпата коприна, ухання и предизвикателна. Изведнъж се бе превърнала в малко, крехко, невинно създание. Миг на колебание и той отново впи устни в нейните.

Мади наистина бе доловила настъпилата промяна. Колкото и да е странно, неспирната битка, която се водеше в душата му, бе позатихнала. Собственото ѝ разцъфнало от радост сърце бе готово да го приеме безрезервно.

Милваше го предпазливо, доволна, че най-сетне ще опознае прекрасното му стройно тяло. Сърцето ѝ вече биеше ускорено, ала тя удържаше чувствата си, галеше го с устни, за да му даде време да се

примири с онова, което неизбежно щеше да се случи. Защото Рийд все още се бореше със себе си, отричаше истинността на онова, което вече съществуваше, ала чувствата щяха постепенно да пропъдят опасенията, страховете, продиктувани от разума.

Мади познаваше тялото си толкова добре, че не изпитваше и най-малка неловкост. Имаше тесни бедра, дълги крака, стегнати малки гърди. Притежаваше конструкцията на танцьорка и не подлагаше на съмнение този факт, по същия начин както не подлагаше на съмнение импулсите или чувствата си.

Когато усети ръцете му, докосващи кожата ѝ, тя леко въздъхна и се остави на сетивата си. Притвори очи в очакване на следващата стъпка, готова, тръпнеща да се подчини. Поддаде се на ритъма, все едно телата им отдавна познаваха този танц. Движение, отклик, ново движение, подето, превърнато в шеметен танц. За Мади то бе леко и естествено като да поемеш дъх.

Накъдето и да го поведеше желанието, тя предугаждаше следващото. За Рийд подобно преживяване бе непостижимо дори като блян. Тялото в ръцете му бе нажежено до блясък. Под пръстите и устните си усещаше как пулсира всяка нейна фибра. Не познаваше друго тъй обичано, тъй искрено в поривите си същество. Когато разкопча панталоните му и ги смъкна, докосването ѝ говореше за откровеност, великодушие, все едно открай време си даряваха един на друг подобни радостни мигове.

Собственото му сърце яростно блъскаше в гърдите. Мади потърси с устни пулса му в сгъвката на ръката. Радостно огледа прекрасното му голо тяло. С усмивка го прегърна още по-силно, страстно, но и с обич. Усети разтърсилия го трепет, замъглил съзнанието му, оставил единствено болката на желанието да я притежава.

— Целуни ме — прошепна тя. Опита се да надзърне в премрежените му очи, да преодолее онази невидима бариера, която го правеше тъй трудно достъпен. — Харесва ми онова, което изпитвам, когато те целувам.

Доближи лицето му до своето и се остави на забравата.

— Отдавна мечтая да ме докоснеш — изрече, опряла устни в неговите. — Случвало се е да си представям какво ще е усещането, когато ръцете ти ме погалят. Ето тук — и продължи да насочва все още

колебливите му пръсти. — Тук също. И пак — изви тяло под неговото като дъга. — Никога няма да ти се наситя.

Нещо в него се рушеше — волята да държи под ключ чувствата си. Не можеше, не смееше да ѝ отдаде сърцето си, не искаше да повярва, че може да ѝ се довери докрай. Наместо това щеше да задоволи страстта, която тя тъй настойчиво търсеше и даряваше.

Внезапно, тъй неочаквано, че сякаш не успя да улови мига на настъпилата промяна, той пропадна в някаква бездна, където съзнанието му оставаше недосегаемо за разума, недостъпно за наслагваните с години задръжки. Желанието да я направи своя, да приеме всичко онова, което тя му предлагаше, го погълна изцяло. Той сякаш остана изненадан от силата на собствената си страст прекалено властна, прекалено вихрена, за да може да бъде овладяна. Всеотдайна и искрена във всеки свой порив Мади бе го приканила да направят това пътешествие, ала той не приемаше да бъде само кротък спътник; оттук нататък той щеше да поеме ролята на водач. Ето че най-сетне бе готов да задоволи желанията си, разпалени още при първата им среща.

Нежността като че ли напусна тялото на Рийд и той отчаяно покри устните на Мади със своите. Обичайно предпазливите му ръце сега я докосваха грубо, пламенно, додето я чу да стене безпаметно. С всяко движение, с всяка въздишка сърцето му ускоряваше ударите си, които в главата му отекваха настойчиво, сякаш произнасяха името ѝ. Без колебание Мади обви тялото му с крака и той застина. Чу стенанието, изтръгнало се от гърдите ѝ, миг преди собственият му дъх да секне.

Беше тъй топла, тъй невероятно нежна в готовността си да следва всяко негово движение, че той отново реши да наложи волята на разума над чувствата си. Нямаше сили обаче да се противи. Тялото под него вече се движеше като понесено във вихрушката на валс, загадъчно еротичен като езически обреден танц. Рийд я последва в желанието да разгадае какво изпитва тя. Насладата пробягваше по изразителното ѝ лице, ала тя не отклоняваше очи от неговите.

Тялото на Мади потръпна, тя се вкопчи в покривката на леглото, която се изплъзна между пръстите ѝ. Колкото и да го бе очаквала, изживяването надминаваше представите ѝ за блажено единение. Ако това шеметно пътуване означаваше да попадне в някакъв друг свят, то

тя нямаше желание да се върне на земята. Бе готова да остане в обятията на този мъж, потопена в безвремието на любовта.

Бурята на екстаза ги погълна и запрати в нова бездна от трепетно удоволствие. Мади бе готова да приеме луната и звездите, които мъжа ѝ предлагаше. За пореден път нежно го притисна към себе си уверена, че ще дочака мига, когато ще ѝ предложи и себе си.

Мади беше изчезнала, когато мъжът се събуди. Почувства отсъствието ѝ остро, болезнено. Напразно се взираше вдлъбнатината, оставена от тялото ѝ. Мади я нямаше. Заслушан в сутрешните неделни новини, той се отпусна по гръб, за да подложи на анализ чувството на празнота.

Каква ли бе причината за това чувство? Беше прекарал вълнуваща нощ с една вълнуваща жена, която вече си бе отишла. Нали такава бе собственото му желание. Такива бяха правилата на играта. През изминалата нощ бяха си дарили един на друг утеха, топлина, страст. С изгрева на слънцето на всичко това бе сложен край. Би трябвало да е признателен на Мади, че се е отнесла тъй лекомислено към кратките часове на близост и се е измъкнала, без дори да се сбогува.

Защо тогава изпитваше чувство на празнота? Не биваше дори неволно да съжалява, задето не бе останала в леглото да го приветства със сънena усмивка и да се сгуши в прегръдките му. Та той по-добре от нея знаеше колко нетрайни, необвързващи и крехки са подобни връзки. Трябваше по-скоро да изпитва възхищение пред невероятното откровение от нейна страна. С постъпката си тя очевидно признаваше, че случилото се не е нищо повече от мимолетно, споделено наистина, но краткотрайно удоволствие на плътта. Никой от двамата не бе изрекъл клетва за вярност, не бе я и поискал от другия, просто бяха прекарвали няколко часа в сладостна забрава и това не ги задължаваше да изричат извинения или обяснения.

Защо тогава чувството на празнота не отминаваше?

Защото нея я нямаше, а той искаше да я притисне в обятията си.

Рийд изруга и се изправи в леглото. Нервно прокара пръсти през косата си и едва тогава зърна топчица розова коприна на пода.

И все пак Мади я нямаше. Рийд отметна завивката и посегна към копринените бикини. Е, това вече надминаваше всички граници! Дори своенравна жена като Мади не би могла да си тръгне без този елемент от бельото си. Все още размишляваше, когато чу да се отваря входната врата. Захвърли бикините на стола близо до леглото и побърза да облече халата си.

Откри своята гостенка в кухнята. Тя тъкмо оставяше на плота огромен плик с покупки.

— Мади.

Тя изпищя и подскочи уплашено.

— Рийд! — С ръка на сърцето си, затвори очи за миг. — Ужасно ме изплаши. Мислех си, че още спиш.

А той си мислеше, че си е тръгнала, без да се сбогува. Пробудиха се старите опасения и той изрече предпазливо.

— Какво правиш?

— Ходих да напазарувам. Донесох закуска.

Рийд усети как чувството на празнота се стопява, ала внезапната радост го накара да застане нащрек.

— Мислех, че си си отишла.

— Не ставай смешен. Не бих си тръгнала просто така — Мади прокара пръсти през разбърканата си коса. — Предлагам ти да се върнеш в леглото. След минутка ще бъде готова.

— Мади... — той направи крачка към нея. Сетне неволно плъзна поглед по тялото ѝ. — Какво си облякла?

— Харесваш ли ме? — Мади прихна да се смее, подхвана краищата на дългата риза и се завъртя. — Имаш съвършен вкус Рийд. Чувствах се като прочут модел.

— И връзката ли е моя?

Ризата сякаш едва се крепеше на раменете ѝ, спускаше се до средата на бедрата ѝ, и правеше да изглежда някак смешно привлекателна.

— И връзката ли е моя?

Мади стисна устни, за да не се изкиска и прокара пръсти по тънката копринена лента, с която бе привързала ризата на талията си.

— Не намерих нищо подходящо. Не се притеснявай, ще я дам на парно гладене.

Краката ѝ бяха дълги, с нежна кожа и... боси. Рийд отново поклати глава.

— И си излязла в този вид?

— Хич не мисли, че някой ме е забелязал — опита се да го успокои Мади. — Право да ти кажа, вече умирам от глад — и най-невъзмутимо обви ръце около врата му и го целуна с толкова обич, че сърцето му яростно заблъска в гърдите. — Върни се в леглото и чакай закуската. Идвам след минутка.

Рийд се подчини просто защото се нуждаеше от време да схване промяната. Не си е тръгнала, повтори наум, когато се отпусна върху възглавниците. Беше оттагък, в кухнята и приготвяше закуска, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Кое то му достави удоволствие. И в същото време го разтревожи. И го накара да се запита как трябва да се държи с нея.

— В кухнята има още разбита сметана — обяви Мади, когато внесе таблата.

Рийд се взря в невероятната закуска, когато Мади положи подноса на леглото помежду им.

— Какво е това? — попита недоумяващо.

— Празнична неделна закуска — отвърна Мади и топна пръст в гъстата сметана. Премлясна от удоволствие, усетила сладкия вкус да изпълва устата ѝ. — Ягоди със сметана.

— Ягоди?! — повтори Рийд. — За закуска? Не мога да повярвам! Ти ли си Мади О'Хърли, която непрестанно се безпокои за калориите, които поглъща?

— Сладоледът е млечен продукт — е безкрайна сериозност изрече тя и му предложи пълна лъжица. — Плодовете са съвсем пресни. Какво повече е нужно?

— Бекон с яйца например.

— Само мазнини и холестерол, да не говорим, че и вкусът на моето меню е направо несравним. Както и да е, днес имам празник — и Мади бръкна с лъжица в своята купа.

— Какво празнуваш, ако смея да попитам?

За кратък миг погледите им се срещнаха. Сетне Мади въздъхна едва чуто. Нима можеше да му обясни? Щом сам не разбираше имаше ли смисъл да опитва дори?

— Изглеждаш чудесно. А аз се чувствам чудесно. Слънчев неделен ден е. Което би трябвало да е напълно достатъчно за нашето пиршество — Мади измъкна ягода от неговата купа и му я поднесе. — Хайде, яж. Живей опасно!

Заедно със сладкия плод Рийд задържа с устни пръстите ѝ. Но само за миг.

— Пък аз си мислех, че живееш само от разни листа и житни зародиши.

— Повечето време точно с това се храня. Ето защо обичам празниците — Мади отново премлясна и блажено притвори очи. — В неделя сутрин обикновено пробягвам няколко мили. Не повече от четири-пет всъщност.

— Не повече... — опита да прикрие удивлението си Рийд.

— Днес обаче ще се отдам на декадентски удоволствия. Утре скъпо ще платя лекомислието, тъй че ще се постарая хубавичко да се натъпча.

— И тук ли смяташ да проведеш този тъй наречен декадентски празник?

— Освен ако не предпочиташ да си тръгна.

Рийд вплете пръсти в нейните — несъзнателен спонтанен жест, който го накара да потръпне.

— Не, не искам да си отидеш.

Усмивка озари лицето ѝ.

— После да не съжаляваш...

— Напротив.

— Може да изпаднеш в шок. Нямах представа каква ставам, когато празнувам.

Мади отново топна пръст в купата, но Рийд я изпревари и поднесе ръката ѝ към устата си. Усети как пулсът и се ускори, когато бавно заоблизва пръстите ѝ.

— Нека проверим дали не се хвалиш напразно, Мади — сетне взе подноса и го остави на пода до леглото. — Очите ѝ бяха огромни, когато отново я погледна. — Питам се как ли ще изглеждаш на сутринта.

Мади отметна глава и закачливо сбърчи чело.

— Е как изглеждам?

— Свежа — той нежно погали страната и. — С разбъркани коси. Същинска изкусителка.

— Това последното най-много ми допада — отвърна тя като се изплези.

— Направи ми впечатление, че дори не ме попита дали можеш да облечеш ризата ми.

В очите ѝ отново проблесна смях, ала отговорът ѝ прозвуча напълно сериозно.

— Имаш право. Май се получи малко нахално, а?

— Искам си я обратно — хвана я за яката и я притегли към себе си. — И то веднага.

— Веднага? — предчувствието възпламени кръвта ѝ. — Предполагам, искаш си и връзката.

— О, да, разбира се.

— Е, чуждото насред път се връща — промърмори Мади. Застана на колене, разхлаби възела и подаде коприненото коланче на неговия собственик. Посегна към копчетата, поколеба се, сетне поклати глава като упорито дете. Не откъсна поглед от Рийд, докато не освободи и последното копче от илика. С почти незабележимо движение на раменете остави копринената дреха да се плъзне надолу и без никакво смущение се остави на изпиващия му поглед; сетне хвана ризата за яката и протегна ръка.

— Това трябва да е ваше, господине.

Рийд захвърли ризата и сграбчи Мади за раменете.

— Струва ми се, онова, което дрехите прикриват, повече ми се нрави — ухапа я по брадичката и в същото време плъзна ръце надолу.

— Имаш невероятно тяло. И стегнато, и нежно, и гъвкаво, и горещо — неспособен да реши кое му носи повече наслада, той се отдръпна да ѝ се порадва отново. — Питам се дали... Но, Мади, какво е това?

— Кое? — замаяна от вълнението, Мади проследи погледа му. — О, това ли? Ами носят ги стриптийзьорките. За пръв път ли виждаш такава препаска?

Очите чу отново се впиха в нейните, развеселени заинтригувани.

— Всъщност не я виждам за пръв път. Но се чудя дали не вземаш твърде присърце ролята на Веселата вдовица.

— Защо не ми каза, преди да се съблека? Наистина открих тази твърде интересна подробност, докато правех проучвания за ролята.

— Проучвания? — Рийд се канеше да я целуне, но се отдръпна озадачен. — Какво означава това всъщност?

— Това, което чуваш. Не можех да приема подобна роля, без да опозная поне малко действително съществуващия образ.

— Скитала си по разни долнопробни барове, така ли да те разбирам? — на границата между гнева и разочарованието. Рийд я хвана за брадичката. — Ти побъркана ли си? Имаш ли представа какво може да те сполети на подобно място?

— От опит ли говориш?

— Да... Не! По дяволите, Мади, не променяй темата.

— Не я променям, Рийд — тя отново му се усмихна. — Ти не разбираш. Трябваше да се почувствам в кожата на Мери. И най-добрият начин е да поговориш с някой, на когото това му е работата. Запознах се с невероятни момичета. Имаше една Лота Бау-бау, така й казват де.

— Лота значи...

— Бау-бау — довърши Мади. — Изпълнява номера си с кучета. Има пет пудела и с тях...

— Не съм сигурен дали искам да чуя нейната история, Мади — искаше му се да се разсмее, но някак не успяваше да надвие злия дух в себе си. — А ти нямаш работа по тия долнопробни заведения, ясно ли ти?

— Не ставай смешен. От дванайсетгодишна работя по разни клубове, които с нищо не са били по-добри. Това е един измислен свят, Рийд. Просто в него работят хора, по този начин си изкарват хляба. И като поговорих с някои от тях смятам, че успях по-добре да разбера моята героиня, Мери.

— Мери е измислица, плод на въображението — поправи я той. — А онова, което става по тия барове, по-точно онова, което може да стане там, това е грубата действителност.

— Аз добре познавам грубата действителност, Рийд — тя вдигна ръка да го погали по бузата, трогната от загрижеността му. — Не казвам, че професията на стриптийзьорка е достойна за възхищение или че у всяко едно от момичетата се крие по една Джипси Роуз Лий, но повечето от тези, с които разговарях, наистина се гордеят с онова, което са постигнали.

— Нямам намерение да обсъждам морала или социалното значение на подобен род екзотични танци, Мади. Просто не ми допада мисълта, че ти е хрумнало да обикаляш заведенията из покрайнините.

— Не се бой, няма опасност това да ми стане навик — Мади притвори очи. — Макар че не бих имала нищо против пак да погледам пуделите.

— Мади.

Когато отвори очи, в тях проблясваха дяволити пламъчета.

— Доколкото си спомням, бяха направо невероятни.

— Ти също — той прокара ръка по талията ѝ, където напипа тънкото коланче. — И каква е историята на това нещо?

— Удобство — Мади игриво го захапа по ухото. — Всяка жена би трябвало да си купи и сама ще се убеди.

— Ти винаги ли носиш тая препаска?

— Да.

— Спомняш ли си деня, когато ходихме на онази изложба на Викториански архитектура? Беше облякла един торбест кафяв панталон, приличаше на задигнат от някоя разпродажба в полза на ветерани.

— Правилно си преценил.

— Тогава беше ли сложила препаската?

— О, да.

— А представяш ли си какво би ти се случило, ако знаех?

— Ти ми кажи.

— Точно пред модела на лятната резиденция на кралица Виктория?

— Е, и?

— И семейството от Ню Джърси, дето не се отделяше от нас?

— О, Господи! — Мади буйно го прегърна. — Ако искаш да отидем следобед, а?

— Няма да стане — Рийд притисна устни към шията ѝ.

Не бе и предполагал, че ще го напуши смях, когато държи гола жена в обятията си. Подобни моменти изискваха сериозно внимание, предпазливост, обич. И не би трябвало да се чувства като недорасъл хлапак, който се натиска с приятелката си на задната седалка в някой раздрънкан автомобил. Та той бе зрял човек, с опит и отговорност за онова, което вършеше.

И все пак Мади успяваше да го разсмее в собственото му легло. Обвиваше с ръце врата му, гушеше се в обятията му, докосваше го, тръпнеше под милувките му. Възторжената радост да я чувства своя бе тъй голяма, тъй всепоглътяща, че смехът бе естествен отклик. Тя приемаше чувствата, които предизвикваше, с тъй трогателно изящество и от своя страна му отвърщаше със смях. Дори по-късно, когато смехът премина в блажено стенание радостта не беше помрачена.

В сърцето на Мади имаше толкова много обич. Тя самата недоумяваше как е възможно да не се пръсне, та да освети цялата стая. Всеки миг близост сякаш я зареждаше с нов прилив на обич. И очите на Рийд всеки път, когато срещнеха нейните, сякаш биваха озарени от нова светлина.

Беше способен на толкова нежност и толкова доброта и толкова всеотдайност. И толкова отчаяно се нуждаеше от нея. Ако не беше дарила му сърцето си в този миг с радост щеше да го стори.

Не бе предполагала, че в една нощ ще направи толкова невероятни открития. Толкова много нови усещания. Самота тя към никого досега не бе проявявала тъй невероятна щедрост, а ето че с Рийд се получаваше съвсем естествено.

Мади добре познаваше тялото си, неговите силни и слаби страни. А ето че не познаваше дълбочината на потребностите му. Когато Рийд целуна гърдите ѝ, почувства как нещо вътре в нея се стегна: удоволствие, болка, отчаяние. Милувката на ръката му, прокарана по бедрото ѝ, я накара да потръпне. Докосването на устните му до шията ѝ предизвика стенание. Тялото ѝ, тъй дълго тренирано да ѝ се подчинява, се превърна в море от желания, плахи, объркани, необясними.

Всяко негово докосване я караше да изпитва слабост. Той беше неин. И тя не искаше да мисли, че в следващия миг може и да го загуби. И не биваше да мисли, че това е преструвка. Той беше неин в миговете, когато я целуваше, когато устните му изпиваха нейните.

Не можеше да отрече, че тя му е нужна. Мади усещаше всеки прилив на вълнение, когато го докосваше. Ако в някакъв миг разкъсаше обръча от забрани, които сам си бе наложил, би могъл да се влюби в нея. Мади бе сигурна в това. Когато я прегръщаше, тя усещаше нещо много повече от гола страст. В сърцето му имаше и

обич, и копнеж да бъде обичан. Когато докоснеше с устни нейните, когато целувката им се превърнеше в забрава, той бе само на крачка от готовността да ѝ отвърне, да ѝ отдаде душата си.

Любов. Любовта бе в състояние да излекува раните от миналото, да успокои душата, да преизпълни сърцето. Искаше ѝ се да му каже колко прекрасно е чувството, че усещаш тъй осезателно връзката си с любимото същество. Искаше ѝ се да му помогне да надзърне в онзи свят от любов, където всеки знае, че има поне едно същество предано с душата и тялото си.

Кожата ѝ бе влажна и гореща. Страстта ги погълна и нежността отново напусна ръцете на Рийд. Крехка и палава допреди минути, Мади сякаш обезумя. Усилваше темпото до границата на задръжките.

Музиката продължаваше да звучи. Отвън долиташе вой на клаксони, който прииждаше заедно с летния зной. А тук в стаята всичко друго бе загубило значение, оставаше само потребността един от друг, магията на онова, което се раждаше помежду им. Безумието отново ги погълна, нажежи телата им до крайност, избухна в пламъци.

Безпаметното желание бавно взе да затихва, но те не се отделяха един от друг, сякаш всеки познаваше вече по-добре тялото на другия, отколкото своето собствено. Отмаляла. Мади сведе поглед към Рийд. Долавяше ударите на сърцето му през вихъра на собственото си замайване. Когато мъжът я погали по гърба, тя затвори очи, за да признае радостта от поражението си.

— О, Рийд, обичам те.

В първия момент, все още в плен на собствения си блян, тя не усети как се стегна тялото под нейното. Бе прекалено замаяна, за да почувства как изтръпнаха галещите я пръсти. Постепенно разсъдъкът ѝ се избистри. Задържа очите си затворени още миг с ясното съзнание, че прошепнатите думи вече не можеха да бъдат върнати обратно.

— Съжалявам — пое дълбоко дъх и го погледна. Изражението на Рийд напомняше внезапно пробуждане като от странен сън. Телата им бяха все още преплетени, ала мъжът вече се бе отдръпнал. — Не съжалявам, че го казах или че думите не изразяват чувствата ми, просто съжалявам, че ти не искаш да приемеш любовта ми.

Рийд се помъчи да убеди сам себе си, че чувството, надигнало се в гърдите му, е жалост, а не надежда.

— Виж, Мади, аз не вярвам в изтъркани фрази, колкото и добре да звучат. Нито пък имам нужда да ги чувам.

— Изтъркани фрази... — Мади тръсна глава, сякаш за да проясни мисълта си. — За теб това е изтъркана фраза, така ли?

— Че какво друго? — хвана я за раменете и я изправи пред себе си. — Мади, между нас наистина има нещо. Нека не го потуляваме под удобни, красиви лъжи.

Онова, което тя преглътна, не бе горчивина, а по-скоро болка, обида дори.

— Аз не лъжа, Рийд.

Нещо в гърдите му трепна, стопли го. Не можеше да го определи другояче, освен като нов прилив на надежда, преди да отрече съществуването му.

— Тогава значи си въобразяваш.

Когато проговори отново, гласът ѝ бе тих, някак неукрепнал.

— Значи не вярваш, че те обичам, така ли?

— Та това са просто думи — Рийд стана от леглото и посегна да облече халата си. — Любовта наистина съществува, зная това. Между баща и син, между майка и дъщеря, брат и сестра. Между мъжа и жената обаче то е съвсем друго: привличане, увлечение, дори лудост. Но тези чувства идват и си отиват, Мади.

— Ти не вярваш в това, което казваш.

— Зная, че е вярно — срязва я тъй неочаквано, че тя се сви уплашено. Той тутакси съжали за грубостта си, ала преглътна съжалението. — Хората се събират, защото искат нещо един от друг. И не се разделят, докато не решат, че им е потребно друго, което биха могли да вземат от друг човек. Когато са заедно, си обещават какво ли не, макар да нямат и най-малко намерение да изпълнят обещанията си, и казват неща, в които сами не вярват. Просто защото това се очаква от тях. Аз нищо не очаквам и на нищо не се надявам, Мади.

Почувствала хлад, Мади придърпа завивката. В този момент се стори на Рийд много млада, много уязвима.

— Досега на никои мъж не съм казвала, че го обичам. Но предполагам, това едва ли има значение.

А той не бе в състояние да ѝ обясни какво се криеше зад думите му.

— Не са ми нужни тези думи, Мади — обърна ѝ гръб и се приближи до прозореца. Защо ли трябваше да я нараня, запита се безгласно. И се помъчи да се убеди, че казва истината. — Не искам да чувам тези думи — повтори безрадостно, — защото сам не мога да ги изрека.

— Но защо? — твърдо решена да пропъди сълзите, Мади притисна очите си с юмруци. — Какво се е случило, каква е причината да забраниш на сърцето си да чувства? Какво те е накарало да изградиш толкова плътна броня срещу всяко посегателство срещу душата ти? Казах, че те обичам — неусетно бе повишила глас, защото допусна гневът да надвие болката. — И не се срамувам от думите си. Не съм ги изрекла, за да чуя някоя високопарна фраза в отговор. Това просто е самата истина. Съзираш лъжи там, където няма да ги намериш, Рийд — няма да избухвам, каза си наум и пое дълбоко дъх. Само че не бе свършила. По-точно казано, между тях не всичко бе свършено. — Нима ще ми кажеш, че нищо не си изпитал? Никакви чувства? Наистина ли вярваш, че тази нощ между нас не е имало друго, освен секс?

Когато се обърна, по лицето на Рийд нямаше следи от борба. Спорът се водеше вътре в душата му.

— Не мога да ти дам друго, Мади. От теб зависи дали ще приемеш това, което ти предлагам.

Пръстите ѝ конвулсивно се свиха, ала тя само поклати глава.

— Разбирам.

— Имам нужда да пийна кафе — Рийд излезе от стаята и Мади остана сама. Мъжът усещаше ръцете си да треперят. Защо имаше чувството, че току-що изречените думи са нечийи други мисли.

Какво му ставаше, за Бога? Рийд тръшна чайника върху котлона и се подпря с длани на плота. Когато бе чул признанието ѝ, някаква част от съществото му бе признала, че иска и очаква тези думи. Част от него дори бе повярвала.

Та той започваше да губи разсъдъка си. На това трябваше да се сложи край. Пред себе си имаше жив пример какво ще сполети мъжа, доверил се на някоя жена, посветил ѝ живота си. Рийд бе обещал пред себе си да не допусне подобна слабост. И Мади нямаше да промени решението му. Той нямаше да ѝ позволи.

Всъщност тя може би наистина вярваше, че го обича. Не след дълго сама щеше да се убеди, че се е излъгала. А дотогава просто и двамата трябваше да бъдат много предпазливи и да играят по правилата.

Чу как входната врата се отвори и веднага след това ключалката изщрака. Дълго време Рийд не помръдна, просто стоеше наред кухнята. Дори когато водата завря и започна да кипи, той не помръдна. Знаеше, че този път Мади наистина си бе отишла. А в гърдите си той чувстваше нелепа празнота.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Пет пари не давам, ако ще и неотложна операция да ти предстои. Ще дойдеш с нас и толкова!

Мади опъна дебелия чорап над коляното си.

— Не разбирам защо толкова се горещиш, Уонда.

— Няма какво да спорим, просто си отиваш у дома, обличаш си най-хубавата рокля и пристигаш на празненството.

— Току-що, струва ми се, ти обясних, че съм уморена и нямам настроение да се забавлявам.

— Аз пък казвам, че си сръдла.

— Моля? — присвила очи, Мади пхна крак в обувката си. Готова беше да се бие, ако потрябва, но да не отстъпи. — Аз никога не се сърдя.

Уонда се стовари на пейката до нея.

— Напротив, много те бива даже да се цупиш.

— Боя се, че прекаляваш. Казах ти вече, в ужасно настроение съм.

— Виж, ако не ти се говори за това какъв долен тип се е оказал твоят, не ти се бъркам.

— Той не е мой.

— Кой е тоя, дето не е?

Мади за малко да се поддаде на отчаянието.

— Нали за един и същ говорим. Той не ми е любовник. Аз изобщо си нямам любовник, а и не искам никой да ми се мотае в краката. Тъй че, когото и да имаш предвид, нямаш право да го наричаш „мой“.

— Ясно — Уонда внимателно огледа маникюра си и реши, че тъкмо този оттенък на червеното особено добре ѝ подхожда. — Кое то не пречи да е долен тип.

— Не съм казала... — по-добрата половина на характера ѝ надви и тя се поусмихна. — Да де, наистина е долен тип.

— Но мила, всички са такива. Въпросът е в друго. Господин Валънтайн организира толкова пищно празненство само за нас, така че звездата на постановката просто няма право да се заключи у дома си и да се цупи, топнала се във ваната.

— Не съм имала такова намерение — Мади вече връзваше сложния възел на обувката си. — Бях си наумила да се пъкна в леглото.

— Ако не дойдеш — отчаяно заплаши Уонда, — ще кажа на всички в трупата, че толкова си се главозамаяла, та вече не ни смяташ за достойна компания.

— Че кой ще ти повярва?

— Всички. Защото ти няма да бъдеш там.

Мади се надигна и взе да разресва разбърканата си коса.

— Хайде да ме оставиш на мира, а?

— Няма да стане. И знаеш ли защо? Защото харесвам муцунката ти.

Мади направи ужасена гримаса, но приятелката ѝ само леко се усмихна.

— Прекалено уморена съм, това е истината.

— Тия ги разправяй на старата ми шапка. Вече седмици наред репетираме заедно. И чудесно знам, че ти никога не се уморяваш.

Четката на Мади изтрака в мивката.

— Тази вечер обаче съм уморена.

— Тази вечер си наумила да се цупиш, това е.

— Не съм... — ами, точно така си е, поправи се наум. — Той ще бъде там — изгърси неволно. — Не мога... Просто няма да се справя, това е.

Възмущението на Уонда се стопи и на негово място остана само загриженост. И тя прегърна приятелката си през раменете.

— Зле ли се чувстваш?

— Отвратително — Мади притисна очите си със свити юмруци. — И много боли.

— Успя ли да си поплачеш?

— Не — Мади тръсна глава, сякаш да си възвърне самообладанието. — Не стига, че съм глупачка, ами и ревла на всичкото отгоре, това ли искаш?

— Глупаво би било да го таиш в себе си — Уонда я дръпна и двете отново седнаха на пейката. — Поплачи си и ще ти мине. Хайде

сега, сложи глава на рамото ми.

— Не предполагах, че толкова много ще боли — изхлипа Мади и сълзите потекоха.

— За това никой никога не е подготвен — Уонда я потупа нежно. — Ако знаехме колко боли, нямаше да се доближаваме до никой мъж на по-малко от километър разстояние. И все пак рискуваме, защото не успяваме да устоим.

— Глупости говориш.

— И то какви!

— Не си струва да плача за този — Мади изтри сълзите си.

— По принцип никой не си струва. Освен онзи единственият.

— Обичам го, Уонда.

— Завинаги ли? — попита Уонда, като се взря изпитателно в лицето ѝ.

— Да — бе простикият отговор. Този път остави сълзите да се стичат. — Само че той не ме обича. Дори не иска да се влюби. А преди си мислех, че случи ли се да го срещна, онзи единственият де, той в същия миг ще ме обикне и така ще бъде, докато единия от двамата ни умре. А според Рийд любовта въобще не съществува.

— Това си е негов проблем.

— О, не, проблемът е и мой, защото от толкова време се опитвам да му внуша, че може да ми вярва, и все не успявам — Мади въздъхна дълбоко. И реши, че няма да плаче повече. — Разбра ли сега защо не мога да дойда?

— Не говори така, по дяволите. Тъкмо това е причина да отидеш на всяка цена.

— Уонда...

— Виж, мила, ако си отидеш у вас и заровиш глава в пясъка, утре ще се чувстваш още по-скапана — когато продължи, непреклонните нотки в гласа ѝ накараха Мади послушно да се изпълне. — Как постъпваш, когато зрителите не реагират според очакванията, ами те зяпат като мумии?

— Прииска ми се да побягна към гримьорната.

— Да, но какво правиш?

Мади въздъхна и прокара ръце по мокрите си бузи.

— Оставам на сцената, докато ги спечеля.

— Това ще направиш и довечера. И ако аз поне малко познавам мъжете, той също ще предприеме нещо. Забелязах как те гледаше, когато заедно с баща си неочаквано се появи на репетицията. Хайде да вървим. Както знаем, всяка роля изисква подходящо облекло.

Мади се зае с подготовката за срещата си с Рийд със същото старание, както се приготвяше преди представление. Каза си, че добре знае репликите си, движението по сцената, а случи ли се да сбърка, ще прикрие грешката, преди някой друг да я е забелязал. Реши да облече рокля на тънки презрамки, която свободно се спускаше до талията, предизвикателно прилепваше по тялото, с цепка отстрани до средата на бедрото. Дори да претърпя провал, рече си, поне ще изглеждам страхотно.

Въпреки старателните приготовления, когато застана пред дома на Едуин Валънтайн, без малко да се завърти на пети и да побегне обратно към къщи.

За да не се разколебае, вирна брадичка и натисна звънеца. Беше готова да се изправи лице в лице срещу най-важния човек в живота си. Беше решила да се държи любезно, но хладно. Единственото, което не бе предвидила, бе възможността Рийд да ѝ отвори. Тя го зяпна изумена, недоумяваща как толкова много и различни чувства могат в миг да избухнат в душата ѝ.

Рийд от своя страна учудено изгледа стъклената топка на вратата, останала неразтрошена в желязната хватка на изтръпналите му пръсти.

— Здравей, Мади.

— Рийд — не пожела да се усмихне. Това просто ѝ бе невъзможно в момента. Е, поне нямаше да припадне в нозете му. — Надявам се, не съм първа.

— О, не. Всъщност баща ми те очаква с нетърпение.

— В такъв случай отивам право при него — в дъното на коридора прозвуча приветствен тромпет. — Предполагам, ще успея да открия къде са гостите — Мади го заобиколи, прели болката в сърцето ѝ да я е погълнала изцяло.

— Мади.

С усилие на волята тя се извърна и през рамо му хвърли невъзмутим поглед.

— Да?

— Искях просто да зная... как си.

— Много съм заета — звънецът отново пропя и тя вдигна вежди.

— Както изглежда, ти също си претрупан с работа. По-късно ще се видим — и тръгна напосоки по коридора, като яростно примигваше да пропъди сълзите.

Празненството бе в разгара си. Мади се потопи в общото веселие, отпусна се и реши, че тук сред толкова приятели може поне за кратки часове да забрави тревогите.

— Вече се мислих, че си се уплашила — подкачи я Уонда като се измъкна от кръга на музикантите и застана до нея.

— Е, излъгала си се. В рода О'Хърли досега страхливци не е имало.

— Предполагам, ще ти е от полза да узнаеш, че младият Валънтайн дебне край вратата вече повече от час.

— Тъй ли? — Мади понечи се обърне в указаната посока, но навреме се спря. — Е, няма значение. Дай да пийнем по нещо. Шампанско има ли?

— О, да. Старият господин Валънтайн бил голям сладур — Уонда грабна чаша пенливо вино от близкия поднос и я изпи на един дъх. — И никак не се превзема. Колкото и да е странно, държи се напълно естествено.

— Говориш, като че ли е поканил у дома си някоя екзотична менажерия.

— Гледай да не те чуе някой какви ги разправяш — очите на Уонда блеснаха, когато тя надзърна през рамото на приятелката си. — Ето го и милия Фил. Реших най-сетне да се оставя да ме убеди колко са сериозни намеренията му. Не непременно благопристойни — добави тя с усмивка. — Просто сериозни.

— Фил? — Заинтригувана, Мади стрелна с очи танцьора, който партнираше на Уонда в пиесата. — И ще успее ли?

— Знае ли човек, може би да, може би не — Уонда грабна следващата чаша шампанско. — Най-интересната част е, докато разплетеш загадката.

Мади съжали, че и при нея нещата не стоят така просто и се обърна към масата със закуски, където се бяха скупчили изгладнелите

й колеги. Яж, пий и се весели, каза си тя. Утре заминаваме за Филаделфия.

— Мади.

Преди да е решила какво да предпочете — пастет или майонеза — Едуин застана до нея.

— О, господин Валънтайн. Празненството е страхотно.

— Едуин — поправи я той, като целуна ръката ѝ, същински галантен кавалер от някоя викторианска драма. — Трябва да ме наричаш Едуин, ако наистина ще удържиш на обещанието си да танцуваш с мен.

— В такъв случай с удоволствие, Едуин — и като постави ръка на рамото му, тя го последва. — Говорих с мама и татко. В момента са в Ню Орлиънс, но ще бъдат на премиерата във Филаделфия. Надявах се, че и ти ще дойдеш.

— Не бих препуснал премиерата за нищо на света! Знаеш ли, Мади, тази постановка е най-хубавият подарък за мен, подарък, какъвто не съм си правил от години. Бях взел да си мисля, че е време да се оставя на старостта.

— Ама че нелепица!

— Ти си толкова млада, Мади. Прескочи ли шейсетте човек поспира да се огледа и си казва: „Е, време е да понамаля темпото“. Заслужих си го. Отсега нататък ще мързелувам и ще се наслаждавам на залеза.

— Залез, казваш — засмя се Мади. Отметна глава назад и му се усмихна лъчезарно. — Наистина не разбирам за кого говориш.

— Е, такава е приказката — когато възрастният кавалер ѝ се усмихна в отговор, Мади се запита защо синът му не е наследил неговите тъмни добри очи. — Едва след като се оттеглих, установих, че ми е нужно много повече от голфа в сряда. Изпитвах потребност да бъда сред млади хора, да усещам тяхната жизненост. Да ти призная, Рийд винаги ме е карал да се чувствам млад. Той е не само мой син, но и най-добрият ми приятел. Не бих могъл и да мечтая за по-добро разбирателство.

— Той много те обича.

Нещо в тона ѝ го накара да я погледне изпитателно.

— Да, истина е. Искях да му дам шанс да поеме семенния бизнес, без да му се мотая в краката, без да му преча. И той добре се

справи. Дори повече от добре — завърши с въздишка. — Рийд твърде всеотдайно работи за компанията. Което навярно е грешка.

— Той не мисли така.

— Сигурна ли си?

— Е във всеки случай, докато не се появи тая пиеса, не знаех с какво да си запълвам времето. А сега май ще имам занимание.

— Треската на Бродуей?

— Именно — странно, предварително бе знаел, че тя ще го разбере без много думи. Оставаше ме да се надява, че и към Рийд ще прояви същото разбиране. — Щом постановката се наложи ще тръгна на лов за друга пиеса. При това вече си имам и експерт, чието мнение мога да поискам, пък и съм сигурен, че няма да ме подведе.

Тя съзря изпитателния му поглед и бавно кимна.

— Ако се нагърбваш с ролята на ангел, Едуин, за мен ще бъде чест да се превърна в твой помощник.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Цял живот съм общувал с професионалисти от света на шоубизнеса, Мади и вълнението от тяхното приятелство с нищо не може да се сравни — потупа я нежно, приятелски. Хайде сега да ти намерим нещо вкусно за хапване.

Бегъл поглед към масата, отрупана с лакомства, я накара да въздъхне:

— Това се казва кавалер.

Музиката промени темпото и трима от трупата тутакси се впуснаха да танцуват. Скоро Фил придърпа и Уонда в оформилия се кръг. Възторжено аплодиращите зрители скоро се присъединиха.

— Хайде, Мади — подкани я Тери, като я хвана за ръката. — Няма да ги оставим да ни засенчат я.

— А защо да не ги оставим? — попита Мади и посегна към хапките с пастет.

— Ще ни пропадне доброто име. Помниш ли коронния ни номер от „Докосване“?

— Съвсем не ми е приятно да си го спомням.

— Защото пиесата беше скапана — ухили се Тери. — Но танците си ги биваше. Единствено ние получихме добри оценки от критиката, не помниш ли? Хайде, Мади, заради доброто старо време.

И отново я дръпна за ръката. Неспособна да устои на изкушението, Мади направи няколко пируета и двамата се озоваха в

красива поза сред вихъра от пощурели танцьори. Неколцината, които познаха стъпките, тутакси започнаха да ръкопляскаат.

Този бавен танц криеше много еротика, стига движенията да се изпълняват в добро темпо, без да се бърза, със съвършен контрол върху всяко мускулче. Мади тутакси си го припомни, сякаш не преди четири години, а същия следобед го бе репетирала. Все едно разтвори партитурата на нужната страница и тялото започна да изпълнява написаното.

Усети как Тери се приготвя да я повдигне и зае най-удобната поза. Усети опората на ръката му под кръста си и изви тяло назад, додето косата ѝ насмалко да опре в застлания с дебел килим под.

В следващия миг се озова в обятията му и прихна да се смее, опиянена от неочакваното вълнение на шеметния спомен.

— Критиката като че ли е имала право, Тери — изрече на пресекулки.

— Аз какво ти казах — партньорът ѝ приятелски я потупа по рамото и в скоро време ги наобиколиха и други желаещи да усетят музиката със сгорещените си тела.

Рийд я наблюдаваше от разстояние. Когато погледите им се срещнаха, Мади усети кожата ѝ да настръхва. Потисна съжалението и наранената гордост. Единствената ѝ мисъл бе как да избяга и затова внезапно се обърна и потърси уединение на близката тераса.

Въздухът бе тежък, спарен, сякаш бе някаква гъста лепкава маса, сгорещена от нагретите плочи на тротоара, издигнала се нагоре по силата на неотменен физически закон. Мади се опря на перилото и се остави топлината да я обгърне, сякаш можеше да се скрие в този облак. Вдъхна шума, трескавата суетня на града под нея. Тя познаваше потребностите, желанията си, ала не биваше да допуска съжалението. Изправи се с усилие на волята, готова за пореден път да почерпи от огромната вътрешна сила, която открай време захранваше цялото ѝ същество.

Нямаше да допусне да я налегне униние. За нищо на света!

Усети присъствието на Рийд още преди да е проговорил. Грешка е било, каза си, да си въобразявам, че мога да се скрия у дома. Колкото и да се убеждаваше в противното, това бе мъжът на мечтите ѝ, а тя нямаше навика да бяга от истината.

— Ако предпочиташ да си отида, трябва само да ми кажеш.

Това бе тъй привично за него, без колебание да изложи какви възможните решения. Мади, се извърна и си позволи да го погледне.

— Не, разбира се, че не.

Рийд пхна ръце в джобовете си.

— Към всички ли си така щедра, Мади, или за мен правиш изключение?

— Не зная. Никога не съм се замисляла.

Той направи крачка към перилата просто за да бъде по-близо до нея.

— Липсваше ми.

— Радвам се — насред небето, обсипано със звезди, грееше пълната луна. Нещо красиво, на което можеше да се уповава. — Бях решила, като дойда, да се държа много хладно, все едно сме обикновени познати. Боя се, че не успях да изпълня намерението си.

— Наблюдавах те как танцуваше с баща ми и знаеш ли какво си помислих? — когато тя поклати глава, той посегна към нея, все пак трябваше да я докосне, макар и само по косата. — С мен никога не си танцувала.

— Не си ме канил — рече Мади, като леко се извърна.

— Ето сега те каня — протегна ръце, но личеше, че отново оставя избора на нея. А тя откликна, без да се замисля дори. Направиха няколко стъпки, додето сенките им се сляха в една. — Миналата седмица, когато си тръгна, мислех, че това е правилното решение.

— Аз също.

— Нито ден не е изминал, без да мисля за теб. Нито ден не е изминал, без да те желая, Мади — той бавно я целуна. Почувства устните ѝ нежни, податливи за неговите както винаги. Тялото ѝ се притискаше към гърдите му, сякаш тя бе създадена да бъде единствено негова. Дълго потисканите копнежи заплашваха да се превърнат в познатото чувство на безпомощност, но той го пропъди.

— Искам да се върнеш при мен, Мади.

— И аз искам — тя го погали по страните. — Но не мога.

Рийд сграбчи китките ѝ.

— Но защо?

— Защото не мога да спазвам твоите условия, Рийд. Не мога да престана да те обичам, а ти за нищо на света няма да допуснеш

любовта да направлява живота ти.

— По дяволите, Мадри, искаш повече, отколкото изобщо мога да ти дам.

— Греша — тя пристъпи още по-близо, очите ѝ бяха блестящи, прями. — Не, Рийд, никога не бих поискала нещо, което не си в състояние да ми дадеш. Аз те обичам, толкова е просто. Ако се върна, непрекъснато ще ти повтарям тези думи. А ти непрекъснато ще ме отблъскваш.

— Искам да бъдеш част от живота ми — от отчаяние стисна ръцете ѝ до болка. — Нима това не е достатъчно?

— Сама не зная, Рийд. И аз искам да съм част от живота ти. И ти да бъдеш част от моя.

— Брак? Това ли искаш? Какво е бракът за теб, по дяволите!

— Готовността на двама души да свържат живота си, както и обещание да положат нужните усилия.

— В добро и лошо — и ето че се обърна към нея, ала лицето му оставаше в сянка и тя не можеше да съди за настроението му само по тона на гласа. — Колко от тях успяват?

— Предполагам, успяват само онези, които много се стараят, само онези, за които няма нищо по-важно от любовта и разбирателството.

— Мнозина от тях не успяват, уверявам те. Един документ, едно обещание нищо не решава. Договорът скрепен в църквата или в общината лесно може да бъде нищожен, макар десетки пъти преди това да е бил нарушаван.

Нещо в сърцето ѝ се скъса, когато проумя болката, която се криеше зад думите му.

— Не можеш да обобщаваш по този начин, Рийд.

— Ти колко щастливи брака можеш да изброиш? По-точно, колко от тях издържат на всички изпитания? Да не говорим, че щастието в любовта е нещо непостижимо.

— Но това е нелепо, Рийд. Аз...

— Дори един не можеш да ми посочиш, нали?

— Мога, разбира се. Моите съседни от първия етаж, семейство Джинели например.

— Онези, дето по цял ден се карат.

— На тях просто им харесва да си крещят един на друг. И това ги прави много щастливи — Мади усети, че сама е повишила тон и това още повече я разгневи. — По дяволите, ти не спориш, само ме предизвикваш. А какво ще кажеш за Ози и Хариет?

— Остави, Мади.

— О, не, щом сме стигнали дотук, няма връщане назад — тя сложи ръце на кръста си и прониза мъжа с гневен поглед. — Джими Стюарт е бил женен сто години за една и съща жена. После... Ами да, кралица Елизабет и принц Филип толкова време не казаха нито думичка един против друг. Собствените ми родители, за Бога! Дори не помнят откога са заедно. Сестрата на баба ми, леля Джо преживя петдесет и пет години в брачен съюз...

— Виждам, че добре си се подготвила — в този момент той излезе от сянката и онова, което Мади съзря в очите му, напомняше цинизъм. — Все пак много по-лесно би изброила семействата, които рано или късно са се разпаднали.

— Добре, така да е. Но човек не се отказва да опита само защото други преди него са претърпели провал. Пък и аз не съм искала да се ожениш за мен, исках просто да не потискаш чувствата си.

Рийд успя да я спре, преди да е побягнала навътре в къщата.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Че не искаш брак?

— На този въпрос отговор няма да получиш Рийд.

— Брак не мога да ти обещаю. Ти ме изпълваш с възхищение, и като жена, и като актриса. И много силно ме привличаш. Имам нужда от теб, Мади.

— Това са важни неща, Рийд, но с времето мога отминат. Ако не бях се влюбила в теб и така щяхме да бъдем щастливи. Само че аз повече така не мога — обърна се и отново сграбчи перилото, като да бе спасително въже. — А сега, моля те, върви си.

Не му беше лесно да се бори с нея, когато не бе в мир със себе си. Спорът се обезсмисляше, доводите не следваха никаква логика. И понеже засега не виждаше изход, Рийд просто се примири да отстъпи.

— Връзката помежду ни още не е прекъсната. Независимо че може би и двамата го желаем.

— Може и да си прав — Мади рязко пое дъх. — Чуй сега какво ще ти кажа. За последен път се унижавам пред теб. Надявам се да го разбереш. А сега си върви и ме остави на мира.

В мига, когато направи първата крачка, тя здраво стисна очи. Не биваше да допуска сълзите. Щом се съвземе, ще влезе при другите, ще скалпи някакво извинение и ще си тръгне. Кое то нямаше да бъде бягство, просто примирение с реалността.

— Мади.

Когато се обърна, пред нея стоеше Едуин. Дори бегъл поглед бе достатъчен, за да разбере колко е излишно да се преструва.

— Съжалявам, Мади. Неволно дочух част от разговора с Рийд. Имаш пълно право ми се сърдиш. И все пак Рийд е мой син и аз го обичам.

— Не се сърдя — и наистина в момента сякаш не бе способна да усеща каквото и да било. — Просто трябва да си вървя.

— Ще те изпратя.

— Недей, не бива да оставяш гостите. Ще взема такси.

— Едва ли ще усетят отсъствието ми — Едуин и предложи ръката си. — Искам да те изпратя, Мади. Пък и да ти разкажа една история, която трябва да чуеш на всяка цена.

В колата размениха само няколко незначителни забележки. Едуин сякаш бе потънал в собствените си мисли. А Мади бе изгубила способността да води интересен, забавен разговор. Когато тръгнаха по стълбите към апартамента ѝ, Едуин я упрекна заради липсата на охранителна система.

— С всяка нова поява на сцената ставаш все по-известна, Мади. И това има своята цена.

Тя огледа притъмнялото фоайе и бръкна в чантата си да открие ключовете. Тук никога не се беше страхувала и все пак подсъзнателно усещаше, че щастливите дни във веселия свят на актьорите скитници бяха към края си.

— Ще приготвя чай — без повече приказки остави Едуин сам да се ориентира в претрупаната всекидневна.

— Обстановката ти подхожда, Мади — рече гостът след време. — Приветлива, ведра, отморяваща. — Неоновият надпис предизвика усмивката му. — А сега ще те притесня, като ти кажа колко много се възхищавам от онова, което си успяла да постигнеш в живота си.

— Не ме притесняваш. Приятно ми е да го чуя.

— Талантът невинаги е достатъчно условие. Зная го от опит. Наблюдавал съм как мнозина талантили хора потъват в забрава просто защото не им е достигала сила или самочувствие, за да се издигнат до върха. Кое то ти вече си постигнала, макар че не го съзнаваш.

— Наистина нямам чувството, че съм се изкачила на върха — с едно движение Мадри разчисти масата и остави подноса. — И все пак съм щастлива с това, което имам.

— Тъкмо това е най-хубавото, Мадри. Ти си доволна от онова, с което се занимаваш. Доволна си и от себе си — той пое чашата и постави ръка върху пръстите на младата жена. — Рийд има нужда от теб.

— В известен смисъл това може би е вярно — Мадри неволно отстъпи назад, раната все още бе отворена — Но открих, че на мен ми е нужно много повече.

— На него също мила. Просто той е прекалено упорит или прекалено уплашен, за да го признае.

— Не разбирам защо го е страх. Не разбирам и защо се държи така — и неволно изруга. — Извинявай.

— Не е нужно да се извиняваш. Мисля, че го разбирам, Мадри. Разказвал ли ти е за майка си?

— Не. От самото начало това бе забранена тема.

— Мисля, че имаш право да знаеш истината — Едуин въздъхна, отпи от чая си. Колкото и да бе болезнено, знаеше, че ще трябва да разрови старите спомени. — Ако не бях сигурен, че наистина го обичаш, а и че ти си най-подходящата жена за него, никога не бих ти разказал тази история.

— Едуин, не бих искала да ми казваш каквото и да било, ако това няма да се понрави на Рийд.

— Ще ти разкажа просто защото разбирам колко си загрижена за него — Едуин остави чашата си и се наклони напред. Нещо подсказа на Мадри, че отгук нататък връщане няма. — Майката на Рийд бе невероятна жена. И все още прави поразително впечатление, сигурен съм в това, макар да не съм я виждал много-много години.

— Ами Рийд?

— Не, той отказва да се срещне с нея.

— Отказва да се срещне със собствената си майка? Но как е възможно?

— Ако се опитам да обясня, може би ще разбереш.

Гласът му издаваше умора, умора от годините непосилни грижи, и това накара Мади да го обикне още по-силно.

— Когато се ожених за Илейн и двамата бяхме много млади. Разполагах с известна сума пари на семейството, а тя беше певица, работеше по клубовете и се мъчеше да си пробие път. Разбираш ли?

— О, да, естествено.

Имаше талант, не изключителен, по при подходящо направляване на кариерата ѝ би могла да си осигури сносно съществуване. Реших да ѝ помогна, да бъде неин агент. После реших да се оженим. Колкото и да ми е неприятно да го призная, стъпките наистина бяха предварително изчислени. Просто бях свикнал да получавам онова, което искам. Година-две нещата вървяха криво-ляво. Тя ми беше благодарна за онова, което правех за кариерата ѝ. А аз бях благодарен, че имам толкова красива съпруга. Обичах я и работех много, работех за нейния успех, защото това бе съкровено ѝ желание. Междувременно и някак неусетно нещата започнаха да се променят. Илейн започна да става нетърпелива.

Едуин се облегна назад, отпи от чая си и огледа апартамента. Беше дал на съпругата си всичко, на което бе способен, но така и не бе успял да я направи щастлива.

— Беше много млада — продължи след минута, макар да съзнаваше, че това едва ли може да послужи за оправдание. — Искаше да получава по-високи хонорари, беше ѝ неприятно, че я съветвам как да се облича, какви прически да избира. Започна да си въобразява, че ѝ преча, че я използвам, за да градя собствена кариера.

— Тя просто не те е разбирала.

Едуин се усмихна. Рядко му се случваше да получи от някого тъй безрезервна подкрепа.

— Може би имаш право. Всъщност навярно и аз не съм я разбирал достатъчно. Бракът ни беше пред разпадане. Почти се бях примирил, че край скоро ще настъпи, когато тя ми каза, че е бременна. Ти си съвременна жена, Мади. Мисля, че ще разбереш, като ти призная, че колкото и да исках да имаме деца, Илейн беше против.

Мади смутено погледна чашата си.

— Мъчно ми е само за онези, които, независимо от причината, не са пожелали да родят детето си.

Тъкмо отговора, който очакваше. Едуин затвори очи. Тя наистина заслужаваше да чуе истината докрай.

— Илейн отчаяно се стремеше към успеха. Даде живот на Рийд, струва ми се, защото се страхуваше да постъпи другояче. Бях ѝ осигурил договор да запише плоча. Не беше кой знае какво, но все пак договор и решението ѝ да остане при мен и да роди детето беше продиктувано отново от желанието да направи кариера.

— Ти си продължавал да я обичаш.

— Не смятам, че в сърцето ми все още имаше място за нея. Пък и имаме Рийд. Когато се роди, чувствах, че съм получил най-големия дар в живота си. Син: Син, който да ме обича, да приеме любовта, която можех да му дам. Беше прекрасно дете. Животът ми се промени от деня, в който Рийд се роди. Искях да му дам всичко. Целият ми живот придоби смисъл, какъвто не бях и подозирал, че може да съществува. Можех да загубя клиент, можех да загубя и важен договор, но синът ми щеше винаги да е до мен.

— Семейството винаги осигурява здрава почва под краката ни.

— Да, наистина. Преди да продължа, искам да те уверя, че Рийд никога не ме е разочаровал. Той винаги ми е носил само радост. И никога не съм гледал на него като на изпълнен дълг или тежко задължение.

— Не е необходимо да ми го казваш, мога и сама да преценя.

Едуин разтри слепоочията си и продължи своя разказ:

— Когато Рийд беше на пет години, претърпях злополука. В болницата ми направиха всевъзможни изследвания — в тона му настъпи рязка промяна. Мади неволно застана нащрек. — И едно от тези изследвания показва, че съм стерилен.

— Не разбирам — промълви Мади и сплете овлажнелите си от пот пръсти.

— Не съм могъл да имам собствени деца — мъжът я гледаше прямо напрегнато. — Дори преди злополуката.

— Рийд... — с тази единствена дума тя задаваше всички неизречени въпроси.

— Оказа се, че не съм истинският му баща. Не мога да ти опиша какъв удар бе това за мен.

— О, Едуин — Мади коленичи в краката му.

— Поисках обяснение от Илейн. Тя дори не се опита да излъже. По това време, струва ми се, и беше омръзнало да ме лъже. С брака ни беше свършено, а и тя се бе убедила, че никога няма да стане звезда. Другият мъж в живота ѝ я беше напуснал веднага щом се разчуло, че е бременна — Едуин въздъхна тежко. — Това трябва да е било голям удар за нея. Знаела е, че няма да задавам въпроси, а просто ще приема детето като свое. На всичко отгоре е знаела, вътре в себе си винаги е знаела, че не би успяла да се измъкне от евтините клубове без моя помощ. Затова бе останала при мен.

— Трябва да е била нещастна.

— Не е лесно да се удовлетвориш с онова, което имаш. Илейн не мислеше за нищо друго, освен за кариерата си. И нищо не би я спряло, ако смяташе, че разполага с друга възможност. Когато ме изписаха от болницата, тя си бе отишла. Съседката бе поела да се грижи за Рийд — Едуин въздъхна дълбоко. Макар всичко това да бе отдавна минало, болката все още се усещаше. — Преди да си тръгне, Илейн му беше казала истината, Мади.

— О, Господи! — Мади склони глава на коленете му и избухна в сълзи. — Горкото малко момче.

— Аз също в известен смисъл го предадох — Едуин я погали по косата. Не беше си и представял, че ще се почувства така пречистен, като сподели тъй дълго потисканата болка. — Имах нужда да прекарам известно време далеч от града, затова просто дадох пари на съседката и заминах. Близко месец не се прибрах, просто пътувах и оттук-оттам събирах пари, за да основа „Валънтайн Рекърдс“ Макар че докато не се запознах с родителите ти, май дори не мислех за връщане. И досега не съм си простил това...

— Чувствал си се наранен, предаден...

— Рийд беше съсипан. Не бях помислил, че може да го приеме толкова тежко. Бях се впуснал в осъществяването на налудничавата си идея, като предварително се бях опитал да забравя всичко, което ми напомняше миналото. Тогава срещнах родителите ти. И за една нощ сякаш проумях какво означава да имаш семейство.

Мади избърса рукналите сълзи и вдигна очи.

— И тогава си спал на канапето в тяхната стая в хотела.

— Те ме приютиха в стаята си, а аз с удоволствие се радвах на любовта им един към друг и към децата. Все едно някой бе дръпнал завесата пред очите ми, за да зърна какъв е истинският живот, кое е най-важно в него. Ужасно се разстроих от равносметката, която си направих. Баща ти ме отведе на бара и аз му разказах всичко. Господ знае защо го направих.

— С татко лесно се разговаря.

— Изслуша ме, без да ме прекъсва, изрази съчувствие, но не получих състраданието, което смятах, че ми се полага — дори след толкова години споменът бе съвсем жив в съзнанието на Едуин и това го накара да се усмихне. — Хвана чашата с уиски, изпи я на един дъх, здравата ме удари по рамото и ми каза, че трябва да мисля за сина си и затова най-добре било да се прибера при него. Никога няма да забравя какво направи за мен. Как простичко се изрази, но това бе самата истина.

— Ами Рийд? — попита Мади, стиснала здраво ръцете му.

— Е, той вече беше мой син и аз за нищо на света не бих се отказал от него. Бях постъпил като истински глупак. Дълго не можах да си простя, че съм го изоставил.

— Не си го изоставил — кротко рече Мади. — А мисля, че не си го и забравил.

— Не, не съм — Едуин усещаше колко сила се таи в нежните ръце, който държаха неговите. В сърцето си не бях го забравил. Качих се в колата и се върнах. Заварих го да си играе самичък на двора. Малко момче не беше навършил шест, а ме погледна с очите на възрастен. Така и не успях да изтрия от паметта си този миг, когато осъзнах какво сме му причинили с майка му.

— Нямах основания да се обвиняваш, Едуин. Та аз ви видях заедно. Нямах и най-малко основание да се обвиваш.

— Направих всичко, което бе по силите ми, за да поправам стореното, да заживеем отново като нормално семейство. Всъщност мислех, че за кратко време съм го накарал да забрави онова, което Илейн му причини. Макар че Рийд никога не го забрави. Все още носи горчивината в сърцето си. Мади, болката, която съзрях в очите му, когато беше петгодишен.

— Това, което ми разказа, ми помага да разбера много неща — Мади въздъхна дълбоко и се поизправи. — Но, Едуин, аз не зная как

мога да му помогна.

— Ти го обичаш, нали?

— Да, Едуин, обичам го.

— Ти вече му помагаш, макар сама да не си даваш сметка. За първи път му се случва да срещне човек, на когото се доверява, макар и мъничко. Не го лишавай от тази опора.

— Но той не иска нищо от мен.

— Напротив, просто още не го съзнава. Скоро ще ти повярва, това е неизбежно. Просто не го изоставяй.

— Сигурен ли си, че аз съм човекът, от когото той се нуждае?

— Той е мой син, Мади. Да, сигурен съм.

Не беше заспал. Колкото и да се мъчеше, сънят не идваше. Рийд бе пропъдил хрумването да потърси забрава в бутилка уиски, просто реши, че мрачните мисли ще му бъдат по-добра компания.

Беше я загубил. Никой от тях не бе в състояние да приеме другия такъв, какъвто е, и това бе станало причина да я загуби. О, тя щеше да е по-щастлива далеч от него. Поне това бе сигурно. Беше сигурен и в друго срещата с нея бе най-щастливото му преживяване.

Беше я наранил, както бе предвидил от самото начало, но нима не бе странно, че и той изпиташе не по-малка болка?

Утре ще замине, повтори си за пореден път. И най-добре беше да я забрави, да остави баща си оттук нататък да се грижи за постановката, за албума, ако се стигне до запис. Щеше да се откъсне напълно от суетнята около премиерата и да пречисти душата си от спомените, свързани с Мади О'Хърли.

Изправи се, понечи да тръгне към прозореца, но припомни колко силно бе привлечена Мади от гледката навън. Изруга и се върна на мястото си.

Почукването на вратата го стресна. Не му се случваше често да приема гости в един сутринта. На всичко отгоре не искаше да вижда когото и да било, затова реши, че няма да отвори. Ала натрапникът се оказа упорит. Вбесен до крайност. Рийд със замах отвори вратата, готов да се нахвърли гневно върху неканения гост.

— Здравсти. — Пред него стоеше Мади, праметнала през рамо добре познатия сак, пхнала ръце дълбоко в джобовете на джинсовата

си пола.

— Мади...

— Бях наблизил — започна тя, сетне сякаш промени решението си, мина покрай мъжа и влезе в апартамента. — И реших да се отбия. Не съм те събудила, предполагам.

— О, не, аз тъкмо...

— Добре тогава. Защото аз ужасно се дразня, ако някой ме събуди. Ще предложиш ли нещо за пиене, Рийд?

— Искам да знам какво правиш тук.

— Нали ти казах, бях наблизил.

Рийд приближи до нея, хвана я за раменете и се взря в лицето ѝ.

— Какво правиш тук?

Мади предизвикателно отметна глава.

— Просто не устоях. Затова съм тук.

Рийд неволно я погали по бузата, сетне разума надделя и той отдръпна ръка.

— Но, Мади, само преди няколко часа...

— Зная, наговорих ти куп неща. И не те излъгах. Обичам те Рийд. Искам да се ожениш за мен. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Ще ни бъде хубаво заедно, струва ми се. Но докато се решиш, няма да те насилвам, обещавам ти.

— Допускаш голяма грешка, Мади.

— Ти пак ли за мен мислиш, Рийд? Ако се оженим, може би, просто може би по-добре ще се грижиш за мен. А сега-засега сама ще взимам решенията за себе си. Наистина бих изпила нещо. Да имаш диетичен сок?

— Не.

— Добре тогава, може и уиски. Колкото и да ти е неприятно, възпитанието изисква да предложиш поне нещо за пиене на гостите си.

— Аз наистина имам нужда от теб, Мади — произнесе той с въздишка.

— Зная — тя поднесе устните си за целувка. — Отдавна го знам всъщност. Радвам се, че и ти си го разбрал.

— Ако можех да ти дам онова, което искаш...

— Достатъчно дълго говорихме за това, Рийд. Не забравяй, че утре заминавам за Филадельфия. Затова не искам повече да спорим, не и тази нощ.

— Добре тогава, ще донеса нещо за пиене.

Отиде до барчето и избра кристална гарафа.

— Знаеш ли, Рийд, все още изпитвам някакво странно чувство, когато се разсъбличам на сцената.

Той не устоя и избухна в смях. Мади имаше невероятната способност да го разсмива в най-невероятни моменти.

— Не зная дали ме разбираш правилно. Във финалната сцена съм по бикини, все едно съм на плажа, но странното усещане идва от онова, което правя. След няколко дни ще се разсъбличам пред стотици хора. Кое означава, че твърде малко време ми остава за репетиции.

Когато се обърна, тя му се усмихваше, като бавно разкопчаваше блузата си.

— Мислех си, дали пък няма да чуя твоето непредубедено мнение за... изпълнението си. В известен стриптийзът е изкуство... Танц, които не само възбужда, но и дава храна на въображението — в следващия миг игриво му обърна гръб, както не преставаше да гледа през рамо. Остави блузата сама да падне от раменете ѝ. — Какво ще кажеш? — попита плахо.

— Мисля, че се справяш чудесно. Поне засега.

— Просто искам да бъда сигурна, че представям достатъчно реалистичен образ — разхлаби коланчето на полата си и я остави да падне в краката ѝ. При което побърза да остави чашата си, за да не я счупи.

— Не ми се вярва това да е част от ролята на Мери.

— Значи не си гледал внимателно — и тя прокара ръка по тялото си. — Не е в неин стил наистина. Но смяташ ли, че ще се хареса на публиката?

— Просто си мисля, че ако направиш това на сцената ще те удуша.

— Не бива да забравяш, че вдигне ли се завесата, аз вече не съм аз, превръщам се в Мери. И ще се постарая тази постановка да се превърне в истински хит. Заради теб, Рийд — хвърли му единия си чорап, сетне посегна да свали другия. — Жалко наистина, че нямам по-пищни форми.

— О, това не бива да те притеснява.

— Така ли мислиш? — и тя започна да разкопчава дантеления корсаж. — Не искам да ти досаждам, Рийд, но още не съм получила

обещаното питие.

— Извинявай — и той ѝ поднесе чашата.

— Пия за татко — рече Мади.

— Моля?

— Не е нужно да знаеш причината — тя отново му се усмихна като изля уискито в гърлото си. Течността я попари като глътка гореща лава. — Какво ще кажеш за постановката от това, което си видял дотук? Струва ли си да похарчиш пари за билет.

Желанието на Рийд бе прояви нежност, да ѝ покаже колко много означава за него връщането ѝ в този момент. Колкото и благороден да бе поривът му, ръцете, които се заровиха в косите ѝ бяха жадни, напрегнати, неподвластни на разума.

— Нямах представа колко болезнено усещах отсъствието ти, Мади.

— Покажи ми.

Сякаш от отчаяние той я притегли към себе си. Вкусът на уискито върху устните ѝ пропъди и последните остатъци самообладание. Тя обви врата му с ръце, приветствайки пламналата страст. За пръв път усещаше как той се отърсва от задръжките. И нейното сърце заби ускорено, за да посрещне заливащата я вълна шеметна страст. С трескави пръсти разкъса халата му, нетърпелива да усети допира на това прекрасно мускулесто тяло, създадено сякаш само и единствено за нея.

Усети мекотата на килима под себе си. Чу името си, прошепнато, повторено като заклинание.

Никога преди не бяха се втурвали в страстния вихър тъй трескаво, отчаяно дори, сякаш със затворени очи пропадаха в бездна от удоволствие. Любов и страст се сляха в едно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— По-добре да бяхме тръгнали пеша.

— Но къде пропадна жаждата ти за приключения? — засмя се Мадри, като дръпна крак от газта.

— Загубих я още когато пропаднахме в канавката — оплака се Уонда.

— Я по-добре гледай да не пропуснем някоя историческа забележителност.

— Не мога. Получавам морска болест от тия сгради, дето непрекъснато ми подскачат пред очите.

— Не е от сградите, мила, от колата е.

— Не съм аз виновна, че избра тая раздрънкана кутийка.

— Хайде, не се сърди. Нали знаеш, че в Ню Йорк не ми остава време да усъвършенствам шофьорските си умения. Това там не е ли Индипендънс Хол?

— Мен ако питаш, най-добре с да гледаш пред себе си, ако изобщо искаш да се върнеш в Ню Йорк.

Забелязала светофара в последния момент, Мадри рязко удари спирачки.

— Господи, колко обичам да шофирам!

— Други си падат по скачането с парашут — промърмори Уонда.

— Бих си купила някое малко автомобилче... всъщност с колко време разполагаме?

— Цели петнайсет минути за силни усещания — щом потеглиха отново, Уонда сграбчи страничната облегалка. — Май трябваше да те питам още преди да се кача, кога последен път си сядала зад волана?

— О, не си спомням. Трябва да е било преди година, може би две. Предлагам ти след репетицията да обиколим онези магазинчета по Саут Уест.

— Стига да оцелеем — продължи да се нацупи се цупи Уонда, като продължаваше да натиска въображаемата спирачка в краката си всеки път, когато се разминаваха на косъм с някоя лимузина. — Знаеш

ли, в очите на нещастните пешеходци ти сигурно си най-щастливият човек на земята. Но който те познава отблизо, веднага ще разбере колко бързо ще ти се разпадне усмивчицата, ако не се стегнеш и то бързо.

Мади изобщо не се опита да избегне поредната дупка в настилката и колата отново подскочи.

— Толкова ли ми личи?

— Нали ти казах, само за тези, които те познават. Ще ми обясниш ли най-сетне какво става с теб и Прекрасния принц?

— Всичко по реда си — въздъхна Мади. — Поне разбрах, че той си има причина за налудничавото поведение.

— Което означава, че твоите чувства остават непроменени, така ли?

— Мисля, че да. Знаеш ли, никога не съм вярвала на хора, които разправят, че животът бил сложно нещо. Не ми отговаряй ако смяташ, че въпросът е прекалено личен — поде замислено, додето получи знак от Уонда да продължи. — Зная, че си била омъжена. Когато произнасяше брачната клетва, смяташе ли, че ще бъдете заедно до края на живата си?

— И да, и не.

— Искам да кажа... Ако сега се влюбиш, би ли се омъжила?

— Пак ли? — Уонда без малко да се разсмее, но навреме се овладя. — Ако срещна мъж, който наистина ми харесва, може и да го направя. Но преди това хубавичко ще обмисля нещата. Не, май и това не е съвсем вярно. Влюбя ли се, ще се предам със затворени очи, това е истината.

— Но защо?

— Защото никога не можеш да бъдеш сигурна, че ще си щастлива. Реша ли, че съдбата ми е отредила повторна възможност, ще я приема. Също като на лотария. Не ти ли се струва, че подминахме завоя?

— Завой ли? О, по дяволите! — мърморейки, Мади даде на заден ход. — Знаех си, че ще закъснеем.

— По-добре да закъснеем, отколкото да отидеш на репетиция в това състояние. Няма ли най-сетне да избиеш от главата си натрапчивите мисли?

— Просто се надявах, че ще дойде. Знаех, че не може да пристигне с трупата и да прекара цялата седмица тук, но останах с впечатлението, че поне за премиерата ще дойде.

— И още не се е появил?

— Случило се е нещо непредвидено. Не ми обясни точно какво, възникнал някакъв проблем, объркали списъка на спонсорите или нещо такова.

— Всички си имаме проблеми в работата.

— Е, да — с ловка маневра, която спечели възхищението на Уонда, Мадри успя да вкара колата в единственото свободно място на паркинга срещу театъра. — Най-добре ще е да не мисля за друго, освен за ролята си. В края на краищата остават две репетиции до премиерата.

— Не ми напомняй — Уонда сложи ръка на корема си. — Имам чувството, че ще се пръсна от нерви.

— Няма от какво да се притесняваш, ролята ти се получава чудесно — Мадри излезе от колата и тръшна вратата. В края на пресечката съзря цветарски магазин и си обеща да си купи най-красивия букет веднага след премиерата. — И двете ще бъдем страхотни, усещам го ето тук! — и се бодна с пръст в слънчевия сплит.

— Дано предчувствието не те лъже. Последният мюзикъл, в който участвах, издържа само две представления. Доста време се колебах дали да не си пхна главата в електрическата фурна.

— Знаеш ли... — Мадри спря пред входа за сцената и се ухили. — Ако се провалим, ще ти позволя да използваш моята. Тя работи на газ.

— Голяма приятелка си, няма що!

Уонда я проследи с поглед как побягна нагоре по стълбите към някаква групичка веселяци.

— Но вие сте тук! Всички сте дошли!

— Че как иначе! — Франк О'Хърли грабна дъщеря си и я завъртя във въздуха, сякаш бе малко момиченце.

— Всички до един!

Щом краката ѝ докоснаха пода, Мадри прегърна майка си, толкова силно, сякаш се канеше да ѝ строши ребрата.

— Изглеждаш превъзходно!

— Ти също — отвърна Моли. — И закъсняваш за репетиция, както обикновено.

— Изпуснах пресечката и докато обърна... О, Аби! — и тя прегърна сестра си. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш!

— Фермата няма да избяга. Не се случва всеки ден сестра ми да има премиера — въпреки радостта някаква тревога помрачи погледа на Аби. Тя познаваше сестра си по-добре от себе си дори и се досети, че напрежението на Мади съвсем не се дължи на сценична треска.

— Дилън, благодаря ти, че я доведе — Мади протегна ръка на зет си.

— Май беше точно обратното — засмя се той и я целуна по бузата.

В следващия миг край нея заподскачаха и синовете на Аби.

— Ето ни и нас.

— Оттук заминаваме за Ню Йорк.

— Не мога да повярвам! — възкликна Мади — Вие да не би да сте Бен и Крис. Че аз ги познавам от ей такива малки момченца.

— Ние сме, ние сме! — пищеше Крис. — Вече сме големи.

— Това да не е някакъв номер? — с престорено недоумение попита Мади.

— Стига де — засия Бен.

Мади грабна децата в прегръдките си.

— Дойдохме със самолет! — заразправя Крис. — Аз бях до прозореца.

— Госпожице О'Хърли, викат ви в гардеробната.

— Тичам! — викна Мади, като пусна момчетата. — Къде сте отседнали? Да се обадя ли...

— Настанени сме в твоя хотел — обясни Моли.

— Хайде върви, после ще имаме достатъчно време да си поприказваме.

— Ще останете ли да видите репетицията?

— Че кой ще ни попречи! — намеси се Франк О'Хърли.

Когато отново чу името си, Мади тръгна с бързи стъпки по коридора, макар през две-три крачки да се обръщаше, сякаш да се увери, че семейството ѝ наистина е тук.

— Щом свършим, отиваме на празненство. Аз черпя! — провикна се и побягна.

Франк се изкиска и прегърна жена си.

— Да не си въобразява, че някой се кани да спори с нея. Хайде да вървим, ще седнем на първия ред.

— Господин Селби, сър — рече Хана с обичайната служебна усмивка и въведе посетителя в кабинета на шефа си.

— Благодаря ти, Хана. Не ме свързвай, ако обичаш — кафе и кифлички обаче не поръча. Улови неодобрителния поглед на секретарката към госта си, миг преди да се затвори вратата. — Заповядай, Селби.

— Твоят старец навярно си гордее с теб — Селби огледа кабинета, преди да се настани във фотьойла — Компанията ти процъфтява. Чух, че си подписал договор с онези от Вашингтон. Рискован ход.

Рийд повдигна вежди, но не отклони поглед. Имаше информация, че Селби пръв им бе предложил договор и затова се постара да включи в своето предложение по-изгодни условия.

— „Валънтайн Рекърдс“ не се бои да рискува.

— По-трудно ще убедиш радиостанциите да пуснат първите им записи. Всяка неизвестна група е обречена на провал, ако не й се осигури подходяща реклама — Селби извади тънка дълга пура, сетне взе да си играе със запалката. — Това е и причината за посещението ми. Мисля, че е разумно да поговорим преди заседанието на Асоциацията днес следобед.

Рийд не помръдна. Чакаше Селби да запали пурата си. Още щом бе научил, че основният му конкурент е поискал да го посети, беше разбрал, че той е изпаднал в паника. Американската асоциация на звукозаписните компании не провеждаше закрито заседание без специален повод. Публична тайна бе, че предстои да се гласува разследване на независимите продуценти. Някои от големите компании, включително и тази, ръководена от Галоуей, все още използваха независими продуценти въпреки опасността от скандал.

— Виж, Валънтайн — поде Селби, разбрал, че се налага да говори пръв. — Не сме от вчера в този бизнес. Знаем до какво се свеждат нещата. Време в ефир. Ако не се чуе по някоя от големите радиостанции и най-добрата плоча загива.

Поти се, невъзмутимо отбеляза Рийд. Какво ли би разкрило едно пълно разследване?

— Предложиш ли пари на радиото, все едно си купуваш куц кон. Рано или късно ще паднеш.

Селби издуха струйка дим и се поизправи.

— И двамата знаем как работи системата. Някоя и друга стотачка, предложена на програмния директор никому не вреди.

— Това включва ли заплахи, ако той не приеме?

— Глупости говориш — по слепоочията на посетителя вече бяха избили ситни капчици пот.

— Ако казваш истината, разследването не бива да те плаши. Просто всичко ще се изясни и готово, а временно „Валънтайн Рекърдс“ ще работи без помощта на така наречените независими.

— То е все едно да изхвърлиш бебето заедно с водата — отсече Селби и се изправи. — Водещите пращат резултатите от класациите на търговците. И най-съвършеният запис се нуждае от реклама. Такава е системата.

— Може би самата система се нуждае от преработка.

— И ти си тесногръд като баща си.

Слаба усмивка заигра по устните на Рийд.

— Благодаря ти — рече той.

— На теб ти е лесно, нали? Седиш си тук в луксозния кабинет и никога не си цапаш ръцете. Защото татенцето всичко ти е поднесъл на тепсия.

— Ако добре си отвориш очите — отбеляза Рийд, — ще забележиш, че ръцете на баща ми също са чисти. За „Валънтайн Рекърдс“ подкупът и машинациите са непознати методи.

— Не се изкарвай по светец от папата, Валънтайн.

— Тогава нека се изразя по-ясно. След не повече от час „Валънтайн Рекърдс“ ще гласува за пълно разследване.

— Нищо няма да постигнеш — Селби загаси пурата си с треперещи пръсти. На идване бе почти убеден, че ще постигне нужната уговорка, а сега съжаляваше, че изобщо опита. Разхлаби безупречния възел на връзката си. — И други компании имат интерес да предотвратят разследването. Някой наистина може да пострада, но не и аз. Преди десет години компанията ми бе изправена до стената, а днес е сред първите в бизнеса. И това постигнах сам, ясно ли ти е?

Просто отделих известно време, за да разуча как работи машинката. Когато пушилката утихне, аз отново ще бъда на върха, Валънтайн.

— Без съмнение — процеди Рийд, когато Селби напусна кабинета му. Такива хора никога не плащаха грешките си, знаеше го от опит. Пътят им бе осеян с изкупителни жертви. Ако целеше лично отмъщение, той самият би подел собствено разследване. Разполагаше с информация за един жестоко пребит диско водещ, отказал да включи в програмата си необявени албуми. Съпругата на някакъв програмен директор от Ню Джърси разполагаше със запис на заплахата по телефона. Ала да използва всичко това означаваше да измени на принципите си, което Рийд нямаше намерение да допусне.

Мъжът се изправи и провери съдържанието на куфарчето си. Той наистина бе поел в ръцете си вече утвърдена компания. Не беше участвал в създаването ѝ, в набирането на първите инвестиции. И не знаеше дали има право да вини хора, използвали всички законни или незаконни средства, за да се доберат до успеха. Предстоеше продължително тежко заседание на представители на компаниите от Асоциацията.

— Днес повече няма да се връщам, Хана.

— Желая ви успех, господин Валънтайн. Приех няколко обаждания, докато разговаряхте с господина.

— Нещо важно?

— Госпожица О'Хърли позвъни — секретарката примига невинно в очакване на реакцията му. Краткото колебание бе отговор на незададения ѝ въпрос.

— Ако се обади отново, кажи ѝ...

— Да, господин Валънтайн?

— Предай, че ще ѝ позвъня.

Момичето бе видимо разочаровано.

— Всъщност, господин Валънтайн...

— Да, кажи.

Беше доловила нетърпението му, но реши да прояви настойчивост.

— Питам се дали ще отидете на премиерата във Филаделфия, или предпочитате аз да изпратя цветя от ваше име.

Мисълта за обърканото изражение на Мади не му даваше мира вече дни наред. Какво ли изпитваше тя, знаеше ли от какво най-много

се нуждае в този живот? А смееше ли да зададе същите въпроси и на самия себе си?

— Баща ми ще бъде там. Дори ако не отида, компанията ще има свой представител.

— Разбирам — Хана кимна делово и започна прережда папките по бюрото си.

— За цветята сам ще се погрижа.

— Гледайте да не забравите — промълви Хана, като видя шефа си да крачи към стъклената врата.

Репетицията бе минала добре. Отпуснала се по корем напърно на леглото си. Мади си припомняше всяка сцена. Изиграваше я отново, откриваше едва забележими грешки.

Утре вечер. Утре вечер по това време всичко ще се реши, рече си и усети как пулсът ѝ се ускорява. След някакви си двайсет и четири часа тя щеше да бъде в гримьорната си. Претърколи се по гръб и впери поглед в тавана. За Бога, как ли щеше да преживее следващите двайсет и четири часа?

Не беше получила отговор на обаждането си. Наклони глава, така че да вижда телефона. Откакто пристигна, бяха говорили само няколко пъти и при всеки разговор тя бе оставала с чувството, че той иска да увеличи по някакъв начин разстоянието помежду им. И като че ли успяваше.

Професионалист като нея добре познаваше болката. Усещаше я, оглеждаше я от всички страни и измисляше начин да я преодолее. Главоболието се лекуваше по-трудно от разтегнато сухожилие, но тя успяваше и него да надмогне. Просто успехът изискваше жертви. А тя от малка се гордееше със способността си да преодолява препятствията.

Тук бе семейството ѝ. Мади стана от леглото и приближи до гардероба. Предстоеше ѝ да се преоблече и да заведе близките си на празника, който им бе обещала. Малко хора имат моя шанс, рече си, като свали трикото.

Край нея бяха хората, които неизменно я обичаха, подкрепяха я, обсипваха я с думи на възхита.

Кариерата ѝ бе във възход. Оттук нататък, дори да претърпи някой незначителен неуспех, никой не можеше да ѝ отнеме, онова, което вече имаше зад гърба си. Ако се наложи щеше започне от самото начало, защото знаеше какъв път трябва да измине, за да постигне мечтата си.

Мади О'Хърли нямаше нужда от мъж, който да запълни живота ѝ. Не очакваше рицар на бял кон да ѝ предложи любовта и закрилата си и да я отведе надалеч. Тя харесваше живота, който сама си бе избрала, а и своето място в него.

Ако Рийд напуснеше живота ѝ, тя би могла... О, тя щеше да бъде най-нещастното момиче в целия свят. Не, той не ѝ бе нужен като спасител или закрилник. Тя имаше нужда от любовта му.

Почукването на вратата я стресна. Още малко и щеше да се поддаде на отчаянието.

— Кой е?

— Аз съм, Аби.

Мади се втурна да отвори. На прага стоеше сестра ѝ в семпла елегантна бяла рокля.

— Ти вече си готова. А аз още не съм се облякла дори.

— Дойдох да поговорим, мила.

— Преди, да кажеш каквото и да било, нека ти се порадвам. Изглеждаш прекрасно. Може би заслугата е на Дилън, или на чистия въздух, но от доста време не съм те виждала толкова красива.

— Може да е от бременността.

— Моля?

— Разбрах тъкмо преди да тръгнем.

— О, Аби! Господи, това е чудесно! Още малко и ще се разплача.

— Ами нека поседнем тогава.

Мади взе да рови в джоба на халата си за кърпичка.

— Дилън как реагира?

— Беше направо зашеметен — Аби отметна русите си коси и пое ръцете на сестра си в своите — Ще съобщим новината по време на вечерята.

— И ще ми обещаеш да се грижиш повече за себе си. Никаква тежка работа, чуваш ли ме? Ако трябва ще си поговоря и с Дилън.

— Не е необходимо. Ако зависи от него, ще ме върже за леглото, докато бебето се роди. Но сега ще говорим за теб. Преди да си казала и

дума, искам да знаеш, че Шантел ми се обади. Според нея си изгубила ума си заради някакъв мъж.

— Така ли било? — прошепна Мади. — Изобщо не съм си изгубила ума по когото и да било. Това просто не е в мой етил.

— Кон е той? — попита Аби, като свали обувките си.

— Рийд Валънтайн.

— За „Валънтайн Рекърдс“ ли говорим?

— Да. Ти откъде знаеш?

— Гледам да съм в течение. А и преди време Дилън е работил с него върху някаква книга.

— Да. Рийд ми спомена.

— Е, и?

— И нищо. Срегнахме се случайно, аз се влюбих и постъпих като пълна глупачка — Мади се стараеше да запази безгрижния си тон и почти успя. — А сега си седя тук, гледам в телефона и чакам Рийд да се обади. Като влюбена до уши пубертетка.

— Доколкото си спомням, на шестнайсет години нямаш много възможности да се държиш като пубертетка.

— Той е добър човек, Аби. Държи се мило, нежно. Мога ли да ти разкажа всичко?

— Знаеш, че затова съм дошла.

Мади започна от самото начало, от първата им среща. Нищо не пропусна. Да сподели преживяванията си с Аби, бе все едно да повери изповедта на собствения си дневник.

— Разбираш ли — рече накрая. — Колкото и да го обичам, не мога да поправа миналото, не мога да променя онова, което му се е случило преди толкова години.

— Разбирам колко ти е мъчно — рече Аби. — Просто ще ти кажа, че ако човек обича много-много силно, той е способен да извърши чудеса. Дилън не искаше да се влюби в мен. Ако трябва да съм искрена, и аз не исках — Аби не изпитваше ни най-малко смущение, че доверява на сестра си тези съкровени спомени. — И двамата бяхме решили да не поемаме рискове, след като първия път не бяхме успели. Логично решение за интелигентни хора. Но любовта

има тази способност да заличава всичко, освен най-важните неща в живота.

— И аз все това си повтарям. Но той не ме е подвел, Аби. Още от самото начало ми даде да разбера, че не иска да се обвързва. Аз първа наруших уговорката, затова мога да се сърдя само на себе си.

— Звучи напълно логично. И все пак какво стана с твоя оптимизъм?

— Оставих го у дома.

— Крайно време е да прибегнеш до това твое незаменимо качество. Та ти не приличаш на себе си, каква е тая тъжна физиономия? И защо се цупиш, ако смея да попитам? От нас трите ти винаги първа тропваше с крак и отказваше да отстъпиш, докато не получиш това, което искаш.

— Този път е различно.

— Не виждам защо. Нима не знаеш колко пъти съм ти завиждала за доброто самочувствие. Винаги съм искала сама да притежавам това твое качество, да се отърся от страха и притеснението дали постъпвам правилно.

— О, Аби.

— Истина е и сега няма да допусна да ме разочароваш. Ако го обичаш, ако наистина го обичаш, дошло е време да тропнеш с крак и да настояваш, докато ти признае, че и той те обича.

— Но най-напред трябва да го почувства Аби.

— Според мен той отдавна го е усетил — Аби лекичко разтърси сестра си. — Нека се върнем към това, което току-що ми разказа, но сега ти ще ме слушаш. Този човек е луд по теб, просто не е и състояние да го признае нито пред себе си, нито пред теб.

Надеждата отново се пробуди в изстрадалото сърце на Мади.

— Опитвах се да повярвам в това.

— Не се опитвай. Аз направих най-лошия възможен избор, Мади. А сега съм толкова щастлива, сякаш сънувам. Не се предавай. И не смей да униваш. Проклетата да съм, ако те оставя да седиш тук и да чакаш да ти подхвърли трошичка внимание. Хайде, обличай се. Отиваме да празнуваме!

— Как само се разпореждаш — ухили се Мади и се втурна към гардероба. — Винаги ти е допадала ролята на шеф.

Рийд остави телефона да звъни. Отброи дванайсет сигнала и след това затвори. Наближаваше полунощ. Къде беше тя, за Бога? Защо не беше в леглото си, та нали трябва да си отпочине за утрешния ден. Единственото, което знаеше със сигурност, единственото, в което никога не се съмняваше, бе сериозността, с която тя се отнасяше към призванието си. Изгражданият с години професионализъм означаваше желязна дисциплина: поддържане на тялото винаги във форма, подходяща диета и всичко останало, което я правеше по-добра от другите. И в такъв случай как да си обясни отсъствието ѝ? Къде беше тя в този час?

Във Филаделфия, отговори си унило и отново взе да крачи между прозореца и вратата. Мадис се намираше на километри оттук, във Филаделфия, в своя собствен свят, сред свой приятели и колеги. Би могла да отиде където поиска. И той нямаше право да ѝ задава въпроси или да иска обяснение.

По дяволите, какво като нямам право, рече си Рийд и отново вдигна слушалката. От нейните уста бе чул думи за обич, за обвързване, за доверие. И ето че тъкмо тя сега не отговаряше на телефона.

Все още си спомняше колко разочарована бе, когато ѝ каза, че не е сигурен дали ще присъства на премиерата. Тогава му предстоеше заседанието на Асоциацията и той обмисляше възможните последствия, които вече бяха факт. Скандалът скоро щеше да избухне, щом се разчуеше решението да се даде ход на разследването. А скандалът в една или друга степен щеше да се отрази на всяка голяма или малка звукозаписна компания, на всеки повече или по-малко отговорен служител, дори на онези, които смятаха, че проблемът изобщо не ги засяга.

На сутринта сигурно го очакваха десетки обаждания, от репортери, от радиостанции, от консултантски фирми, от служителите във „Валънтайн Рекърдс“. Не можеше така безотговорно да зареже всичко, за да присъства на премиерата.

Не че това е обикновена премиера, рече си мислено, заслушан в сигнала от слушалката. Премиерата на Мадис. Не, неговата собствена премиера. Рийд тресна слушалката. За „Валънтайн Рекърдс“ постановката бе една инвестиция и следователно компанията трябваше

да се грижи за интересите си. Едуин щеше да присъства и това навярно бе напълно достатъчно. И все пак аз съм президент на компанията, напомни си Рийд.

Нима търсеше извинение за решението, което предстоеше да вземе?

Всъщност това не беше важно. Важното бе, че Мади не вдига телефона в полунощ.

Никой не можеше да отрече правото ѝ на личен живот. И все пак...

Рийд прокара пръсти през косата си. Та той се държеше като глупак. За да се успокои, тръгна към барчето да си налее питие и погледът му попадна върху цветето. Бяха избуяли свежи зелени листа, пожълтелите бяха отдавна изрязани и хвърлени в боклука. Рийд неволно докосна сърцевидните листа.

Чудо ли бе това? Може би. Но това крехко растение по свой начин се беше борило за кивота си, просто беше се отблагодарило за грижите и вниманието.

Чашата с питието остана недокосната.

В стаята все още цареше пълен мрак, когато Мади се стресна в съня си. Някой чукаше на вратата. Твърдо решена да заспи отново, младата жена се обърна на другата страна и гушна възглавницата. Повторният трясък я разбуди напълно.

Боже мой, посред нощ е, рече си тя и тръсна глава да прогони прозявката. Имаше още много часове, преди да излезе на сцената. Ала натрапникът продължаваше да чука на вратата ѝ, и то все по-силно.

— Добре де! — раздразнено се провикна тя и разтърка очи.

Ако някой идваше да ѝ се оплаква, че не може да заспи, да го прати по дяволите и да се върне в леглото си. В три сутринта на никого не можеше да предложи думи на успокоение.

Мади откри ключа на лампата, след което се огледа къде е захвърлила халата си. Най-сетне отвори вратата, но без да маха веригата.

— Виж какво! — започна гневно. — Рийд? — напълно разсънена. Мади тръшна вратата пред лицето му, сетне трескаво освободи веригата. Когато отвори отново, просто се хвърли в обятията

му. — Ти си тук! Не вярвах, че ще дойдеш! Не, излъгах — поправи се и поднесе устни за целувка. — Но какво правиш тук в три часа сутринта?

— Имаш ли нещо против да вляза?

— Не, разбира се — тя отстъпи назад, изчака го да хвърли чантата си на стола. — Случило ли се е нещо? О, Господи, да не би нещо с баща ти... Рийд?

— Не, баща ми е в отлично здраве. Утре сигурно ще бъде тук. Май здравата те стреснах, а?

— Нищо ми няма.

Рийд взе да крачи из стаята. Вече се усеща нейното присъствие, отбеляза на ум, зърнал захвърленото трико, чорапите, обувките. Тоалетката бе отрупана с кутийки и бурканчета, надраскани листчета.

— Не можах да се свържа с теб — рече мъжът неволно.

— О! Ами аз бях на вечеря с...

— Не ми дължиш обяснение — вбесен, Рийд трескаво се заоглежда отново.

Мади примигна в недоумение. Три часа сутринта е, напомни си. Той сигурно е изнервен, а аз съм капнала от умора. Нека не насилваме нещата.

— Какво се опитваш да ми кажеш всъщност? Че си дошъл чак дотук само защото не съм вдигнала телефона — недоумението, изписано на лицето ѝ, се превърна в радост, безмерно щастие дори. — Кажи ми го пак! — тя се втурна към него и притисна лице към гърдите му. — Никой досега не е правил подобно нещо за мен. Просто не знаех какво да кажа. Аз... — когато вдигна очи и срещна погледа му, радостта ѝ се стопи. — Помислил си, че съм с друг мъж — гласът ѝ бе тих, но всяка дума бе произнесена отчетливо. — Решил си, че съм поканила в стаята си друг мъж и си дошъл да провериш. Съжалявам, че те разочаровах.

Мярнал сълзи в очите ѝ, той я сграбчи за китките, преди да му е обърнала гръб.

— Не това е причината... По дяволите, може и така да е било, но само в първия миг... преди да взема решението.

— Благодаря ти — Мади седна на леглото, но не успя да спре сълзите. — И сега, след като видях каквото искаше, защо не си вървиш? Имам нужда от сън.

— Зная. Зная колко важен е утрешният ден за теб и затова, като не вдигна телефона, взех да се питам... Добре де имаш пълно право да се сърдиш. Не си длъжна да се съобразяваш с мен.

— Ти си пълен идиот, Рийд.

— И това ми е известно. Просто ми дай минута-две не повече — и хвана ръцете ѝ, преди да му е отказала. — Моля те, опитай се да ме разбереш. В началото, наистина се усъмних. Като се качих в колата, сякаш поотрезнях и взех да се тревожа. Притеснявах се да не ти се е случило нещо, Мади.

— Не ставай смешен. Какво би могло да ми се случи?

— Нищо. И всичко — ръцете му отчаяно стискаха нейните. — Просто трябваше да бъда тук. Да те видя.

Гневът ѝ постепенно се топеше, а тя се губеше в догадки какви ли изненади още я очакват.

— Добре де, нали ме видя. А сега какво?

— От теб зависи.

— О, не — тя рязко се изправи. — Искам ти да го кажеш. Искам да ме погледнеш в очите и да ми кажеш ти какво искам.

— Искам теб. Искам да остана при теб. Няма да ти преча, просто ще бъда тук.

Лесно бе да се остави болката да я погълне. Лесно бе и да захвърли наранената си гордост и да го прегърне. Но тя просто се усмихна и направи крачка към него.

— Няма да ми пречиш, така ли?

— Но нали трябва да се напиш — Рийд примига и я погали по бузата.

— Тревожиш се за инвестицията си, така ли?

— О, да, тази тревога наистина не ми излиза от главата.

— Успокой се, Рийд, вложението ти е в сигурни ръце. Имай ми доверие. Поне тази нощ ми се довери изцяло.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Такова бе и неговото желание. По някое време през тази невероятно дълга нощ разбра, че ако се довери на Мади, животът му ще се преобрази, ще придобие нов смисъл.

Тя не затвори очи, когато мъжът обсипа лицето ѝ с целувки. Не се отдръпна, когато погали раменете ѝ, шията, очерта устните. Приласкаваше го, обещаваше, изкушаваше го с готовността си да следва желанията му. Рийд плъзна ръка по бедрото ѝ, усети как тя внезапно си пое дъх и най-сетне отмахна халата, за да притисне тялото ѝ към своето.

— Колко дълго не съм те докосвал, ти ми остави само мечтите, Мади.

— И аз исках да си тук, до мен. Всяка нощ, когато затворех очи, си представях, че на сутринта ще се събудя в прегръдките ти. И сега най-сетне желанието ми ще се сбъдне.

Целуна го по рамото, игриво го ухапа, а ръцете ѝ го милваха безспир.

Движенията им бяха бавни, но не и лениви, тъй като страстта кипеше под привидно спокойната повърхност. Нямаше я трескавата бързина и настойчивост, нямаше го отчаянието, принуждаващо телата по-бързо да се слаят. Тази нощ първо щяха да се докоснат душите им.

Искай ме... но без думи. Копней за мен... но с нежност. Нека те боли за мен... но имай търпение.

Затоплените чаршафи сякаш пареха тялото на Мади сгорещени от страстта. Пръстите се преплетоха, устните се сляха в целувка.

От всички лакомства, които така безразсъдно бе погълнала същата вечер, никое не можеше да се сравнява с вкуса на неговата целувка. На виното липсваше тръпчивост, букетът от подправки бледнееше пред уханието на това прекрасно тяло, обгърнало нейното. Тези усещания бяха храна за душата ѝ. Ами неговата? Тя го прегъна силно, за да съумее да му отвърне поне с част от онова, което сама бе получила.

Нейната щедрост беше безкрайна. Рийд чувстваше как го залива като вълна. Ето и сега, с всяко движение на тялото ѝ го заливаше вълна от любов, придошла, за да утоли жаждата на душата му.

Тялото ѝ откликваше на всяко негово движение, на всяка негова неизречена молба. Тя беше там заради него любима и желана, разпалваща страст и даряваща утеха. Той не знаеше как да ѝ отвърне или по-скоро още не беше се научил заедно с нея да се радва на щедростта ѝ. Нежността бе единственият език, на който той ѝ се вричаше в признателност.

Стига да бе възможно, тя би му казала, че разбира езика на тялото му. Когато докосна кожата ѝ, Мади цяла пламна. А когато изрече името ѝ, любовта ѝ я понесе към висините на екстаза.

Някъде към обяд Мади вече не можеше да си намери място от трескаво притеснение. Няколко часа оставаха до решителния миг, онзи кратък отрязък, в който щеше да стане ясно каква съдба очаква не само постановката, но и всеки един от трупата. А дотогава Мади просто не можеше да се отдалечи от театъра.

— Доколкото разбрах, трябва да бъдеш там едва в късния следобед — отбеляза Рийд, когато се качиха в колата.

— Репетиция няма да има, но днес се решава всичко. Разбираш ли, всичко!

— Бях останал с впечатлението, не това ще стане довечера.

— Да, но без днешния ден „довечера“ пък изобщо няма да има. Светлините, смяната на декора. Сега свий надясно, после пак на дясно.

Въпреки гъстия поток от коли Рийд успяваше да следва указанията ѝ.

— Не знаех, че и изпълнителите се тревожат за техническата част.

— За мюзикъла всяка подробност е от значение, всеки дребен детайл може да го превърне в хит или провал. Ей там виждам едно местенце — и свали стъклото на прозореца да му го покаже. — Тая карета дали ще се хване?

Рийд само я погледна, след което спря беемвето между две други коли, паркирани на платното.

— Така става ли?

— Чудесно — Мади се наведе да го целуне. — И ти си чудесен, Рийд. Радвам се, че си тук. Това вече казах ли ти го?

— Няколко пъти. Май трябваше да положа повече усилия да те задържа в леглото. За да си починеш — добави. — Имам чувството, че ще изскочиш от кожата си.

— Това поведение е напълно нормално за деня на премиерата. Ако бях спокойна, тогава трябваше да се тревожиш. Пък и искам хубавичко да видиш за какво си дал парите си. Ако добре те познавам, ти не се интересуваеш само от крайния продукт — тя вече го чакаше на тротоара. — Ела, мога да те заведа да погледнеш зад кулисите.

Мади махна на пазача, сетне двамата с Рийд тръгнаха по посока на шума. Чуха да стърже трион, долавяха гласове, кресливи, кротки, жални. Мъже и жени в работно облекло сновяха напред-назад. Някои раздаваха команди, други ги изпълняваха.

— Интересно би било човек да се обзаложи дали ще бъдат готови за вдигане на завесата след няколко часа. Обстановката тук бе лишена от блясък, навред цареше безпорядък.

Някакъв мъж със слушалки на главата стоеше отпред на сцената с разперени над главата ръце. Говореше в микрофона като не преставаше да ръкомаха. Светлото квадратче следваше указанията му.

— Разминахте ли се някъде с помощника ми?

— Току-що — отвърна Рийд.

— Всички прожектори трябва да бъдат нагласени на фокус един по един — обясни Мади. — Този човек има грижата за предната част на сцената, помощникът му за задната.

— Колко са тия прожектори?

— Десетки.

— Представлението е обявено за осем. Не трябваше ли вече да са готови?

— Направихме някои промени вчера по време на репетицията. Не се тревожи — и тя го хвана под ръка. — Завесата ще се вдигне точно в осем, повярвай ми.

Рийд се огледа. Съзря сандъци на колела, някои с вдигнати капаци, други затворени. Подът бе осеян с намотани кабели, тук-там се виждаха стълби.

Тук Мади си проправяше път много по-внимателно, отколкото навсякъде другаде. Заобикаляше кутиите, сандъците, дори стълбите,

вместо да мине отдолу.

— Госпожице О'Хърли! — извика някой. — Добре изглеждате.

— Дошла съм да се уверя, че ще се погрижите да изглеждам още по-добре довечера.

— Дали няма да е по-добре, ако по отношение на организацията...

— Виж, Рийд — сопна се тя, като го преведе през тясна вратичка.

— Това е театър. И това си му е организацията. Качвай се след мен.

Той я последва, додето се озоваха на нещо като палуба, палуба на кораб, претърпял тежко корабокрушение. Навсякъде се виждаха въжета — тънки, дебели, всякакви. Висяха някъде отгоре, а на пода се завиваха като змии. В ъгъла бе сместена малка маса, покрита с безброй хартии, а най-отгоре се мъдреше пепелник. Неколцина мъже връзваха въжета с небрежната сръчност на препатили моряци.

— Това е работилницата за въжета — обясни Мади. — Много малко такива има в страната. Кое то е жалко, защото с въжета и торби с пясък се работи много по-плавно, отколкото с противотежести. Всички подвижни части се управляват оттук. Завесата, извезана с мъниста — тя сложи ръка върху сноп въжета вързани заедно, с табелка отгоре. — Това тежи повече от двеста килограма. Когато в трето действие трябва да бъде спуснато, сценичния работник се свързва със съответния работник на въжето. А помощник-режисьорът по осветлението на свой ред дава знак какво да се направи.

— Звучи съвсем просто.

— Стига да не се налага изпълнението на няколко от тези знаци едновременно, да не говорим, че за някои от подвижните части са нужни поне трима мъже на въжетата. Това е то голямо представление. Тия, дето ги виждаш тук, не намират време и за едно кафе, докато са на работа.

— Не разбирам откъде си научила толкова много.

— Та аз съм израснала в театъра... Ела сега да надзърнем в залата — и тя отново го поведе. Спряха край някакъв парапет и Мади посочи надолу. — Ей там, виждаш ли? Това е моето семейство. Погледни ги — нервността й изчезна, сякаш пропъдена с невидима вълшебна пръчица. — Онзи е баща ми, видя ли го добре? Онзи слабичкия, дето спори с един от дърводелците. Познава всеки елемент от представлението — светлините, подвижните декори, напасването на

детайлите. Би могъл да бъде режисьор или хореограф, каквото поиска — цялото й лице грееше от любов, възхитителна, предана признателност. — Ей там е и мама. Виждаш ли онази хубава жена е малкото момченце? Това е най-малкият ми племенник Крис. Вчера оповести, че най-сетне е решил да стане осветител, защото само те използвали всички асансьори. И сестра ми Аби. Красива е нали?

Рийд се вгледа в стройната жена със златисти коси. От нея се излъчваше чувство на удовлетвореност, макар отстрани да изглеждаше, че е попаднала сред хаос и бъркотия. Сложи ръка на рамото на другото дете и му показва нещо.

— Обяснява на Бен къде са местата им за довечера. Той всъщност повече се вълнува от предстоящото заминаване за Ню Йорк. Дилън има среща с издателя си.

Рийд проследи как Дилън вдигна по-малкото момче раменете си, при което радостни писъци огласиха залата.

— Да вървим да те запозная с всички — дръпна го Мадри.

Още отдалеч позна гръмовития глас на баща си.

— Валънтайн, това си ти, по дяволите! — Без ни най-малко да се смущава, дребничкият Франк О'Хърли се втурва да прегърне огромния белокож мъж. — Моето момиче разправя, че и тук си разперил крило — зарадван до сълзи от срещата след толкова години, Франк отстъпи крачка назад и се усмихна загадъчно. — Колко години минаха, приятелю?

— О, много са — Едуин буйно разтърси ръката на Франк. — Нека не ги броим. Но ти нито ден не си остарял.

— О, явно не си добре със зрението, приятелю.

— И Моли — Едуин се наведе и я целуна по бузата. — Красива както я помня.

— Зрението ти е отлично, Едуин — увери го тя и го целуна на свой ред. — Винаги е приятно да срещнеш стар приятел.

— Не мисли, че съм те забравил. Франк. Пък и никога не съм преставал да ти завиждам за прекрасната съпруга.

— В такъв случай не мога да позволя повече да я целуваш. Май по-трудничко ще си спомниш моята Аби.

— Една от тройката близначки — той взе нежните пръсти на Аби в месестите си ръце. — Просто невероятно. Та ти коя беше?

— Средната.

— Нищо чудно на теб да съм сменял пелените.

Аби се засмя и се обърна към Дилън.

— Да ви представя съпруга си Дилън Крозби. Господин Валънтайн, както се оказва, е стар приятел на нашето семейство.

— Крозби. Чел съм нещо ваше. Всъщност вие май работихте със сина ми върху една от книгите си. Поправете ме ако греша.

— Да, наистина — Дилън усети Бен да пъха ръчичка в неговата длан и в отговор го потупа окуражително. — Този ден бяхте във от града, затова не се видяхме.

— Ама вие сте имали и внуци! — възкликна Едуин. Приятно ми е, млади господа — и се ръкува с всяко от момчетата. — Нов повод за завист, Франк.

— Не мога да отрека, сега те са слабото ми място — с гордост призна Франк. — За другата зима Аби е обещала да ми роди още едно.

— Поздравявам те, приятелю — в тона му наистина имаше завист, не успя да я прикрие. Но имаше и радост. — Ако нямате други планове, за мен ще бъде чест да поканя всички ви на вечеря преди представлението.

— Та ние носим името О'Хърли — намигна му Франк. — И никога нямаме планове, които да не могат да бъдат променени. Не си ми казал как е твоето момче, Едуин.

— О, добре е, благодаря. Всъщност той... Ами ето го и него. Пристига с дъщеря ти.

Щом ги съзря, в главата на Франк сякаш светна сигнална лампичка. Видя Мади, хванала ръката на висок слаб млад мъж с изваяно лице. Видя също и погледа ѝ — топъл, лъчезарен, малко несигурен. Неговото малко момиченце се беше влюбило. Онова издайническо свиване на стомаха беше едновременно радост и болка. Но и двете чувства поутихнаха, щом Моли преплете пръсти с неговите.

Новодошлите бяха представени на всички, ала Франк следеше зорко най-вече реакцията на Рийд. Ако това беше избраникът на неговото дете, трябваше да се увери, че тя не е сбъркала.

— Значи сега ти ръководиш „Валънтайн Рекърдс“ млади човече — поде Франк, който открай време бе свикнал да поставя въпросите си без заобикалки, — и надявам се, добре се справяш.

— Смея да кажа, да, сър — мъжът пред Рийд приличаше на същински боен петел — дребен, но жилав, косата му вече оредяваше,

очите му бяха невероятно сини, който знае защо, Рийд имаше чувството, че вижда Мади. Външно приликата бе много малка, ако изобщо съществуваше. Онова, ги сближаваше идваше от вътре. И навярно това бе причината внезапно да почувства този човек толкова близък и в същото време да не смее да го покаже.

— Да ръководиш цяла звукозаписна компания, това е огромна отговорност — продължаваше да бърбри Франк. — Нужен е умен човек за неин капитан. При това да е човек надежден. Ти не си се женил, нали, млади човекче?

Рийд усети как се пропуква обичайната му сдържаност и се усмихна.

— Не, не съм.

— Нито веднъж, нали?

— Татко, обясних ли ти какви промени направихме на финала? — Мади хвана баща си и го отведе вляво от сцената. — Какво си намислил, за Бога?

— За кое, детето ми? — усмихна ѝ се Франк и я целуна по двете бузи. — Господи, да можеше да се видиш само. Още ми приличаш на малка тиквичка.

— Тия ласкателства най-много да ти спечелят удар в носа. Искам да престанеш да говориш на Рийд по този начин. Правиш го толкова... Всички разбраха какво целиш.

— Какво целя ли? Нима не е истина, че ти си моето малко момиче и аз имам право да се грижа за теб... когато съм достатъчно близо, за да го сторя.

— Татко, ти смяташ ли, че добре си ме възпитал? — попита Мади, като отметна глава.

— Повече от това не може да се желае, бих казал.

— Смяташ ли, че съм разумна и уравновесена млада жена?

— Правилно го рече детето ми — и той се потупа по гърдите. — Готов съм да се бия с първия, който го оспори.

— Добре тогава — тя горещо го целуна. — Хайде сега омитай се О'Хърли — потупа го по бузите, после се върна при другите. — Зная, че всеки има да свърши нещо следобед — незабелязано отвърна на въпроса в очите на майка си. — Сега ще ви оставя, защото се налага да се отбия в репетиционната да изгладя някои неща.

Проведе загреването бавно, внимателно, като разтягаше мускулите един по един, за да предотврати всякаква възможна травма. Беше сама. Сама сред огледалата. Чуваше как работи пералнята в гардеробната в дъното на коридора. Пред вратата разговаряха двама от поддръжката. До слуха ѝ долитаха отделни реплики, когато започна упражненията за кръста.

Идея на Маки беше да включат в танца ѝ балетни детайли. Мечтата на Мери. Кое то неимоверно много бе увеличило натоварването ѝ. И сега се питаше дали си е струвало. Можеше само да се надява всичко да мине добре.

Музиката, движенията, всичко отдавна бе в главата ѝ. И ако нещо я притесняваше, то бе точно този момент с елементи от класическия балет.

През първите четири минути щеше да бъде съвсем сама на сцената. Мади включи касетофона и застана пред огледалата.

Кръстосаш, ръцете ѝ леко полегнаха върху раменете. Сега тя не беше Мери, а нейната най-голяма мечта. Всяко движение трябва да изглежда ефирно, леко, все едно танцува в съня си. Никой не биваше да вижда изпъкнали напрегнати мускули, никой не биваше да усеща каквото и да било усилие от нейна страна. Тя бе просто видение балерина от музикална кутия с разперена поличка и диадема. Плавност грация. Представяше си, че ръцете и краката ѝ са от вода, в тях има само порив, летеж.

Мади прибра ръце до тялото си, после ги разтърси да раздвижи кръвта. Спря касетофона, защото това край на солото, после трябваше да се появи Джонатан.

— Никога не съм те виждал да танцуваш така.

Вдигна очи и съзря Рийд край вратата.

— Това просто не е обичайният ми стил. Не знаех, че още си тук, Рийд.

— Ти непрестанно предизвикваш удивлението ми — промърмори той и приближи. — Ако не те познавах, щях да си кажа, че тук репетира някоя прима балерина.

Макар да ѝ стана приятно, Мади прие комплимента на шега.

— Няколко стъпки не правят „Лебедово езеро“.

— О, и това би постигнала, стига да поискаш. Прав ли съм? —
взе кърпата и грижовно избърса слепоочията и.

— Не зная. Току-виж, наред адажиото от „Спящата красавица“
ми се прииска да поиграя степ.

— Балетът е загубил, но Бродуей е спечелил.

— Говори ми, Рийд. Това ми помага.

— Тук си вече близо два часа, Мади. Ще останеш без сили.

— Днес съм така заредена с енергия, че мога да направя три
представления едно след друго.

— Няма ли да хапнеш нещо?

— Чух, че сценичните работници си готвели гулаш. Ако хапна
някъде към четири-пет, трябва да изкарам поне до края на първо
действие.

— Искан да излезем.

— О, Рийд, не бих могла преди премиерата. После — и тя му
протегна ръцете си. — После можем да си позволим късна вечеря.

— Ами добре — усети колко хладни и напрегнати са ръцете ѝ.
Не знаеше как би могъл да ѝ вдъхне спокойствие. — Винаги ли си
такава преди премиера?

— Винаги.

— Въпреки увереността ти, че постановката ще се превърне в
хит?

— Аз просто трябва да си свърша работата, за да се получи
онова, в което вярвам. И това ме изнервя. Нищо ценно не се ражда
лесно, Рийд.

— Права си — очите му бяха настойчиво впити в нейните. —
Наистина си права.

Без съмнение те вече не говореха нето за премиерата, нито за
театъра.

— Наистина ли вярваш, че ако работиш достатъчно усърдно, ще
успееш на всяка цена?

— Да, Рийд.

— Това важи ли за нас?

Тя преглътна.

— Да, Рийд.

— Дори ако всичко друго е против нас?

— То не е въпрос на обстоятелства, Рийд. Важно е какви са хората.

Той отстъпи крачка назад. Беше го обзел внезапен страх, че може да се подхлъзне и да падне, както се уплаши и когато наблюдаваха залата отгоре.

— Бих искал и аз да съм оптимист като теб. Бих искал да мога да вярвам в чудеса.

— Аз също.

Дълбоко в себе си Мади почувства как надеждата ѝ угасва.

— Бракът е важно нещо за теб — продължаваше Рийд.

— Да. Готовността да поемеш риска. Възпитана съм да уважавам тези връзки и знаей, че бракът не е край, а начало. Да, наистина, това е важно за мен.

— Това е договор — поправи я той, макар да говореше сякаш на себе си. — Законно споразумение, което свързва хората, но не ги обвързва един с друг. И двамата знаем какво нещо е договорът, Мади. Ние също можем да се подпишем.

— Моля? Не те разбрах, струва ми се.

— Казах, че можем да подпишем договор. За теб това е важно, много по-важно, отколкото за някое обикновено момиче. А за мен няма значение. Можем да си направим нужните изследвания, ще получим разрешително и готово.

— Изследвания, казваш — Мади въздъхна дълбоко и се подпря на масичката зад гърба си. — Разрешително. Е, по този начин отпадат всички онези глупости, за които мечтаят само глупавите романтички.

— Това е само формалност — нима не разбира, питаше се мислено Рийд. Та аз сам затварям собствената си клетка. А защо го правя, е съвсем друг въпрос. — Не знаей каква е процедурата, но ако се наложи, можем още в понеделник да отидем в Ню Йорк и... Ще се върнеш навреме за представлението във вторник вечерта.

— Не бихме искали да попречи на другите ни ангажименти, нали така, Рийд? — още в началото ѝ беше казал, че ще я нарани, но не беше я предупредил, че ще разбие сърцето ѝ. — Благодаря ти за предложението, но то не ме устройва.

Натисна копчето и музиката отново изпълни тясното помещение.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което чу. Извини ме. Трябва да репетирам.

Никога досега не беше я чувал да говори с толкова хладен тон.

— Нали искаше брак и аз се съгласих. Какво повече искаш, Мади?

С последни сили тя се изправи срещу него.

— Много, много повече, отколкото си готов да дадеш, Рийд Валънтайн. Не ми е нужен този лист хартия. Не искам да смяташ, че ми правиш услуга, защото аз не я приемам. Твърде много опростяваш нещата. Мади искала брак и щом е така, нека се подпишем на мястото, отбелязано с половин ред ситни точки, нека я направим щастлива, тя иска толкова малко, а на мен бездруго ми е все едно. Можеш да вървиш по дяволите, Рийд.

— Не исках да кажа това.

— Зная какво си искал да кажеш. Много добре го зная. Бракът е договор, а всеки договор може да бъде развален. Навярно си подготвил и клауза за евентуално бягство, тъй че щом ти омръзне, да се оттеглиш без усложнения. Не, благодаря, Рийд.

Наистина ли бе прозвучало по този отвратителен начин? Та той сигурно не е бил на себе си, за да изрече подобни думи!

— Мади, чуй ме. Когато дойдох, нямах намерение да ти наговоря тези неща. Просто така се получи.

— Виж ти! Репликите имат нужда от малка редакция.

— Но ти какво искаш? Запалени свещи и аз да коленича в краката ти, така ли? Не сме ли вече надраснали подобни глупости?

— Уморих се да ти повтарям какво искам, Рийд — блясъкът бе изчезнал от погледа ѝ. — След няколко часа трябва да изляза на сцената, а ти достатъчно се постара да добавиш към проблемите ми — натисна копчето, за да върне лентата назад. — Остави ме на мира, Рийд.

Музиката зазвуча. Останала сама, Мади продължи да танцува и сълзите рукоуха от очите ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В коридора Рийд срещна баща си.

— Мади още ли е горе? — попита Едуин. — Искам да ѝ кажа добрата новина. Тази вечер всички билети са продадени.

— Изчакай малко, татко — Рийд пхна ръце в джобовете, за да прикрие отчаянието си. — Тя репетира някакъв откъс.

— Разбирам. Я ела да влезем тук за минутка — и той го въведе в кабинета на сценичния режисьор. — Навремето споделяше с мен проблемите си.

— Не е ли крайно време сам да ги решавам, как мислиш?

— Не се съмнявам, че си свикнал да ги преодоляваш и сам, Рийд. Кое то съвсем не означава, че трябва да ги пазиш в тайна.

Едуин извади пура, запали я и зачака.

— Направих предложение на Мади. Не — побърза да поясни, мярнал щастливото изражение на баща си. — Това не е истина. Изложих ѝ формалностите в случай на брак. И тя отказа да ме слуша.

— Формалности?

— Ами да... — в тона на Рийд се прокраднаха нотки на враждебност. — Нали са необходими изследвания на кръвта, разрешително. И трябва всичко това да вместим в програмата с ангажиментите си.

— Всичко това? Говориш като за някакъв полуфабрикат Рийд. Не си ли предвидил портокалови цветчета?

— Мога да ѝ поръчам цял камион, стига да поиска.

Стаята сякаш всеки миг щеше да експлодира, неспособна да побере бушуващата буря от чувства.

— Стига да поиска — отново повтори Едуин и седна. — Ако така разбираш брака с жена като Мади, ти наистина заслужаваш да ти откаже.

— Може би си прав. Може би така е най-добре и за двама ни. Един Бог знае защо започнах цялата тази история.

— Навярно защото си влюбен в нея.

— Подобни думички са лишени от смисъл.

— Ако ти наистина мислиш по този начин, ще смятам, че съм се провалил в най-важното начинание в живота си.

— О, не! Ти никога не си се провалял.

— Напротив. В брака си претърпях провал. Да, това е истина, Рийд. Никога не сме говорили на тази тема. Ти не я повдигаше, а аз смятах, че е излишно да ти причинявам повече болка — Едуин погледна пурата си, сетне бавно я изгаси. — Не е трябвало да мълча, сега го разбирам. Когато се ожених за майка ти, знаех, че тя не ме обича. Мислех, че ще я задържа при себе си, защото уреждах ангажиментите ѝ за изпълнение и запис и можех да удовлетворявам капризите ѝ. Колкото повече кариерата ѝ напредваше благодарение на моите усилия, толкова по-зависима се чувстваше тя от мен. Когато най-сетне избяга, това бе точно толкова нейна грешка, колкото и моя.

— Не.

— Да, Рийд. Бракът е съюз между двама души, а не сделка. Не е уговорка или споразумение. Бракът не означава единият да се чувства вечно задължен.

— Не разбирам за какво говориш, татко. И не виждам причина точно сега да обсъждаме темата.

— Знаеш, че има причина и то много важна. В момента се намира на горния етаж.

Рийд спря с ръка върху бравата. Бавно я пусна и се върна.

— Имаш право.

Едуин се отпусна в стола си.

— Майка ти не ме обичаше, Рийд — продължи невъзмутимо да разказва. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но любовта не е нещо, което човек получава с раждането си, нито пък е задължение. Тя идва от сърцето.

— Тя те предаде.

— Да, но същата тази жена те остави при мен. Не мога да я мразя, Рийд, а за теб е крайно време да престанеш да рушиш живота си заради болките от миналото.

— Но аз мога да стана като нея.

— Това ли било? — Едуин се изправи и сграбчи сина си за реверите на сакоето — за пръв път проявяваше към него подобно насилие. — Откога си си втълпил тази мисъл?

— Напълно е възможно. Да бъда като нея или като любовника ѝ, когото дори не познавам. Откъде да знаая какво се крие вътре в мен? Откъде да знаая, че не съм наследил...

— Наистина не можеш да знаеш. Но можеш да се погледнеш в огледалото и да си дадеш сметка какъв човек си сега, а не какъв би могъл да бъдеш.

— О, татко, обичам Мади! — внезапно възкликна Рийд. — Но откъде да знаая дали след месец или година няма да се променя?

— Този риск трябва сам да поемеш, Рийд. И ако я обичаш, ще го направиш, без да се колебаеш дори.

— Та аз най-много се страхувам да не я нараня. Тя е най-хубавото нещо в живота ми.

— Предполагам, тези неща не си ѝ ги казал, когато изложи предложението си.

— Не, наговорих куп нелепости.

— Сега, след като си изясних причината, вече не се тревожа за теб синко. Не вярвам да оставиш да ти се изплъзне жена като Мади О'Хърли само защото не си се чувствал достоен да ѝ признаеш любовта си. Хайде, време е да почерпиш баща си едно питие.

С опъната назад коса, навлякла най-вехтия си халат, Мади седна пред огледалото и се зае да довърши грима си. Оставаше ѝ да си залепи изкуствени мигли. Колко различна се чувстваше тя от Мери, а колко бързо влизаше в ролята! Малко по-силен руж, малко по-ярко червило, извити изкуствени мигли и... Тя въздъхна и изчака да се отпусне възелът, стегнал стомаха ѝ.

Най-обикновена сценична треска, типична за дните на премиерата, повтаряше си за кой ли път.

И все пак не можеше да отрече, че има и друга причина за вълнението ѝ. Рийд ѝ бе говорил за брак. Онова кътче в сърцето ѝ, в което винаги се таеше надежда, отдавна очакваше потвърждение, че и той е осъзнал колко неизбежно е да свържат живота си. И ето че когато чу тъй дълго чаканите думи, тя осъзна, че не е в състояние да се съгласи на такова предложение.

Отвън в коридора хората се суетяха напред-назад. Гримьорната бе пълна с цветя, десетки букети, чиито отражения в огледалото

превръщаха тясното помещение в райска градина.

Шантел бе изпратила рози. Бели рози. Майка ѝ и баща ѝ се бяха спрели на големи маргарити, дръзки и прекрасни, стегнати с панделка. За букета гардений се досети, че е от Трейс още преди да е прочела картичката, на която пишеше само: „Стискам палци.“

Имаше и други цветя, придружени с картичка или просто име на приятел, но не и от Рийд.

— Трийсет минути, госпожице О'Хърли.

Мади притисна стомаха си с ръка. Нима трябваше да мисли за Рийд в този момент? Току-виж отказала да излезе на сцената, да пее, да танцува. Току-виж се прибрала в стаята си и...

На вратата се почука и преди да отговори, вътре надникнаха родителите ѝ.

— Искаш ли да видиш двама почитатели? — попита Моли.

— О, да! — И Мади се втурна да я прегърне.

— Залата вече се пълни — обяви Франк, като се огледа. — Нито едно свободно място. Всички билети са продадени.

— Сигурен ли си, татко? — Мади отново се хвана за стомаха и се запита дали да не изпие таблетка против киселини.

— Щом завесата се вдигне, ще се оправяш — рече Моли, разгадала причината за колебанието ѝ. — Сценичната треска, освен ако нямаш някаква друга причина да нервничиш.

Дъщерята погледна нерешително, ала толкова от малка споделяше всичко със семейството си, че никак не ѝ бе трудно да излее душата си.

— Просто съм влюбена в един абсолютен глупак.

— О, детето ми — въздъхна Моли и погледна към мъжа си. — Напълно те разбирам.

— Чакам подробностите — заяви Франк, ала съпругата му бързо-бързо го прогони навън.

— Нека ти помогна да се облечеш, малката ми — предложи Моли. — Глупчото, за когото говорим, да не би да е Рийд Валънтайн?

— Именно.

— Вечеряхме с него и баща му.

— Петнайсет минути, госпожице О'Хърли!

— Мисля, че ми прилява — прошепна Мади.

— Нищо ти няма — кротко я смърми Моли. — Та твоят господин Валънтайн ми се стори твърде разсеян по време на вечерята.

— За много неща има да мисли мамо. Най-вече за договори. Но както и да е, мен това изобщо не ме интересува.

— О, личи ти, няма що. Те с нищо не ни помагат, тъй да знаеш детето ми.

— За кого говориш?

— За мъжете. Не са пратени на този свят да правят живота ни по-лек. Те просто се появяват. И да ти кажа... има нещо утешително в мисълта, че си вземаш един мъж за цял живот. Свикваш с него. Къде са ти обувките?

— Ето ги — Мади изпитателно се взря в майка си. — Ти все още обичаш татко, нали? Искам да кажа, точно толкова силно, колкото го обичаше някога?

— Не. Нищо не остава същото, детето ми — побърза да обясни Моли, зърнала как устата на дъщеря и увисва. — Любовта ми към Франк сега много се различава от любовта ми преди трийсет години. Имаме вече четири деца и цял живот, пълен с битки, смях и сълзи. Не е възможно толкова да съм го обичала, когато съм била на дваайсет. И много се съмнявам, че мога сега да го обичам колкото ще го обичам, когато стана на осемдесет.

Скоро обявиха пет минути до вдигане на завесата и Моли тръгна към вратата.

— Мамо — повика я плахо Мади, — днес ще взривя публиката.

— Очаквам го с нетърпение, детето ми.

Мади напусна гримьорната си четири минути преди да се появи на сцената. Остави се да я води музиката и с всеки тон, като че ли малко по малко се отърсваше от Мади О'Хърли. Уонда бе вече зад кулисите и правеше дихателни упражнения.

Мади спря при приятелката си и решително сложи ръце на кръста.

— Тази нощ ще бъдем звезди!

Излезе на сцената, готова да извоюва тъй дълго кованата победа. Другите танцьори се присъединиха към нея в притъмнелия нощен бар. Маки се беше скрил зад кулисите вдясно. Мади погледна към него и отметна глава. Беше готова.

— Затъмни!

Тя си пое дъх.

— Първа сцена, давай!

Над главата ѝ проблеснаха светлини, които я окъпаха в цветовете на дъгата.

Публиката притихна.

— Завеса.

Завесата започна да се вдига и едновременно зазвуча музиката. Когато Мади се оттегли вдясно за първата смяна на декора, салонът вече бе наелектризиран. Момичето, което ѝ помагаше, тутакси съблече костюма и подаде следващия. Щом свали перуката, Мади тръсна глава и въздъхна щастливо.

— Поддържай това темпо до края и ти обещавам най-богатото угощение, което Филадельфия познава.

Мади срещна очите на Маки. Вдигна ципа на роклята, обу новите обувки и се втурна през прохода под сцената, за да заеме мястото си от другата страна. Близко до стъпалата сценичните работници бяха включили портативен телевизор и гледаха бейзболен мач. Звукът бяха намалили почти докрай, за да не пречат на представлението. Мади поспря, знаеше, че разполага с още трийсетина секунди.

— Кой печели? — попита предизвикателно.

— Все още никой не е отбелязал точка. „Пиратите“ играят срещу „Копията“. Тъкмо започна третата част.

— Залагам за „Копията“.

Един от мъжете се засмя.

— Дано не ти е мъчно, като загубиш.

— Пет долара — обяви Мади, заслушана в последните акорди от песента на Джонатан.

— Прието — долетя отговорът.

Мади изкачи стъпалата, готова за първата си среща с Джонатан Уигинс Трети.

Бяха попаднали в подходящото настроение. Мери и Джонатан се запознават на стъпалата пред библиотеката. И между тях припламва искра. Младостта на двамата влюбени, невероятното привличане между стриптийзърка и наследник наелектризираха публиката.

Последната поява на Мади преди почивката бе изпълнение на нейния танц в бара. Тя се втурна, както го беше правила десетки пъти на репетиция, набързо съблече скромната рокличка и я смени с предизвикателно разголен костюм и перука. Разправията с Уонда мина блестящо, спорът с Тери също. Скоро светлината се нажежи до розово и червено, а Мади се впусна в своя вихър с чувството, че е покорила света. И не беше далеч от истината.

Захвърли боата, увита около шията и, публиката ахна и ефирните пера плавно се приземиха в ръцете на баща ѝ.

Специално за теб, татко, рече си наум, а на него намигна многозначително. Не съм забравила, че ти ме научи на всичко.

Мади удържа на думата си и наистина взриви публиката.

Антрактът не беше време за отдих. Трябваше да се сменят костюми, да се освежи гримът, телата да се презаредят с енергия. До Мади достигна новината, че нейният отбор засега губи, но тя го прие философски. В края на краищата нещо много по-важно бе изгубила същия този ден.

Заела обичайното си място зад кулисите, тя отпиваше малки глътки вода и наблюдаваше публиката. В един момент зърна Рийд, осветен от полилея над него. До него стоеше баща му, малко по-нисък, години по-възрастен, но по жизненост не му отстъпваше.

— Както си ги зяпнала, току-виж, си ги прогонила преди финала — подкачи я Уонда.

В момента и двете бяха облечени като стриптийзьорки за сцената в общия им апартамент.

— Знаеш какво сме си обещали, Уонда — рече замислено Мади. — Да бием рекорда от седемнайсет биса при спусната завеса.

— Той там ли е?

— Да, видях го.

— Струва ми се, искаш няколко неща наведнъж да докажеш.

Не е толкова сложно, отвърна Мади мислено. Ще докажа само, че умея да успявам, когато си наумя.

— Наистина имам да доказвам нещо, Уонда, и то на себе си, единствено на себе си.

В пиесата не е трудно авторът да промени хода на събитията, да го преиначи, стига края да е щастлив. Мери и Джонатан намериха щастие в любовта си. Изгладиха недоразуменията, преодоляха

различията, недоверието ма на родителите си. Очакваше ги безоблачно щастие.

И тогава гръмнаха аплодисментите. Надигнаха се като вълна щом се появили хористките, екнаха гръмовно, когато се появили изпълнителите на главните роли. Стиснала ръцете си една в друга. Мади чакаше. Тя щеше да излезе последна.

Вирнала гордо брадичка, с подходяща усмивка тя излезе на сцената. Ръкоплясканията изригнаха като вулкан, топли, възторжени. Стичаха се от балконите, събираха се с тези от партера, достигнаха невероятно кресчендо. Мади се поклони за първи път.

Зрителите взеха да се изправят на крака, един по един, на групи. Скоро стотици хора стояха прави и викаха името ѝ. Зашеметена, Мади просто ги гледаше, невярваща на очите си.

— Хайде, поклони се пак — тихичко я подкани Уонда. — Заслужи си го.

Мади се изтръгна от унеса и се поклони отново, преди да хване ръцете на Уонда и партньора си. Цялата трупа се поклони отново и завесата се спусна. Аплодисментите продължаваха да прииждат на талази.

Завесата се вдига и спуска двайсет и шест пъти.

Мади с усилие се добра до гримьорната си. Отвред я прегръщаха, целуваха я. Маки я грабна на ръце, завъртя я и я целуна по устните.

— Внимавай, утре искам да видя същото изпълнение.

Зад кулисите вече празнуваха. Пиесата, тяхното представление щеше да бъде хит. Вече можеха да повярват, че някои мечти се сбъдват. Каквито и промени да направеха, преди да се появят на Бродуей, нищо не можеше да помрачи радостта от успеха.

Мади се промъкна сред тълпата най-сетне се добра до гримьорната си. Щом затвори вратата се стовари в най-близкия стол и се взря в огледалото насреща.

Масичката бе отрупана с кутийки и шишенца. Пудра, сенки, всички цветове на дъгата. Но над тях тя виждаше единствено лицето си, което в момента разцъфваше в усмивка.

Беше успяла.

Вратата се отвори и част от веселието отвън нахлу неудържимо. Първо зърна баща си, праметнал боата около врата си, същински победен знак. Мади почувства, че тялото ѝ се зарежда със стократен запас от енергия.

— Татко! Беше невероятно! Кажете ми, че беше велико!

— Велико? Двайсет и шест биса, детето ми, заслужават много по-гръмки думи.

— Ти си ги броил.

— Естествено, че ще ги броя. Та нали моето момиче играеше на сцената. Собственото ми дете им взе ума. Ти накара татко си да се гордее с теб, Мади.

— О, татко, не плачи. Дори да се бях провалила, ти пак щеше да се гордееш с мен — и тя избърса очите му с кърпичката си. — И затова те обичам.

— Мама няма ли да прегърнеш? — протегна ръце Моли. — Мислех си единствено как навремето ти обухме за пръв път пантофки с палци. Просто не можех да повярвам, че това си ти. Толкова пламенна, толкова силна. Това си ти, Маделин О'Хърли!

— Ох, още не мога да си поема дъх — дотича Аби и тутакси се хвърли в прегръдките на сестра си. — Всеки път щом се появеше, хващах ръката на Дилън. Кой знае колко пръсти съм му изпочупила. Искаше ми се само...

— Зная и аз го искам. Шантел да беше тук при нас — Мади се наведе да получи поздравленията на децата. — После се обърна към Дилън. — Как мислиш готови ли сме за Бродуей?

— Ще превземете Бродуей на един дъх, мила. Поздравявам те Мади — сетне се усмихна закачливо и плъзна поглед по тялото ѝ. — Костюмите също ми харесаха.

— Трябва да приберем децата — напомни Аби. — Утре ще се видим, мила, преди да заминем — и нежността, с която докосна ръката на сестра си, казваше всичко неизречено.

— Ние също ще вървим — промълви Франк по настояване на Моли. — Ти сигурно ще празнуваш с трупата.

— Знаеш, че сте добре дошли, стига да поискате, татко...

— А, не, не. Сега ни е нужна почивка. Имаме ангажимент в Бъфало след няколко дни — Франк избута семейството си навън, за да

остане, макар и миг, насаме с дъщеря си. — Ти беше най-добрата, тиквичке!

— Не — в този миг в главата ѝ нахлуха спомените — за безкрайното му търпение, за радостта, с която я бе обучавал. — Тези думи важат само за теб, татенце.

Мади въздъхна и отново седна. Извади една роза от вазата и я допря до бузата си. Най-добрата, повтори си, като затвори очи. Защо ли това не ми е достатъчно?

Вратата отново се отвори и тя изпъна гръб с широка пресилена усмивка. На прага стоеше Рийд. Много внимателно Мади върна розата на мястото ѝ. Бляскавата усмивка ѝ се стори неуместна.

— Имаш ли нещо против да вляза?

— Не — все пак не го погледна. Нарочно се обърна към огледалото и свали изкуствените си мигли.

— Не е нужно да ти казвам, че беше страхотна.

— О, скоро няма да ми омръзне да го чувам — рече тя и топна пръсти в крема. — Значи все пак остана за представлението.

— Но, разбира се — тя го караше да се чувства като идиот. Никога преди не беше преследвал жена, не и по този начин. А знаеше, че ако допусне още една грешка, ще я загуби завинаги. Когато застана зад нея, долови колебанието ѝ, сетне трепета, преди да размаже крема по лицето си. Реакцията ѝ донякъде уталожи страховете му. Все още имаше надежда да я спечели.

— Предполагам даваш си сметка, каква успешна инвестиция си направил.

— О, да — Рийд остави на масата голяма синя кутия. Мади си наложи да не обръща внимание. — Все пак искам да знаеш, че баща ми поема тази част от бизнеса на компанията. Помоли ме да ти предам с какво удоволствие е гледал, каза, че си била просто невероятна.

— Очаквах да дойде лично.

— Той разбра, че искам да те видя насаме.

Мади захвърли салфетките в кошчето. Мери бе изчезнала напълно. Сега бе останала само Мади. Тя се изправи и посегна към халата си.

— Трябва да се преоблека. Имаш ли нещо против?

— Не — отвърна той, без да отклонява поглед. — Нямам нищо против.

Мади се пхна зад паравана.

— Ти сигурно заминаваш утре за Ню Йорк — продължи да бърбри, неспособна да понесе мълчанието.

— Не.

Копчетата упорито се съпротивляваха. Мади стисна зъби и опита отново.

— След като баща ти се заема с постановката, ти спокойно можеш да си заминеш.

— Никъде няма да ходя, Мади. Ако си решила да ме накараш да пълзя в краката ти, ще го направя.

— Не ставай смешен. Не съм искала подобно нещо от теб.

— Че защо? Не се ли държах като пълен идиот? Готов съм да се извиня, но не знам дали ще приемеш извиненията ми, затова ще почакам.

— Не играеш честно — заяви Мади, като излезе от прикритието на паравана. — Никога досега не си играл честно.

— Да, така е. И си платих за това — направи крачка към нея, но погледът ѝ го накара да спре. — Ако това означава, че трябва да започна отначало, готов съм. Искам да бъдеш моя, Мади, и никога не съм имал по-силно желание.

— Защо го правиш? — тя прокара пръсти през коси си и трескаво се заоглежда ще успее ли да избяга. — Всеки път щом си внуша, че всичко е свършило, че няма надежда, ти ми дърпаш килимчето под краката. Изморих се да понасям удари от теб, Рийд.

Този път приближи до нея, защото нищо не можеше да го спре. Очите му бяха потъмнели, но тя не откри паника.

— Зная, че можеш да живееш и без мен. Зная, че можеш да достигнеш върха и без моя помощ. А може би, но това е само може би, аз също бих могъл да продължа живота си без теб. Но не искам да рискувам. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го избегна.

— Нима не разбираш? Ако основата я няма, ако не се разбираме един друг, ако не си вярваме един на друг, никога нищо няма да се получи. Обичам те, Рийд, но...

— Не казвай нищо повече. Остави ме да се порадвам на тази мисъл поне минутка — той леко притисна младата жена към гърдите си. — Откакто те срещнах, аз много се промених, Мади. Преди това

виждах нещата само в бяло и черно. Ти донесе пъстрота и цвят, а аз не искам да ги загубя. Не, не казвай нищо. Първо отвори кутията.

— Рийд...

— Моля те, просто отвори кутията — ако наистина я познаваше така добре, както предполагаше, мъничкото нещо щеше да е по-красноречиво от всякакви думи.

Силна. Майка ѝ винаги ѝ бе казвала, че е силна. И сега бе моментът да ѝ повярва. Мади се обърна и вдигна капака на кутията. За миг остана като омагьосана.

— Не ти изпратих цветя — отново поде Рийд. — Предположих, че ще получиш десетки букети. Мислех... надявах се това да означава за теб много повече. Хана доста се постара, за да го получи навреме.

Загубила дар слово, Мади вдигна саксията. На мястото на унилите жълти листа бяха израсли нови, яркозелени, живи. Ръцете ѝ така силно се разтрепериха, че тя се принуди да остави саксията.

— Малко чудо — промълви Рийд. — Не умря, когато почти всички го бяха отписали. Бори се докрай. Всеки може да стори чудо, стига да го желае достатъчно силно. Ти ми го каза веднъж, а аз не ти повярвах. Сега вече ти вярвам — докосна косите ѝ и изчака да го погледне. — Обичам те, Мади. Единственото, което искам от теб, е един живот време, за да ти докажа любовта си.

Тя се сгуши в прегръдките му.

— Започни отсега.

— Онова, което ти наговорих днес следобед...

Мади постави пръст на устните му, за да го накара да замълчи.

— Да не вземеш сега да оттеглиш предложението си за женитба!

— О, не, за нищо на света! Но едва ли бих могъл да го повторя, преди да ти разкажа всичко за себе си — и започна тъжната си изповед: — Виж, Мади, баща ми...

— ... е изключителен човек — довърши тя вместо него. — Рийд, той отдавна ми разказа всичко.

— Той ти е разказал?

— Да. И да не мислиш, че би имало някакво значение?

— Не бих могъл да бъда сигурен.

Мади поклати глава. Повдигна се на пръсти и отново го целуна.

— Сега бъди сигурен. Няма запалени свещи, не искам и да падаш на колене. Но искам да чуя как ще поискаш ръката ми.

Той хвана дланите ѝ, поднесе ги към устните си, без да откъсва очи от нейните.

— Обичам те, Мади. Искам да бъдем заедно до края на живота си, да имаме деца, да поемаме рискове заедно. Искам да сядам на първия ред, да гледам как искриш на сцената, как възпламеняваш всичко и всички около себе си, а когато представлението свърши да се прибереш у дома. Ще се омъжиш ли за мен?

Усмивката се плъзна по устните ѝ бавно, в миг озари цялото ѝ лице. Отвори уста, но от гърлото ѝ се изтръгна гневен рев; някой чукаше на вратата.

— Който и да е, изгони го! — настоя Рийд.

— Ти стой тук — кратко рече тя. — И не мърдай. Дори не дишай — рязко отвори вратата, готова да я затръшне след миг.

— Вашата петачка, госпожице О'Хърли — насреща ѝ стоеше един от сценичните работници с банкнота в ръце. — Вашият отбор спечели с четири на три. Май днес ви е ден само да печелите.

Мади пое банкнотата. Когато се обърна към Рийд, на устните ѝ трептеше усмивка.

— Имаш право, приятелю. Днес е невъзможно да загубя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.